

Dreptul Proprietatii Intelectuale

Proiectul Tempus SUCSID .

Centre Interuniversitare Start-up pentru studenti- Inovare, Dezvoltare, Prezentare si Promovare

530349-TEMPUS-1-2012-1-FR-TEMPUS-JPHES

Course title

Descrierea cursului

Titlul cursului:	Dreptul Proprietatii Intellectuale
Codul	M-IDP-IP
Universitatea	
Tipul cursului	Optional
Nivelul cursului	Master
Numar de credite alocat	3 Credite (75-90 ore de activitate a studentului)
Mod de predare	Invatamant la distanta
Cerinte de inscriere	Studentii care se vor inscrie in acest curs vor trebui sa aiba cunostinte de baza de marketing, finante si ideal vor fi participat in cursuri de economie a afacerilor si management.

Rezultatele invatarii in cadrul cursurilor

La finalizarea cu succes a modulului studentii vor fi capabili să:

- (a) Inteleaga componentele de bază ale legii IP, relațiile dintre, legal și concepte, valori, principii și reguli în raport cu dreptul intelectual;
- (b) Cunoasca și înțeleaga cadrulul legal mai larg pentru dreptul de proprietate intelectuală din diferite țări;
- (c) Inteleaga care este rolul proprietății industriale în promovarea produselor de succes pe piață;
- (d) Obtina competențe în protecția juridică a mărcii, si sa cunoasca etapele de înregistrare;
- (e) Dobandea cunoștințe teoretice de bază privind drepturi de autor, brevete și aplicare a semnăturii digitale într-un proces;
- (f) Obtina competențe în: investigarea, analiza și comunicarea de informații juridice relevante.

Continutul cursului

Pentru un curs (modul) de trei credite se așteaptă ca studentii sa lucreze între 75 și 90 de ore. Acest lucru este împărțit după cum urmează:

Pentru fiecare oră de contact direct cu lectorul (curs, activitățile practice, seminar) vor fi necesare 10 oră de studiu individual.

Unitate de curs 1: Introducere în Dreptul Proprietății Intellectuale

- Tipuri și obiecte ale drepturilor de proprietate intelectuală;
- Justificările Dreptul Proprietății Intellectuale
- Surse ale Dreptului Proprietății Intellectuale

Activități practice: Studierea de acte legislative în domeniul IP

Unitate de curs 2: Introducere în mărci, desene

- Caracteristici teoretice ale Mărcilor Comerciale
- Înregistrarea Marcilor Comerciale Internaționale
- Introducere privind marcile comerciale în Republica Moldova

Activități practice: Marca Comercială ca mijloc de a spori competitivitatea

Unitate de curs 3: Sistemul Internațional de protecție a obiectelor proprietății Industriale

- Mijloace de protecție a obiectelor proprietății industriale.

Seminar: Identificarea metodelor de protejare a drepturilor asupra obiectelor de proprietate industrială

Unitate de curs 4: Încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală

- Introducerea în încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală
- contracararea încălcării drepturilor de proprietate intelectuală

Studiu individual: Citirea materialelor suplimentare

Unitate de curs 5: Legea privind protecția Marcilor Comerciale (TM)

- Mărci (™): aspecte generale
- Brevete și dreptul brevetelor

Seminar: Legislația Europeană și legislația din Moldova- caractere comune și diferențe principale

Unitate de curs 6: Autorii și dreptul de autor

- Conceptul și premisele de bază ale dreptului de autor
- Cerințe de protecție și categorii de lucrări protejate
- lucrări creative și alte obiecte neprotejate de drepturi de autor
- subiecte privind dreptul de autor

Activități practice: Protecția și durata drepturilor de autor

Unitate de curs 7. Introducere în Brevete

- Concepte și principii ale obiectului drepturilor de proprietate industrială
- Protecția juridică a invențiilor, modele de utilitate, desene și modele industriale
- Procedura de obținere a unui brevet pentru o invenție, model de utilitate, design industrial
- Tipuri de documente de brevet, conținutul documentelor de brevet
- Clasificarea Internațională a Brevetelor

Activități practice: comercializarea brevetelor

Unitate de curs 8: regulament Legea semnăturii digitale electronice

- Semnătura digitală, conceptul și statut legal
- Activitatea centrului de certificare

Bibliografie recomandată

--

1. Brainbrige D. Intellectual Property, 8th edition, 2010
2. Understanding Industrial Property [Electronic resource] Available from:
http://www.wipo.int/export/sites/www/freepublications/en/intproperty/895/wipo_pub_895.pdf
3. Prudential Reasons for IPR Reform, University of Melbourne, Doris Schroeder and Peter Singer, May 2009
4. Law on the protection of trademarks No. 38-XVI (adopted on February 29, 2008, applicable from September 6, 2008)
5. Government Decision of the Republic of Moldova No. 257 of April 2, 2009 on approving the Regulation of the Appeal Board of the State Agency on Intellectual Property
6. <http://agepi.gov.md/> - state agency on intellectual property of the republic of moldova
7. Cornish W.R., Llewelyn D. *Intellectual Property: Patents, Copyrights, Trademarks and Allied Rights*. Sweet and Mazwell. 2003.
8. Olivier Vrins and Marius Schneider, 'Enforcement of Intellectual Property Rights through Border Measures: Law and Practice in the EU', 1,248 pages, 2012.
9. Prof. Thomas F. Cotter, 'Comparative Patent Remedies: A Legal and Economic Analysis', 448 pages, 2013.
10. Trademark Basics. A Guide for Business, International Trademark Association INTA, 2012
11. International Intellectual Property Law. Jonathan Franklin* Electronic Resource Guide. 2013
12. Bondarenko S. Copyright and Related Rights [teach. guidances] / S. Bondarenko. – Kyiv: Inst. int. prop. and law, 2009
13. Krainev P.P. Patenting inventions in Ukraine [monographs] / Krainev P.P., Robotyahova L.I., Dyatlyk I.I. – K.: Publishing house "Inyure", 2009.
14. Tsybulev P.M. Popular intellectual property / P.M. Tsybulev, V.P. Chebotarev. – K.: OOO "Alfa – PIC", 2010

Surse internet

1. <http://www.ipo.gov.uk/types.htm>
2. <http://librarysource.uchastings.edu/sp/subjects/guide.php?subject=intl-ip-law#box-1095>
3. <http://www.wall-street.ro/slideshow/IT-C-Tehnologie/160322/topul-celor-mai-inovative-companii-din-lume-gigantii-care-domina-piata-cu-noile-tehnologii-si-patente-lansate.html>
4. <http://www.european-patent-office.org>
5. "Interflora Inc and another v Marks and Spencer plc and another [2013] EWHC 1291 (Ch), 21 May 2013" (Full text: <http://www.bailii.org/ew/cases/EWHC/Ch/2013/1291.html>; analysis: <http://uk.practicallaw.com/7-530-0226?q=google+key+words+trademarks>)
6. <http://www.uspto.gov/>
7. <http://www.wipo.int/>
8. http://www.bardhle.com/fileadmin/contentdocuments/broschures/Trademark_Protectio

[n.pdf](#)

9. <http://www.ipo.gov.uk/downloads/practice-manual.pdf>

10. <http://www.wipo.int/pct/guide/en/gdvol2/annexes/ep.pdf>

11. <http://www.ip.uk/bipc>

12. <http://www.uspto.gov/patft/index.html> – Office database patent and trademark office U.S.

13. <http://www.depatistnet.de/> – Cathode Digital Library Office of Patents and Trademarks Germany

Metode de predare si activitati de invatare

Chestionarea

Întrebările sunt formulate de către profesor, cu intenția de a ști ceea ce a învățat studentul din discuțiile anterioare și pentru a-l ajuta în a decide ceea ce ar trebui să fie predat în continuare.

Explicarea. Explicația ar trebui să fie însoțită de exemple adecvate pentru o mai bună înțelegere. Este un discurs despre un anumit subiect care este făcut pentru întreaga clasă sau public. Dacă explicarea este însoțită de modelare va fi mai eficientă și va avea un efect de mai lungă durată asupra studenților.

Modelarea este un tip de ajutor vizual pentru predare și învățare. Această metodă funcționează pe trei criterii - observarea, menținerea și replicarea. Acest lucru este, de asemenea, cunoscut sub numele de întărire a comportamentului. Acest lucru ajută studenții să vizualizeze lucrurile și, apoi să descopere soluția.

Demonstrarea. Prin demonstrație studenții obțin oportunitatea de a explora diferite aspecte și a înțelege teoria dintr-o perspectivă diferită. Demonstrația este o explicație pas-cu-pas, împreună cu motivele și semnificația lor pentru o mai bună înțelegere. Ea îmbunătățește înțelegerea studentului prin aplicarea cunoștințelor în practică și prin urmare, studenții devin capabili să identifice și să organizeze obiectul într-un mod mai eficient. Experimentarea practică este o metodă foarte bună folosită pentru demonstrație.

Colaborarea. Munca în echipă este o formă contemporană de colaborare. Studenții sunt învățați să lucreze într-un grup care face instruirea mai eficientă. Această metodă de predare promovează un sentiment de responsabilitate reciprocă în rândul studenților. Ei învață să depună mai mult efort pentru cercetarea subiectului și să aplice tehnici eficiente pentru a obține rezultate.

În afară de aceste metode în zilele noastre multe alte metode sunt adoptate pentru a oferi o educație de calitate. Metode, cum ar fi jocuri de rol, scenariile sau jocuri, seminariile, prezentări, ateliere de lucru, conferințe, brainstorming, studii de caz, excursii educaționale și audio-vizuale ajutoare moderne, cum ar fi filme documentare, calculatoare, internet, etc au fost introduse în domeniul educației. Aceste noi metode au crescut ritmul de învățare și înțelegere. Acest lucru îmbunătățește, de asemenea, capacitatea studenților pentru cercetare și abordarea logică a rezolvării de probleme. Există un mai mare accent pe

învățarea independentă.

Metode si regimul de evaluare

- In evaluarea cunoștințelor elevilor se va utiliza auto-evaluarea și examinarea finala. Cursurile se concentrează pe zone distincte de conținut indicativ. Pentru a ști ce înțeleg studentii se vor folosi metode de verificare cum ar fi: lucru în grup, brainstorming, activitate individuală, colectarea de informații, analiza studiilor de caz. Examinarea testează o serie de domenii de fond și abilitățile relevante.

Componenta de ponderare:

- Cunoașterea și înțelegerea 20%
- Munca individuală 60%
- Comunicarea 20%

Deprinderi si plan personal de dezvoltare

Acest curs (modul) oferă posibilitatea studenților de a-si spori capacitatea de a:

- Identifica și rezuma opinia academica relevanta și a-l utiliza ca ajutor in analiza juridică.
- utiliza cunoștințe, abilități, înțelegerea, valorilor și atitudinilor lor în aceste domenii de studiu
- gestiona propriile lor tehnici de învățare
- lucra împreună cu alții
- dezvolta abilitățile de analiză critică, de cercetare independenta, colaborare cu colegii și comunicare eficientă.

Materiale de predare si invatare

Materialele de predare și învățare depind de conținutul cursului.

Se vor utiliza: Manuale; Capitole relevante din manuale; Prezentări PowerPoint; Clipuri video; Articole de cercetare; Analiza cadrului legal, studii de caz; Prezentări de conferințe, etc

Acest curs se bazează pe munca individuală a studenților și pe zina materiale suplimentare de lectură.

Unitate de curs 1: Introducere în Dreptul Proprietății Intellectuale

Autor: Oleg Kulaenko, Universitatea Nationala de Constructii si Arhitectura Kharkiv - KNUCEA

Tema 1: Tipuri și obiecte ale Dreptului Proprietății Intellectuale

Simplificarea descrierii dreptului de proprietate intelectuală. Obiecte ale dreptului de proprietate intelectuală. Proprietate industrială și drepturile de autor.

Dreptul de proprietate intelectuală este o zonă de drept care se referă la drepturile legale asociate cu efortul creativ sau reputației comerciale și a fondului comercial. Obiectul proprietății intelectuale este foarte larg și include opere literare și artistice, filme, programe de calculator, invenții, desene și mărci utilizate de către comercianți pentru bunurile sau serviciile lor. Legea descurajează alte persoane de a copia sau de folosi în mod necuvenit munca sau reputația altuia și oferă căi de atac când acest lucru se întâmplă. Există forme diferite de drepturi sau zone de drept care împreună alcătuiesc proprietate intelectuală [1].

Termenul de proprietate intelectuală se referă în mare parte la creații ale minții umane. Drepturile de proprietate intelectuală protejează interesele creatorilor, oferindu-le drepturi de proprietate asupra creațiilor lor.

Convenția de instituire a Organizației Mondiale a Proprietății Intellectuale (1967) dă următoarea listă de obiectul sau obiectele protejate de drepturi de proprietate intelectuală (DPI) [2]:

- opere literare, artistice și științifice;
- spectacole ale artiștilor interpreți, fonograme și emisiuni;
- invenții în toate domeniile de activitate umană;
- descoperiri științifice;
- desene și modele industriale;
- mărcile înregistrate, mărcile de servicii și denumirile comerciale și a denumirilor;
- protecția împotriva concurenței neloiale; și
- "toate celelalte drepturi care decurg din activitatea intelectuală în domenii industriale, științifice, literare sau artistice."

Programele de calculator sunt un bun exemplu a tipului de lucrare care nu este inclusă în listă, dar care este, fără îndoială, inclusă în noțiunea de producție în domeniul literar, științific și artistic, în sensul ultimului element de pe listă.

Proprietatea intelectuală este, de obicei împărțită în două ramuri, și anume proprietate industrială și drepturile de autor [2].

Drepturi de autor se referă la creații artistice, cum ar fi poezii, romane, muzică, tablouri, și opere cinematografice. În cele mai multe limbi europene, altele decât engleza, dreptul de autor este cunoscut sub numele de drepturi de autor. Expresia drept de autor se referă la actul principal, care, în ceea ce privește creațiile literare și artistice, poate fi făcut numai de către autor sau cu autorizarea sa. Acest act este realizat de copii de opere literare sau artistice, cum ar fi o carte, o pictură, o sculptură, o fotografie

sau un film. A doua expresie, drepturile de autor se referă la persoana care este creatorul operei de arta, autorul ei, subliniind astfel faptul, recunoscut în cele mai multe legi, că autorul are anumite drepturi specifice, în creația sa, cum ar fi dreptul de a împiedica o reproducere denaturată, pe care numai el o poate exercita, în timp ce alte drepturi, cum ar fi dreptul de a face copii, pot fi exercitate de către alte persoane, de exemplu, un editor care a obținut o licență în acest sens din partea autorului.

Proprietății industriale au o serie de forme. Acestea includ brevete pentru a proteja invenții; desene și modele industriale, care sunt creații estetice care determină apariția de produse industriale. Proprietatea industriale acoperă, de asemenea, mărci comerciale, mărci de servicii, aspect-design de circuite integrate, denumiri comerciale și indicații geografice, precum și protecția împotriva utilizării neloiale de către concurență. În unele dintre acestea, aspectul de creație intelectuală, deși existent, este mai puțin clar definit. Ceea ce contează aici este că obiectul de proprietate industrială de obicei este format din semne care transmit informații, în special pentru consumatori, în ceea ce privește produsele și serviciile oferite pe piață. Protecția este îndreptată împotriva utilizării neautorizate a unor astfel de semne susceptibile de a induce în eroare consumatorii, precum și împotriva practicilor înșelătoare, în general.

Proprietate intelectuală se referă la elemente de informații sau cunoștințe, care pot fi încorporate în obiecte tangibile, în același timp, într-un număr nelimitat de copii în diferite locații oriunde în lume.

Proprietatea nu este în aceste exemple, doar informațiile sau cunoștințele reflectate în ele. Drepturile de proprietate intelectuală sunt, de asemenea, caracterizate prin anumite limitări, cum ar fi durata limitată în cazul dreptului de autor și a brevetelor.

Astfel, principalele forme de proprietate intelectuală sunt [3]:

- drepturi de autor;
- brevete;
- modele;
- mărci.

Aceste tipuri de proprietate intelectuală vor fi luate în considerare în această lucrare.

Tema 2: Justificările Dreptului Proprietății Intellectuale

Sunt descrise motivele de bază pentru proprietate intelectuală.

Motivele pentru care se ofera protecția pentru drepturile de proprietate intelectuală sunt duble. Unul este de a da expresie sentimentului moral de care un creator, cum ar fi un meșteșugar, ar trebui să se bucure; al doilea este de a încuraja investițiile de aptitudini, timp, finanțe, și de alte resurse în inovare într-un mod care este benefic pentru societate. Acest lucru este realizat, de obicei, prin acordarea creatorilor a unor drepturi limitate în timp pentru a controla modul de utilizare a acestor produse [4].

Diverse justificări au fost invocate pentru existența drepturilor de proprietate intelectuală și acestea au fost, de obicei, stabilite în contextul brevetelor. Motivul de bază al existenței proprietatii intelectuale este că un om ar trebui să dețină ceea ce el produce. Dacă ceea ce el produce ii poate fi luat el nu este mai bun decât un sclav. Proprietatea intelectuală este, prin urmare, forma cea mai de bază de proprietate, deoarece un om nu folosește nimic pentru a o produce decât mintea lui. Investițiile ar trebui să fie stimulate de prezența și aplicarea de legi puternice, care oferă un cadru care să asigure ca publicarea de lucrări noi și fabricarea de produse noi să fie profitabile, presupunând, desigur, că acestea sunt suficient de meritorii, utile și atractive din punct de vedere comercial pentru a atinge un nivel viabil de vânzări. Dacă investiția este stimulată acest lucru ar trebui să conducă la creșterea prosperității și a ocupării forței de muncă. O altă justificare este că existența unor legi puternice în acest domeniu încurajează publicarea și difuzarea de informații și lărgesc baza de cunoștințe disponibile. De exemplu, detalii de brevete sunt publicate și sunt disponibile pentru consultare publică. În timp util, atunci când expiră brevetul, oricine este liber de a

face produsul sau de a folosi procesul, după caz. Aceasta ar părea să fie o justificare suficientă pentru a oferi o protecție de monopol în cazul brevetelor.

Astfel, fundamentarea necesității de a face legi în domeniul proprietății intelectuale se încadrează în trei tipuri principale:

Stimulent financiar

Aceste drepturi exclusive care permit proprietarilor de proprietate intelectuală să beneficieze de proprietatea pe care au creat-o, oferind un stimulent financiar pentru crearea de o investiție în proprietate intelectuală, și, în caz de brevete, plata cheltuielilor de cercetare și dezvoltare asociate [5].

Creșterea economică

Un proiect comun de cercetare a Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale (OMPI) și Universitatea Națiunilor Unite au măsurat impactul sistemelor IP în șase țări din Asia și au găsit "o corelație pozitivă între consolidarea sistemului de IP și creșterea economică ulterioară." [6]

Moralitate

În conformitate cu articolul 27 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, "orice persoană are dreptul la protecția intereselor morale și materiale care decurg din orice lucrare științifică, literară sau artistică al cărei autor este." Deși relația dintre proprietate intelectuală și drepturile omului este una complexă, există argumente morale pentru proprietatea intelectuală.

Argumentele care justifică proprietatea intelectuală se împart în trei mari categorii. Teoreticienii personalității cred că proprietatea intelectuală este o extensie a unui individ. Utilitariștii cred că proprietatea intelectuală stimulează progresul social și împinge oamenii la inovare în continuare.

Lockean susține că proprietatea intelectuală este justificată și se bazează pe munca grea. [7]

În rezumat, drepturile de proprietate intelectuală sunt vitale pentru industrie, afaceri și comerț și pot fi justificate pe baza faptului că protecția acordată încurajează investiții financiare, umane și tehnologice în crearea de lucrări noi sau îmbunătățite, invenții, desene și modele.

Tema 3: Surse ale Dreptului Proprietății Intelectuale

Instituțiile de drept de proprietate intelectuală. Principalele tratate internaționale de proprietate intelectuală.

Surse ale dreptului IP includ instituții de drept de proprietate intelectuală și tratatele internaționale privind proprietatea intelectuală / locale [8].

Instituții de drept de proprietate intelectuală

Instituții juridice la nivel mondial:

- Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale (OMPI) este o agenție specializată a Națiunilor Unite. Acesta este dedicată dezvoltării unui sistem internațional de proprietate intelectuală, echilibrat și accesibil, care recompensează creativitatea, stimulează inovarea și contribuie la dezvoltarea economică protejând în același timp interesul public;
- Organizația Mondială a Comerțului (OMC);
- Națiunile Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO) a sponsorizat o serie de acorduri internaționale de proprietate intelectuală care se ocupă cu drepturile de autor, bunuri culturale și de protecție a proprietății intelectuale în țările în curs de dezvoltare și sunt principalele instituții globale care administrează tratatele de proprietate intelectuală internațională.

Principalele tratate internaționale privind proprietatea intelectuală

- Drepturi de autor
- Convenția de la Berna pentru protecția operelor literare și artistice, 828 UNTS 221 (OMPI)

- Convenția de autor universal, 6 UST 2732; 216 UNTS 133. (UNESCO)
- Tratatul OMPI privind dreptul de autor, 36 ILM 65. (OMPI)
- OMPI privind interpretările și fonogramele, OMPI Doc. CRNR/DC/96; Senatul SUA Tratatul Doc. 105-17 (OMPI)
- Brevete și Mărci
- Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale, 21 UST 1583; 24 UST 2140; TIAS 6923, 7727; 6 ILM 806. (OMPI)
- Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor, 828 UNTS 390 (OMPI)
- Tratatul privind dreptul mărcilor, 2037 UNTS 35
- Tratatul privind dreptul brevetelor, 39 ILM 1047
- Tratatul de cooperare în domeniul brevetelor, 28 UST 7645; TIAS 8733. (OMPI)
- Convenția brevetului european, 13 ILM 268. (Oficiul European de Brevete)
- (Pentru tratatele care nu sunt enumerate aici, încercați: tratatele OMPI administrate, sau majore multi-laterale tratate de proprietate intelectuală: Citatele și surse (Columbia Law PIP Guide).
- Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală (TRIPS), 33 ILM 81. (OMC)

Lecturi recomandate:

Brainbrige D. Intellectual Property, 8th edition, 2010

Understanding Industrial Property [Electronic resource] Available from:

http://www.wipo.int/export/sites/www/freepublications/en/intproperty/895/wipo_pub_895.pdf

Electronic resource. Available from: <http://www.ipo.gov.uk/types.htm>

WIPO Intellectual Property Handbook: Policy, Law and Use,” WIPO Publication No. 489.

[Electronic resource] Available from: <http://www.wipo.org/about-ip/en/iprm/pdf/ch1.pdf>

Prudential Reasons for IPR Reform, University of Melbourne, Doris Schroeder and Peter Singer, May 2009

Measuring the Economic Impact of IP Systems, WIPO, 2007.

Intellectual Property. [Electronic resource] Available from:

http://en.wikipedia.org/wiki/Intellectual_property

[Electronic resource] Available from:

<http://librarysource.uchastings.edu/sp/subjects/guide.php?subject=intl-ip-law#box-1095>

COURSE UNIT 2: Introducere in marcile comerciale

Author: Elena Babenko, Comrat State University of Moldova-KDU

Subiect 1 Caracteristicile teoretice ale Mărcilor Comerciale

- 1 Esența și scopul mărcii
- 2 Funcțiile de bază ale mărcii
- 3 Protecția juridică a unei mărci

Studiul de subiect va oferi:

- Cunoașterea esenței și scopului de mărcii;
- Capacitatea de a identifica funcțiile de mărcii;
- Capacitatea de a defini protecția juridică pentru mărcii.

1 Esența Mărcii

Trademark (marca) este o denumire înregistrată în mod corespunzător atribuita produsului de diferențele sale de alte produse și indica producătorul. Este un model (simbol, semn), o combinație de litere și cifre.

Acest lucru este înțeles ca un mijloc de individualizare a mărcii producătorului, și este percepută ca o marcă sau logo-ul. Înregistrarea unei mărcii comerciale are loc în instituțiile publice face ca marca să protejeze drepturile producătorului (vânzătorului) de a utiliza marca sau logo-ul.

Protecția juridică a unei mărcii este aplicată în peste 160 de țări, iar în mai mult de 90 dintre aceste țări având protecție legală.

Există patru tipuri de mărcii de simboluri (de brand)-fig. 1:

- 1 Brand, cuvânt nume litere sau grup de cuvinte, litere, care pot fi rostite;
- 2 Logo-ul este un simbol, un desen sau o culoare distinctivă sau marca;
- 3 Shopping brand - imagine personalizate.;
4. Trademark este numele de brand, marca sau o combinație a acestora, sunt protejate de lege la nivelul legislației.

Din punctul de vedere al activității industriale și comerciale de marca, acesta este un simbol special de responsabilitate produs, indicând care are dreptul exclusiv de a avea acest produs, face un profit, dar, în același timp, este responsabil pentru livrarea de bunuri cu defecte. O marcă oferă proprietarului beneficii tangibile, oferindu-i o reputație de mare.

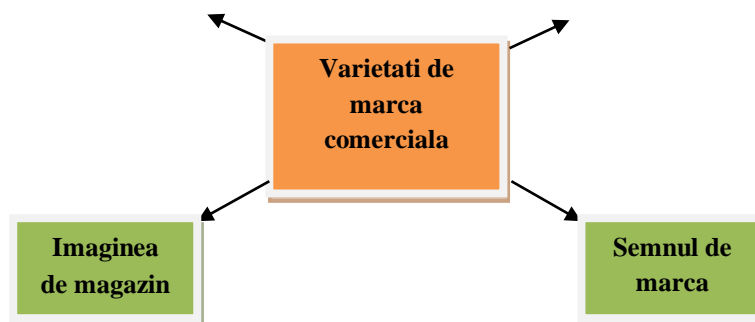

Fig. 1 Tipurile de simboluri de marcă.

Trebuie remarcat faptul că o marcă este, de asemenea, parte din identitatea corporativă, unde are o funcție de conducere. La rândul său, identitatea corporativă este compusă dintr-un set de tehnici care asigură imaginea percepută a companiei, inclusiv produsele sale, în mediul extern și, în același timp,

asigura diferențierea fata de concurenții lor. Aceasta este alcătuita din părți, cum ar fi culoarea marca, semblema, caractere de scris, etc

Prin atragerea și menținerea consumatorilor, brandurile de succes asigura prosperitatea companiei. După ce au câștigat clienți fideli, compania are sansa de a-si consolida poziția pe piață și a-si menține un nivel de prețuri acceptabile și fluxurile de numerar constant, care, la rândul lor, cresc prețul acțiunilor companiei și oferă o baza pentru dezvoltarea ulterioară.

Marca este nu numai una dintre caracteristicile pieței de consum, este esențială pentru orice afacere, piețe și furnizorii de servicii, comercianți cu amănuntul și organizații de recrutare.

Un număr tot mai mare de țări și-au creat un sistem de protecție a invențiilor, mărcilor comerciale, și există o nevoie de armonizare a legislației privind drepturile de proprietate industrială la nivel internațional. De la sfârșitul secolului al 19-lea, au existat o serie de acorduri internaționale semnate în domeniul Convenției Protecției proprietatii intelectuale 1883 de la Paris, Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor din 1891, etc

2. Funcția principală a unui Trademark

Funcția principală a unei marci este de a garanta calitatea înaltă a produselor vândute, încrederea cumpărătorului, portretizarea bunei reputații a proprietarului mărcii comerciale (nu neapărat fabricantul produsului), și controlul calității produselor.

O marca este baza pentru publicitate. În același timp, pentru funcționarea eficientă a acesteia marca are nevoie de publicitate.

Principalele funcții ale unei mărci sunt:

1. Funcție de personalizare.

Marca comercială contribuie la cunoașterea de bunuri, la distingerea produselor și serviciilor de producători de bunuri și servicii similare produse de alți furnizori și facilitează alegerile consumatorilor atunci când cumpără un produs sau serviciu.

2. Funcția de indicare a originii mărfurilor.

Marca permite, fără examinarea detaliată a mărfurilor, identificarea producătorului. Cumpararea de bunuri și servicii marcate cu aceeași marca, consumatorul este sigur că ele au același producător. O marca ușor de reținut este destinată să fie asociată de consumator cu o anumită firmă.

3. Funcția de indicare a calității produselor.

Marca comercială indică consumatorului o garanție de calitate. Titularul mărcii garantează că toate produsele și serviciile oferite sub aceasta marca îndeplinesc anumite standarde de calitate.

4. Funcției de publicitate a mărcii.

Marca este indispensabilă ca mijloc de publicitate și promovare a produselor și serviciilor pe piață.

3. Protecția juridică a mărcii

Schematic, relația a mărcii cu interesele economice ale producătorilor și consumatorilor poate fi reprezentat în figura de mai jos.

Subiecte de drepturi de mărci comerciale pot fi persoane fizice și juridice implicate în activități antreprenoriale.

Drepturile de marcă sunt dobândite și protejate pe teritoriul fiecărui stat de:

1. Înregistrarea în conformitate cu prevederile prezentei legi.;

2. Înregistrarea internațională în conformitate cu Acordul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor, din 14 aprilie 1891, și a Protocolului referitor la Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor din 27 iunie 1989.;

3. Recunoașterea mărcii bine-cunoscute.

Dreptul de a folosi marca este protejată în temeiul Codului civil, în conformitate cu care nimeni nu are dreptul de a folosi marca comercială de stat protejată fără permisiunea proprietarului. Proprietarul unei mărci are dreptul exclusiv de a dispune de semn / simbol, sau de a interzice utilizarea acestuia de către alții.

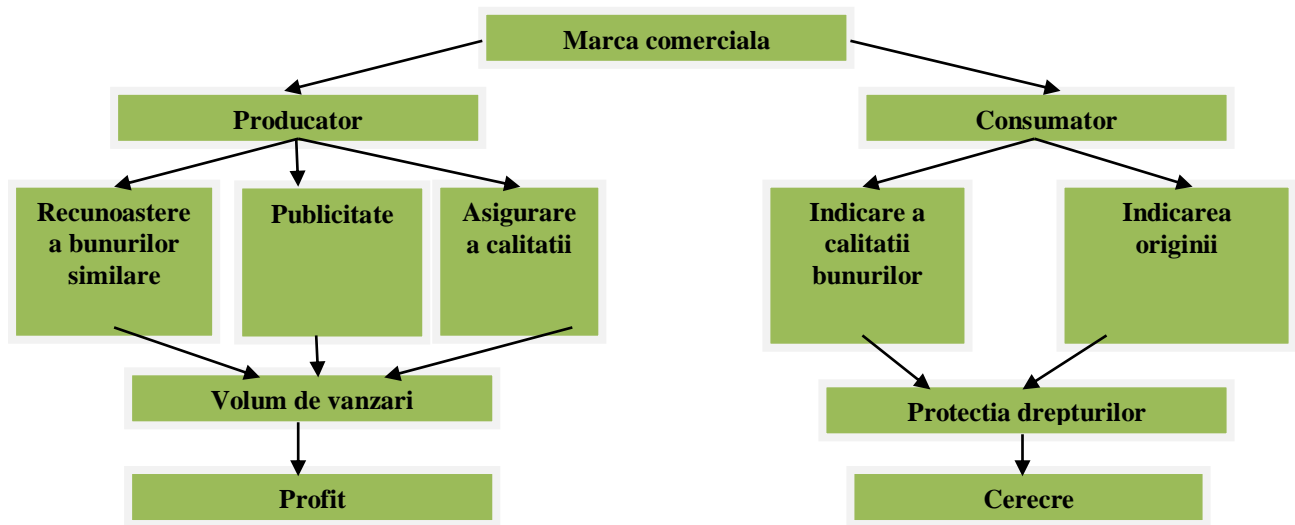

Figura 1. Relația de marca

Protecția drepturilor exclusive de mijloace de individualizare se efectuează în conformitate cu Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale. În conformitate cu Convenția, orice produs stocat în mod ilegal, cu un nume de marcă comercială sau de comerț trebuie să fie confiscat la importul în aceste țări în care marca sau denumirea comercială are dreptul la protecție juridică. Arestarea se impune într-o țară în care marcajul ilegal a fost efectuat, sau în țările în care produsul a fost importat.

Arestarea se impune în conformitate cu legislația internă a fiecărui stat, la cererea biroului procurorului sau a oricărei alte autorități competente, persoana fizică sau juridică interesată.

Statele semnatare ale Convenției de la Paris s-au angajat să protejeze mărcile în legislația lor.

Utilizarea mărcii comerciale. Utilizarea mărcii este dreptul exclusiv și absolut subiectiv. Acest lucru înseamnă că numai proprietarul are capacitatea exclusivă de a utiliza marca și de a dispune de ea, și, de asemenea, are dreptul de a interzice utilizarea mărcii de către alții. Nimeni nu poate folosi marca protejată fără autorizarea proprietarului mărcii comerciale.

Aplicarea acestui drept este protejată de:

- Lista produselor menționate în certificat;
- Teritoriul statului în care a fost înregistrată marca;
- Data și termenul la care este înregistrată marca.

Când s-a făcut protejarea drepturilor deținătorilor de mărci comerciale și protejarea intereselor consumatorilor, legislația a permis declararea dreptul proprietarului de a atașa o etichetă de avertizare lângă marcă. Acest marcaj indică faptul că produsul este o marcă înregistrată în statul respectiv.

Etichetarea este o denumire specială în forma înscrisă într-un cerc de literă latină "R", care indică faptul că marca este protejată, iar consumatorul achiziționează bunuri tocmai de la acest producător.

Transferul de drepturi la marca. Transferul de drepturi poate fi exercitat pe baza contractului de cesiune a drepturilor (transfer complet) sau contract de licență (transfer parțial), precum și prin moștenire legală.

Cesiunea unei mărci (de exemplu, vânzări) înseamnă transferul unei mărci de către proprietarul său unei alte persoane sau entități cu privire la o parte sau toate produsele pentru care a fost înregistrată. Cu toate acestea, cesiunea nu este permisă în cazul în care aceasta poate duce la inducerea în eroare a consumatorului cu privire la produs sau producătorul acestuia.

În plus față de contractul de cesiune, drepturile proprietarului mărcii comerciale (licențiator) poate acorda licență pentru drepturile de a utiliza o marcă comercială pentru alte persoane (licențiat), în cadrul unui acord de licență.

Spre deosebire de acordul de cesiune a mărcii, un acord de licență acordă licențiatului dreptul de a utiliza o marcă pentru un anumit interval de timp convenit în contract.

Încălcare drepturilor de marcă. În cazul desemnării, care este similar sau identic cu o marcă

înregistrată anterior în legătură cu produse sau servicii identice sau similare, iar această similitudine induce în eroare consumatorul asupra produsului sau producătorului acestuia, este o încălcare a dreptului exclusiv al titularului la o marcă înregistrată anterior. Similaritatea dintre o marcă înregistrată și marci similare poate face potențiali clienți să ajungă la concluzii greșite despre brandurile care au diferențe minore, dar sunt produse de producătorii separați. Ar trebui remarcat faptul că de multe ori calitatea produselor fabricate cu încălcarea drepturilor de proprietar al unei mărci comerciale, diferă în mod semnificativ de calitatea produsului original.

O încălcare gravă a drepturilor proprietarului mărcii comerciale este utilizarea unei mărci comerciale sau denumiri similare pentru produse pentru a personaliza o marca care a trecut deja procedura de înregistrare, fără permisiunea proprietarului în circuitul civil. Astfel de denumiri care încălcă dreptul de a utiliza o marcă comercială pot fi găsite în următoarele variante:

-Documentația, care este scrisă cu introducerea de produse în circuitul civil;

-Etichete, ambalaje de produs sau a produsului, care este fabricat, oferit spre vânzare, vândut, expusela expoziții și târguri sau altfel introdus în circuitul civil.

-Pe Internet, un nume de domeniu sau alte mijloace de adresare;

-In oferte promoționale pentru vânzarea de bunuri.

Astfel, punând etichete pe produse fabricate fără drept se numesc contrafăcute. Astfel de încălcări sunt pasibile de pedeapsă administrativă și plata de daune-interese sub formă de venituri pierdute.

Tema 2. Inregistrarea Internațională a mărcilor

1. Caracteristicile mărcilor comerciale internaționale
2. Inregistrare internațională a mărcii
3. Principalele etape ale unei mărci în cadrul Acordului și Protocolului de la Madrid

1. Caracteristici ale Mărcilor Comerciale Internationales

Cel mai adesea, activitățile unei companii sunt desfășurate într-o țară. În cazul de expansiune comercială, o societate trebuie să înregistreze marca comercială pe scară internațională, adică în străinătate.

Protecția juridică a unei mărci se limitează la teritoriul țării în care aceasta este înregistrată.

2. Înregistrare internațională a mărcii

Cum se înregistrează o marcă internațională?

În prezent, există două opțiuni pentru atribuirea de protecție a mărcii legale în mai multe țări. Mărci comerciale internaționale pot fi înregistrate în cadrul procedurii naționale, sau prin Aranjamentul de la Madrid.

Puteți aplica pentru înregistrarea mărcii la Oficiul de Brevete din fiecare țară, dar va fi nevoie de costuri materiale considerabile, deoarece fiecare aplicație necesită traducerea cererii și plata de brevetare înregistrate în aceste țări. În plus, înregistrarea poate lua o mulțime de timp; de exemplu, înregistrarea mărcii în Germania ar putea dura aproximativ trei ani.

Pentru a simplifica și accelera procesul de înregistrare internațională a unei mărci comerciale (TM), se poate utiliza sistemul de la Madrid pentru înregistrarea unei mărci.

Sistemul Madrid vă permite să obțineți o înregistrare internațională a unei mărci comerciale în mai multe țări parte la Aranjamentul de la Madrid și / sau a Protocolului.

Țările membre ale Acordului de la Madrid sunt: Albania, Algeria, Armenia, Azerbaidjan, Austria, țările Benelux (Belgia, Luxemburg, Țările de Jos), Bosnia și Herțegovina, Bulgaria, Belarus, Bhutan, China, Kazahstan, Kârgâzstan, Kenya, Croația, Cuba, Republica Cehă, Republica Populară Democrată Coreeană, Egipt, Franța, Germania, Ungaria, Italia, Lesotho, Liechtenstein, Principatul Monaco, Mongolia, Republica Moldova, Maroc, Mozambic, Polonia, Portugalia, România, Rusia, San Marino, Slovenia, Spania, Sudan, Sierra Leone, Elveția, Vietnam, Iugoslavia, Macedonia, Liberia, Slovacia, Tadjikistan, Uzbekistan, Ucraina, Letonia.

Țările care nu participă la acord includ Statele Unite, Danemarca, Suedia, Norvegia, Finlanda, Marea Britanie, Japonia și majoritatea țărilor din America Latină.

În conformitate cu reglementările legale, o cerere internațională de înregistrare a unei mărci poate fi depusă numai de către biroul național competent de mărci comerciale în OMPI IB (Biroul Internațional

al Organizației Mondiale a Proprietății Intellectuale), prin intermediul autorității naționale, cu putere de stat de înregistrare a mărcilor comerciale.

Profitând de sistemul de la Madrid pentru înregistrarea internațională a unei mărci, marca primește următoarele beneficii:

1. Nu este nevoie de a depune mai multe cereri pentru aceeași marcă în câteva țări selectate, atâta timp cât o aplicație este făcută în sistemul specific țărilor în care se solicită protecția;
2. Cererea de înregistrare internațională a unei mărci este depusă prin Oficiul de Brevete al țării, în care caz nu aveți nevoie de serviciile avocaților de brevete străine.
3. Costul de înregistrare a mărcii internaționale este redus semnificativ prin excluderea costurilor de drepturi de autor pentru avocați de brevete din străinătate.
4. Platirea unei taxe pentru depunerea unei cereri de înregistrare internațională a mărcii comerciale.
5. Termenul pentru examinarea unei cereri de înregistrare internațională a mărcii este limitată la 18 luni.

Condiții ale cererilor de înregistrare internațională a unei mărci comerciale:

1. Aplicarea în țările membre ale Acordului de la Madrid se bazează (de bază), înregistrarea unei mărci, pe național
2. Cererea în țară a Protocolului referitor la Aranjamentul de la Madrid, a servit pe baza unei cereri de înregistrare a mărcii în țara dumneavoastră.
3. Aplicarea în țările membre ale Acordului de la Madrid și Protocolul este depusă pe baza cererii de înregistrare a mărcii în țara dumneavoastră.

Cererea de înregistrare internațională a unei mărci trebuie să conțină:

- Informații cu privire la înregistrarea de bază sau aplicarea de bază.
- Lista țărilor în care se face înregistrarea.
- Lista de bunuri și servicii pentru care se face înregistrarea.

3. Principalele etape ale obținerii unei mărci comerciale în cadrul Acordului și Protocolului de la Madrid

O cerere de înregistrare internațională a mărcii se depune la autoritatea națională de înregistrare a mărcii, care le trimite la Biroul Internațional al OMPI (OMPI).

După ce a primit o cerere, Biroul Internațional OMPI examinează valabilitatea cererii de înregistrare internațională a mărcilor și de adecvare a listei de bunuri și servicii Internațional, înregistrează marca, publică informații cu privire la aplicarea în registrul internațional și trimite proprietarului semnize un certificat, care conține informații făcute în registrul internațional.

După examinarea oficială, Biroul Internațional OMPI trimite o cerere către autoritățile naționale ale țărilor în care fac înregistrarea mărcii. Autoritățile naționale efectuează o examinare a cererii de înregistrare a mărcii, în conformitate cu legislația în vigoare în aceste țări în domeniul de mărci.

După examinarea de către oficiul național din fiecare țară în funcție de Biroul Internațional al OMPI decide cu privire la posibilitatea de a oferi protecție pentru o marcă comercială pe teritoriul său.

Biroul Internațional va trimite proprietarului un preaviz de modificări în înregistrările internaționale registru de refuzuri preliminare și finale de protecție, deciziile finale în urma unui refuz, și notificarea de modificări în registrul internațional de înregistrare precum și o copie după modificările făcute în registrul internațional cu privire la schimbări.

Durata de timp dat pentru examinarea unei cereri de înregistrare internațională a mărcii în țările participante la Aranjamentul de la Madrid este de 12 luni, iar în țările din Protocol, 18 luni

Figura 1. Procedura de înregistrare a unei mărci în cadrul Acordului de la Madrid și Protocolul de la.

Inregistrarea mărcii internaționale la Biroul Internațional este de 10 ani, cu posibilitatea de prelungire. Cererea de înregistrare internațională este însoțită de plata următoarelor taxe care sunt plătite direct la Biroul Internațional al OMPI. (Toate plățile sunt în franci elvețieni (CHF)).

Tema 3. Introducerea mărcilor comerciale în Republica Moldova

Conceptul de marca. Clasificarea mărcii. Inregistrarea unei mărci.

Seminar:

- familiarizarea reglementari standard și juridice de protecție și protecție a mărcilor comerciale;
- luarea în considerare a oportunităților de comercializare a proprietatii intelectuale;
- procedura de înregistrare a mărcilor comerciale.

Mărcile comerciale sunt semne reprezentabile grafic sau o combinație a acestora, care să permită bunurilor și / sau serviciilor aparținând unei persoane fizice sau juridice să se distinga de bunuri și / sau servicii aparținând altor persoane fizice sau juridice.

Drepturile de mărci comerciale sunt achiziționate și protejate în Republica Moldova prin:

1. Înregistrarea acestora la AGEPI, în conformitate cu Legea nr 38-XVI/2008 privind protecția mărcilor;
- 2 înregistrarea internațională a mărcilor comerciale în conformitate cu Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcii din 14 aprilie 1891 sau în conformitate cu Protocolul privind Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor din 27 iunie 1989;
3. Recunoașterea unei mărci ca bine-cunoscută.

Organismul competent abilitat să înregistreze mărci în Republica Moldova este Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova (AGEPI). Înregistrarea națională - prin intermediul unor cereri de înregistrare în AGEPI. Înregistrarea internațională - prin cerere de înregistrare în conformitate cu acordul de la Madrid și a Protocolului la aceasta.

Pentru înregistrarea unei mărci, un formular de cerere de înregistrare se depune la AGEPI. Mărcile comerciale sunt înregistrate în conformitate cu următoarele etape succesive:

- depunerea cererii;
- examinarea cerințelor de depozit a cererii;
- publicarea datelor de aplicare;
- examinarea în fond a cererii;
- Inregistrarea unei mărci și eliberarea titlului de protecție.

Marca comercială este un element esențial al strategiei companiei: acesta asigură distanța dintre produsele și serviciile companiei și cele ale concurenților. Pentru consumatori, marca reprezintă cel mai simplu mod de a recunoaște rapid o categorie recomandată de bunuri și servicii. Pentru întreprinderi, marca este un mijloc de a câștiga și păstra clienții.

Titularul mărcii înregistrate are dreptul exclusiv de a exploata, și interzice exploatarea acestora de către alte persoane de pe teritoriul Republicii Moldova, pe parcursul perioadei de valabilitate a mărcii respective.

Există mărci comerciale individuale, colective, și de certificare.

Marca colectivă - marca utilizată de către o asociație de fabricanți, producători, prestatori de servicii, comercianți sau alte organizații similare de desemnare a produselor și / sau serviciilor.

Marca de certificare - marca folosită pentru a certifica anumite caracteristici ale unui produs și / sau serviciu.

Mărcile comerciale sunt înregistrate în conformitate cu următoarele etape succesive:

- depunerea cererii;
- examinarea cerințelor de depozit a cererii;
- publicarea datelor de aplicare;
- examinarea în fond a cererii;
- Înregistrarea unei mărci și eliberarea titlului de protecție.

Fiecare etapă are o perioadă prescrisă de timp. Orice persoană fizică sau juridică are dreptul de a depune o cerere de înregistrare pentru mărci comerciale, atât în Republica Moldova, cât și în străinătate. Proprietarul mărcii comerciale are dreptul exclusiv la marca respectivă, să-și utilizeze și să interzică exploatarea neautorizată a acestora. Certificatul de înregistrare are perioada de valabilitate de 10 ani. Înregistrarea poate fi prelungită cu zece ani consecutiv un număr nelimitat de ori.

Depunerea cererii

Pentru înregistrarea unei mărci, un formular de cerere de înregistrare se depune la AGEPI. Cererea poate fi depusă direct sau prin e-mail.

Reprezentarea printr-un avocat specializat în brevete este obligatorie pentru persoanele cu domiciliul în afara Republicii Moldova. Cererea se referă la o marcă unică și aceasta va fi scrisă în limba oficială în două exemplare, în conformitate cu orientările privind completarea cererilor de înregistrare a mărcii. Se anexează următoarele la cerere:

- 1 împuternicire, în cazul în care cererea este depusă de către reprezentant.;
- 2 documente care confirmă prioritatea mărcii, dacă este cazul;
3. Dovada plății taxei prevăzute de lege.

Cererea cu anexele datorate și dovada de plată a taxei prevăzute de lege, constituie depozitul cererii.

Fiecarei cereri depuse la AGEPI i se atribuie un fișier și un număr.

Respectarea cerințelor de depozit a cererii de înregistrare a mărcii va fi examinată în termen de 2 luni de la data primirii cererii. Se compune din verificarea tuturor documentelor necesare, inclusiv taxa de înregistrare și corectitudinea tuturor documentelor prezentate, precum și corespondența cu toate cerințele aplicabile.

Toate documentele necesare se depun la AGEPI în termen de 2 luni de la depunerea cererii, în caz contrar cererea va fi considerată retrasă.

În cazul în care materialele de aplicare corespund criteriilor prescrise, datele de aplicare vor fi introduse în Registrul național al cererilor și cererii îi este alocat numărul și data de depozit. Concomitent, toate informațiile vor fi introduse în baza de date de Mărci Naționale.

Este foarte util să respecte cu strictețe condițiile, având în vedere că protecția este acordată pe principiul de prioritate. Solicitantul primește o copie a cererii cu data depunerii cererii.

AGEPI verifică lista de bunuri și servicii, și anume respectarea termenilor indicați în clasificarea internațională de bunuri și servicii, în conformitate cu Acordul de la Nisa, și clasificarea corectă a acestora. Dacă lista are nevoie de clarificare, examinatorul va cere solicitantului să se prezinte cu plata taxei prevăzute de lege.

Publicarea cererii

În cazul în care sunt respectate criteriile prevăzute pentru depunerea cererii de înregistrare, datele vor fi publicate în termen de cel mult 3 luni de la data depunerii cererii în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială (BOPI), iar solicitantul este notificat cu privire la aceasta. Următoarele date sunt publicate în

BOPI:

- numărul și data depunerii cererii;
- denumirea și adresa solicitantului;
- prioritatea convențională sau de expoziție, dacă este cazul;
- reprezentarea marcii;
- mențiunea conform căreia marca este tridimensională, colectivă sau de certificare;
- culori revendicate (dacă este necesar);
- lista de bunuri și servicii.

Examinare de fond a cererii

Examinarea în fond a semnului solicitat se efectuează în termen de 6 luni de la data cererii și este publicată în BOPI, iar următoarele sunt în curs de examinare:

- lipsa / existența unor motive de nulitate absolută;
- lipsa / existența unor motive de nulitate relativă;
- observații și / sau opoziții împotriva cererii de înregistrare a mărcii.

În primul rând este examinat caracterul de marcă: o marcă nu trebuie să fie descriptivă, aceasta nu trebuie să indice caracteristicile diferite ale produselor acesteia, ea nu trebuie să fie contrară ordinii publice și bunelor moravuri etc.

Pentru a evita confuzia în exploatarea mărcii și pe piață, examinatorul trebuie să se asigure că semnul indicat în cerere nu intră în conflict cu un alt semn înregistrat anterior. Semnul solicitat se verifică luând în considerare motivele de refuz al unei înregistrări a mărcii. Semnul este considerat identic cu un alt semn, în cazul în care toate elementele lor coincid. Un semn se consideră similar până la confuzie cu un alt semn, în cazul în care există o asocieră în ansamblu, indiferent de particularități distinctive.

Examinarea de fond include examinarea de opoziții și / sau observații împotriva înregistrării mărcii, și examinarea motivelor absolute și relative de invaliditate.

În cazul în care semnul nu corespunde cerințelor prescrise sau corespunde cerințelor pentru doar o parte din clasele de bunuri și / sau servicii, solicitantului i se va trimite o notificare provizorie privind refuzul de înregistrare a mărcii, și se va acorda 2 luni pentru a-și exprima părerea și motivele de invaliditate și / sau să prezinte o scrisoare de confirmare a consimțământului titularului chiar vizavi de înregistrarea semnelor specifice (cu excepție pentru mărci identice).

În funcție de rezultatele examinării de fond, se ia decizia de înregistrare a mărcii, în întregime sau în parte, sau pe refuzul acestuia. În consecință, solicitantului trebuie să îi fie trimisă o notificare cu privire la decizia în termen de 1 lună de la data adoptării sale.

Inregistrare a unei mărci comerciale, înregistrare în Registrul Național al Mărcilor și acordarea de certificate

În cazul în care nu au fost primite contestații în termen de cel puțin 1 lună de la adoptarea deciziei, sau contestațiile depuse au fost considerate nejustificate, după plata taxei de înregistrare, AGEPI înregistrează datele de înregistrare în Registrul Național al Mărcilor și eliberează certificatul de înregistrare a mărcii. Datele cu privire la mărcile înregistrate vor fi incluse în Registrul Național al Mărcilor și, concomitent, în baza de date Marci Naționale, iar solicitantul, care devine proprietarul mărcii, i se eliberează titlul de protecție. Certificatul de înregistrare a mărcii se face pe un formular standard, cu următoarele informații:

- numărul și data de înregistrare a mărcii;
- numărul și data depunerii cererii;
- adresa și numele solicitantului;
- reprezentare a mărcii;
- culori revendicate;
- listă a bunurilor și serviciilor;
- date privind prioritatea convențională sau de expoziție.

AGEPI publică datele cu privire la înregistrarea mărcii intrate în Registrul Național al Mărcilor.

În Republica Moldova, marca a fost înregistrată pentru 10 ani de la data cererii emise în mod corect. La decizia de înregistrare a mărcii, orice persoană care nu este de acord cu decizia de examinare are dreptul de a depune un recurs împotriva înregistrării unei mărci în fața camerei de Apel a AGEPI.

În cazul în care o astfel de acțiune este considerată legitimă și justificată, o decizie de refuz poate fi adusa în instanță.

Înregistrarea mărcii poate fi anulata complet sau parțial în cazul în care este executata cu încălcarea legii nr 38-XVI/2008 cu privire la protecția mărcilor.

Lectură recomandată:

- 1 Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală (TRIPS) -. Legea Republicii Moldova nr 218-XV 01 iunie 2000.
 2. Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr 257 din 2 aprilie 2009 privind aprobarea Regulamentului de Comisia de Apel a Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală
 3. Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr 774 din 13 august 1997 privind taxele pentru servicii cu semnificație juridică în domeniul proprietății intelectuale
 - 4 Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr 852 din 16 august 2001 cu privire la utilizarea mărcilor comerciale - proprietate de stat
 5. Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr 1425 din 02 decembrie 2003 cu privire la modul și condițiile de acordare permisiunea de a folosi numele oficial sau istorice a statului în marca și design industrial
 - 6 Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr 1080 din 08 octombrie 2001 privind aprobarea listei de mărci - proprietate de stat
 7. Legea privind protecția mărcilor nr 38-XVI (adoptată la 29 februarie 2008, aplicabil de la 06 septembrie 2008)
 - 8 Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor - Decizia Parlamentului nr 1624 - XII din 26 octombrie 1993
 - 9 Aranjamentul de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor - Hotărârea Parlamentului nr 1251-XIII din 10 iulie 1997
 - 10 Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale - Decizia Parlamentului nr 1328 - XII din 11 martie 1993
 - 11 Protocolul referitor la Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor -. Hotărârea Parlamentului nr 1252-XIII din 10 iulie 1997
 12. Regulamentul cu privire la procedura de depunere, examinare și înregistrare a mărcilor comerciale, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr 488 din 13 august 2009
 - 13 din Tratatul de la Singapore privind dreptul mărcilor - Legea Republicii Moldova nr 214-XVI din 23 octombrie 2008
 - 14 Tratatul privind dreptul mărcilor (TLT) -. Hotărârea Parlamentului nr 614-XIII din 27 octombrie 1995
- 1 <http://agepi.gov.md/> - Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuala a REPUBLICII MOLDOVA
2 <http://www.tm-reg.ru/tovarnyj-znak-i-ego-sushhnost-v-otnoshenii-klassa-tovara/> - esența mărcii
3 <http://kopilochka.biz/finance/article102.html> -Scopul mărcii

Unitate de curs 3: Sistemul Internațional de Proprietate Industrială obiecte de protecție

Autor: Elena Gurina, Universitatea Națională Tehnică din Belarus - BNTU

Topic 1. Sistemul Internațional de Proprietate Industrială obiecte de protecție

Formarea de legislația europeană privind protecția obiectelor de proprietate industrială. Avantajele de înregistrare a mărcii. Mijloace de proprietate industrială obiecte de protecție.

Formarea legislației europene privind protecția obiectelor de proprietate industrială. Protecția a obiectelor de proprietate industrială este un instrument foarte important pentru a fi competitive pe piață. Brevete, Mărci înregistrate, mostre industriale aparțin obiectelor de proprietate industrială. Marcile comerciale și Serviciul de marca (în continuare - Trademark) desemnează promovarea diferenței de bunuri și (sau) servicii (în continuare - bunuri) de serviciile altor persoane.

Primul acord în domeniul proprietății industriale este Convenția pariziana privind protecția proprietății industriale. Acesta a fost semnat 20.03.1883 și mai târziu aproximativ 170 de țări s-au alăturat.

Cele două principii principale ale Convenției sunt:

- Principiul unui tratament național;
- Dreptul de prioritate.

În 1891 s-au semnat Aranjamentul de la Madrid privind suprimarea indicațiilor false sau înșelătoare de origine a mărfurilor și Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a semnelor.

Normele generale privind mărcile comerciale includ:

- Principiul de independență a mărcilor comerciale;
- Acordarea de termen rezonabil pentru a începe utilizarea mărcii comerciale;
- Interzicerea de a utiliza semne bine-cunoscute;
- Principiul protecției mărcii „asa cum este”;
- Protecția denumirilor comerciale;
- Obligația de arest la marcarea ilegală de bunuri.

Gestionarea drepturilor de proprietate intelectuală la nivel internațional în 1967 Organizația Mondială a Proprietății Intellectuale, pe baza organizației internaționale "Birourile Internationale Unite ale Protecției Proprietății Intellectuale" a fost creat. La 20 decembrie 1993, noul sistem de pază și protecție a mărcilor comerciale - a fost creat - o marcă comercială a Comunitatii Europene. (CTM marca comunitară în Uniunea Europeană)

Este posibil să se înregistreze o marcă comercială în Uniunea Europeană, pe teritoriul tuturor țărilor – participante la Comunitatea Europeana prin depunerea unei singure cereri.

Acum, prin intermediul depunerii unei cereri, este posibil să beneficieze de protecția unei mărci pe teritoriul a 27 de țări europene: Austria, Belgia, Bulgaria, Ungaria, Marea Britanie, Germania, Grecia, Malta, Țările de Jos, Polonia, Portugalia, România, Slovacia, Slovenia, Finlanda, Danemarca, Republica Irlanda, Spania, Italia, Cipru, Letonia, Lituania, Luxemburg, Franța, Republica Cehă, Suedia, Estonia. Pentru înregistrarea mărcii în Uniunea Europeană este necesară să se depună cererea oficială a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (OAPI, Alicante, Spania). Marca va fi înregistrată pe teritoriul fiecărei țări - participante la Uniunea Europeană după intrarea mărcii dvs. comerciale în registrul de Management pentru armonizarea pieței interne. Reguli de înregistrare a mărcilor comerciale și a legislației europene sunt similare cu înregistrarea mărcilor comerciale în Marea Britanie.

Marca comercială a Uniunii Europene trebuie să fie ori de câte ori este posibil, prezentată sub formă grafică distinctivă de o persoană fizică sau juridică de bunuri și servicii de alte persoane fizice sau juridice. Marca poate fi înregistrată de în mod diferit: cuvinte, nume de familie și nume, semnături și simboluri, schițe, desene, figuri, portrete de oameni, etichete, abrevieri, slogane sau sloganuri, etichete, autocolante, numere, combinații de semnături, numere, fonturi, semne, embleme, sloganuri publicitare, mărci tridimensionale, culori, combinații de culori și sunete. Alte denumiri pot fi înregistrate ca mărci în cazurile prevăzute de legislație.

Avantajele de înregistrare a mărcii. Marcă înregistrată interzice altor persoane să utilizeze o marcă fără permisiunea proprietarului care are dreptul de a intenta un proces împotriva oricărei persoane care utilizează o marcă fără permisiunea oficială. Marca este proprietate de proprietar și ea poate să vândă sau

închiriată.

Orice persoană fizică sau juridică care are reședința permanentă într-una dintre țările participante din UE, poate primi înregistrarea mărcii europene. Rezidentul țării participante la Convenția pariziana poate primi astfel de înregistrare.

Principalele avantaje ale înregistrării mărcii în Uniunea Europeană constă în următoarele:

- Protecție mai eficientă a unui Trademark ca Trademark al Uniunii Europene, este protejată deodată în toate țările UE.
- Norme uniform stabilite de înregistrare a mărcii comerciale în toate țările UE.
- Este necesar să se depună o singură cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene.
- Un centru de înregistrare - Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne.
- Nu este nevoie de înregistrare națională a solicitantului.
- Marca comercială a UE poate fi folosită ca marca de întreprindere de comerț, marca producătorului, o marcă colectivă sau o marcă de serviciu.
- Ca o marcă comunitară este posibil să se înregistreze marca oriunde nu a fost înregistrată.
- Se poate înregistra un număr nelimitat de Mărci UE.
- Costul redus de înregistrare a mărcii în comparație cu înregistrare națională în fiecare țară.

Mijloace de protecție a obiectelor proprietatii industriale.

Protecția juridică a mărcilor se efectuează pe baza înregistrării acestora în instituțiile publice (de exemplu, "Oficiul de brevete"), în modul stabilit de legislația cu privire la mărcile comerciale, sau ca urmare a tratatelor internaționale. Trademark pot fi înregistrate de o organizație sau de un cetățean.

Dreptul de marca este protejată de stat. Pentru o marca înregistrată este acordat certificatul (brevet). Certificatul (brevetul) pe marca certifică o prioritate pentru marcă; un drept exclusiv al titularului de a marca cu privire la mărfurile specificate în certificat și conține imaginea Trademark.

Titularul mărcii are dreptul exclusiv de a utiliza marca și de a dispune de ea și, de asemenea, dreptul de a interzice utilizarea mărcii comerciale de către alte persoane. Nimeni nu poate folosi un produs protejat în UE de certificat fără permisiunea proprietarului.

Încălcarea drepturilor proprietarului de pe marca înregistrată este orice încălcare cu privire la drepturile sale, inclusiv punerea în aplicare fără permisiunea proprietarului de acțiuni care cer acordul sau pregătirea pentru acțiuni similare. Există mai multe metode de a proteja drepturile asupra mărcii comerciale.

Non-jurisdictionale - oferă posibilitatea persoanelor juridice și persoanelor fizice să acționeze în ceea ce privește protecția drepturilor exclusive la o marcă comercială în mod independent, fără a face apel la guvern sau alte autorități competente. Aceasta înseamnă doar modalități legale de protecție, de exemplu, notificarea violatorilor de existența de drepturi exclusive și oferta pe care orice litigiu ar trebui să fie rezolvat prin negocieri.

Jurisdictional - oferă organelor abilitate de stat posibilitatea de a acționa cu privire la protecția drepturilor încălcate sau contestate. Esența unei astfel de forme de protecție constă în faptul că persoana a cărui drepturi sunt încălcate prin acțiuni ilegale, poate solicita protecția drepturilor în organismele special abilitate de stat - în instanță, Comitetul Antimonopol, etc.

Civil - procedura cea mai răspândită pentru soluționarea litigiilor legate de drepturile exclusive de mărci. Scopul principal nu este o pedeapsă de violator, ci restaurarea drepturilor și compensarea pierderilor. În acest sens, legislația din multe țări a stabilit o gamă destul de largă de moduri de protecție:

- Recunoașterea unui drept exclusiv;
- Recunoașterea unui contract ca invalid privind drepturile de marcă;
- Incetarea acțiunilor care încalcă dreptul, inclusiv eliminarea de produse, ambalate care folosesc ilegal denumiri similare cu acesta, astfel încât este posibil să se confunde. Distrugerea Mărcii făcute sau imaginile cu denumire similară cu originalul, astfel încât acestea pot fi confundate;
- restaurarea situației care a existat înainte de violarea dreptului;
- compensarea pierderilor și alte modalități de compensare a prejudiciului material;
- compensarea de daune morale.

Procesul penal a soluției litigiilor prevede implicarea violatorilor la răspundere penală. Cu toate acestea, pentru a se califica infracțiuni cu privire la o marcă drept o infracțiune penală, este necesar să se dovedească că au existat încălcări în mod repetat care au dus la pierderi financiare. Răspundere penală oferă astfel de tipuri de pedeapsă cum ar fi pedeapsa cu închisoare sau confiscarea bunurilor.

Procesul administrativ de drept este redus în principal la adresa persoanei a cărei drepturi sunt încălcate cu declarația comitetului de Antimonopol. O astfel de cerere este posibilă în cazul în care încălcarea drepturilor de marca pot fi calificate drept act de concurență neloială. În acest sens, Comitetul Antimonopol sau birouri similare sunt autorizate să elibereze următoarele decizii:

- recunoașterea prezenței de concurență neloială;
- încetarea de concurență neloială;
- impunerea de sancțiuni;
- confiscarea bunurilor cu denumire utilizată în mod ilegal și copii de produse fabricate de alți producători.

Decizia Comitetului Antimonopol poate fi contestată în instanță. Marca înregistrată obținută oferă protecție juridică a drepturilor proprietarului privind proprietatea industrială. Acesta include, în primul rând, dreptul de posesiune consolidat în mod legal la proprietar al unei mărci și chiar mai departe la primirea profitului de utilizarea acestuia.

În al doilea rând, brevetul va proteja marca de falsuri și cererile concurenților pentru orice parte din imaginea mărcii comerciale. Cu alte cuvinte, copierea Trademark fără permisiune poate provoca consecințe neplăcute pentru firmele neloiale care vor încerca să folosească în mod ilegal trademark în scopuri comerciale.

În toate cazurile de abuz menționate mai sus singur proprietarul unei mărci are dreptul de a face plângere la instanța de arbitraj și să ceară pedepsirea răufăcătorilor în cazul în care au pierderi morale și materiale. Înregistrarea unei mărci este protecția fiabilă împotriva falsurilor și creanțelor concurenților. În concluzie, protecția mărcii comerciale este o sarcină foarte importantă. Această protecție asigură obținerea de profituri și de prevenire a activității în ceea ce privește concurența neloială.

Seminar 3.1

Subiect: Trademark ca mijloc de a spori competitivitatea

Scop: consolidarea cunoștințelor privind protecția obiectelor de proprietate intelectuală

1) Partea teoretică

Protecția obiectelor de proprietate intelectuală (IPO) este mecanism foarte important care ajută să se facă distincția dintre produsele fabricate de diferite companii și să se păstreze concurența pe piață. Această caracteristică a fost recunoscută de către societățile de afaceri de la începutul economiei de piață. Ca urmare, sistemului internațional de protecție IPO a început să se formeze cu mai mult de un secol în urmă. S-au stabilit astfel regulile principale, precum și o procedură pentru a înregistra IPO. Marca înregistrată interzice altor persoane să utilizeze o marcă fără permisiunea proprietarului și acesta are dreptul de a intenta un proces împotriva oricărei persoane care utilizează o marcă fără permisiunea oficială. Marca este proprietatea proprietarului și el poate să vândă sau să o închirieze. Titularul mărcii

are dreptul exclusiv de a utiliza marca și de a dispune de ea și, de asemenea, dreptul de a interzice utilizarea mărcii comerciale de către alte persoane.

Există mai multe metode de a proteja drepturile asupra mărcii comerciale:

Non-jurisdicțional - oferă acțiuni ale persoanelor juridice și persoanelor fizice în ceea ce privește protecția drepturilor exclusive la o marcă comercială, care sunt executate de către aceștia în mod independent, fără a face apel la guvern sau alte autorități competente;

Jurisdicțional - oferă activitate a organelor abilitate de stat privind protecția drepturilor încălcate sau contestate;

Civil - procedura cea mai răspândită pentru soluționarea litigiilor legate de drepturile exclusive de mărci; Procesul penal a soluției litigiilor prevede implicarea violatorului la răspundere penală;

Procesul administrativ de drept este redus în principal la adresa persoanei a cărei drepturi sunt încălcate cu declarația de Antimonopol comitet sau organism similar.

2) Activitate practică

"Concepți strategia a companiei atunci când a apărut o încălcare a IPO"

Studentii sunt împărțiți în trei grupuri. Li se explică faptul că există o violare a IPO cum ar fi: a) utilizarea ilegală a mărcii comerciale a companiei lor; b) apariția de falsuri pe piață; c) concurenții utilizează o parte a imaginii Trademark.

Echipele trebuie să aleagă măsurile adecvate pentru a proteja drepturile lor, în funcție de obstacole. Apoi echipele trebuie să raporteze în mod public argumentele în favoarea deciziei făcute.

Studentii discută deciziile lor pentru a se asigura înțelegerea problemelor și căile de soluționare.

Lectură recomandată

1. Bainbridge D. Proprietății Intelectuale. Pearson publ. 2007.
2. Cornish WR, Llewelyn D. Proprietatea intelectuală: brevete, drepturi de autor, mărci comerciale și aliate drepturile. Dulce și Maxwell. 2003.
3. Sherman B. Dreptul Proprietății Intelectuale. Oxford. 2004.

Pagini pe Internet-cheie:

- Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale. <http://www.wipo.org>
- Oficiul European de Brevete <http://www.european-patent-office.org>

Glosar:

Proprietatea intelectuală este un set de drepturi exclusive asupra rezultatelor activitatilor creatoare, de producție, lucrări executate și servicii.

Obiectele de proprietate industrială (IPO) este un set de brevete, mărci comerciale și industriale deținute de către producătorii de bunuri sau servicii.

Competitivitatea producției este capacitatea de producție pentru a satisface cerințele pieței.

Protecția a IPO este un set de măsuri pentru a opri orice încălcare a drepturilor proprietarului mărcii de producția neautorizată, aplicarea, importul, oferta de vânzare.

Unitate de curs 4: Încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală

Autor Darya Firsava, Belarus Universitatea de Stat-BSU

Tema 1: Introducere în încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală

Idea de bază de înregistrare a drepturilor de proprietate intelectuală (DPI) "este protecția lor împotriva utilizării ilegale de către terți - încălcări DPI. Motivele pentru apariția încălcărilor DPI sunt numeroase, dar aproximativ vorbind vinovatii se împart în două tipuri:

- "Cei care calatoresc pe gratis", care beneficiază de rezultatele activității intelectuale ale altcuiva. Vinovații parazitează pe titularii de drepturi, în acest caz; Și
- Concurenții neloial, care intenționează să utilizeze drepturile de proprietate intelectuală ale altora în scopul de a face clientul creda că bunurile / serviciile sunt de fapt fabricate / comercializate de către proprietarul de drept al proprietatii intelectuale.

Uneori, drepturile de proprietate intelectuală sunt încălcate fără un scop, ci ca urmare a neglijenței. Dacă nu menționați în mod corespunzător dreptul de autor al autorului unei fotografii utilizate ca un fundal pentru site-ul dumneavoastră constituie o încălcare a drepturilor de autor, chiar dacă ati fost sigur că ați refăcut fotografia în proporție de 99%.

Tehnologiile lumii contemporane facilitează încălcările; globalizarea tehnologică arată dezavantaje ale principiilor teritoriale de protecție a DPI. Cuvinte cheie de publicitate ilegale, site-uri web false și gazduirea ilegala sunt cateva exemple.

În timp ce unele dintre activitățile de combatere a încălcărilor DPI, pot fi efectuate în mod independent aceasta poate deveni insuficient dacă volumul afacerii crește și va trebui să implicați mecanisme oficiale, inclusiv ofițeri de poliție, instanțe și unități de soluționare a litigiilor DPI speciale. Cu toate acestea, chiar dacă situația dumneavoastră vă oferă mecanisme bune de soluționare a litigiilor, să luați întotdeauna în considerare opțiunea de negocieri: ea este, de obicei, mai ieftină, mai rapidă și are mai mult sens de afaceri.

Prevenirea încălcărilor DPI și algoritmul pentru detectarea dacă acestea într-adevăr au fost încălcate, precum și modalitățile de protecție într-o mare măsură depinde de tipul de obiect IP.

Tipul de IPRs	Mijloace de prevenire	Detectare a încălcării
Marca comerciala	<ul style="list-style-type: none"> - Înregistrarea TM în toate jurisdicțiile relevante; - Abonați-va la sistemele de vizionare pentru detectarea cererilor de mărci similare; - TM și ® notificări legale; - Introducerea mărcii în registrele vamale (pentru prevenirea importului de produse contrafăcute) 	<ul style="list-style-type: none"> - Marca înregistrată sau o marcă similară este folosită pentru produse similare; - Marca de renume este folosită cu privire la orice bunuri; - Folosirea așa cum este descris mai sus va include: importul, oferirea spre vânzare, vânzarea sau introducerea în circulație a marfurilor contrafăcute, în scopul comercializării.
Brevet	<ul style="list-style-type: none"> - Înregistrare a brevetelor în toate jurisdicțiile relevante; - Clarificarea prin contracte a drepturilor angajatorilor / clientilor și angajaților. 	<ul style="list-style-type: none"> - Utilizarea neautorizată de produse care încorporează brevetul; - Utilizarea neautorizată a mărfurilor produse în conformitate cu mijloacele brevetate; - În sensul de mai sus "utilizarea" bunurilor sau serviciilor protejate de cei care nu au dreptul
Brevet de proiectare / Brevet industrial / modele înregistrați	<ul style="list-style-type: none"> - Înregistrarea brevetelor în toate jurisdicțiile posibile; - Înregistrarea drepturilor de autor la aceleași modele, dacă este posibil; - Clarificarea prin contracte a drepturilor angajatorilor / clientilor și angajaților. - Designerii ar trebui să semneze 	<ul style="list-style-type: none"> - Imaginea produsului nu diferă de cel original; - Observarea consumatorului; - Imitație ar putea provoca un risc de confuzie în rândul consumatorilor lui (UE)

	Și să dateze documentele lor de proiectare.	
Know-how	- Toate măsurile de confidențialitate disponibile, inclusiv NDAs, politicile de confidențialitate interne; - Clauza de Ne Divulgare în acordurile cu orice terțe părți; - Înregistrarea unui brevet de utilitate, de îndată ce veți vedea riscul de divulgare know-how-lui (în cazul în care este încă posibil, desigur)	- Utilizarea de know-how-ului de orice parte care a semnat o Clauza de Ne Divulgare (CND), sau alte acorduri de confidențialitate relevante.
Dreptul de autor	- Înregistrarea drepturilor de autor; - Clarificarea prin contracte a drepturilor angajatorilor / clientilor și angajaților.	- Repetarea expresiei protejate de o idee într-o operă de artă într-un alt obiect; - Este necesară uneori dovadă de acces la opera de artă originală a presupusului contravenient.

Caracteristicile încălcării drepturilor de proprietate intelectuală prevăzute în tabelul de mai sus sunt destul de simplificate. Aveți întotdeauna în vedere faptul că protecția drepturilor de proprietate intelectuală se face pe principiul teritorialității. Ideea principală a acestui principiu este că legea aplicabilă la drepturile de proprietate intelectuală este legea în locul unde cererea este făcută. În plus, excepțiile de la protecția drepturilor de proprietate intelectuală "se aplică de multe ori. Denumirea pentru o astfel de utilizare se numește "utilizare acceptabilă". Conceptul de "utilizare acceptabilă" în general, depinde de țara în care protecția este cercetată, precum și de tipul de încălcare DPI. Cele mai frecvente cazuri de utilizare echitabile includ: utilizarea minimă adică utilizarea în scopuri non-comerciale, folosirea numai pentru uz personal, educațional și științific.

Plângerea împotriva încălcării drepturilor de proprietate intelectuală nu implică doar oprirea infractorilor de a face acest lucru. Ca titular de drepturi, veți avea de asemenea posibilitatea de a conta pe alte căi de atac, inclusiv adoptarea unei hotărâri judecătorești, daune sporite pentru încălcările voite, onorariile avocaților, daune statutare, daune compensatorii, o ordonanță președințială, îndiguirea și distrugerea copiilor contrafăcute, premii monetare, măsuri reparatorii, daune punitive etc. Tipul remedierii revendicate va depinde de țara în care titularul dreptului caută protecție, tipul de încălcare a drepturilor de proprietate intelectuală, precum și de alți factori, cum ar fi voința de încălcare, prezența daunelor cauzate, etc.

Seminar 1:

Scop: Obținerea de cunoștințe de bază pentru protecția drepturilor de proprietate intelectuală.

Obiective:

- 1) Înțelegerea metodelor posibile de prevenire și protecție a drepturilor de proprietate intelectuală;
- 2) Înțelegerea dacă o încălcare a drepturilor de proprietate intelectuală poate să fie revendicată.

1) Vă rugăm să citiți și să analizați următoarele cazuri și să explicați:

- a) dacă credeți că premiile sunt afaceri de promovare;
- b) ce ar fi putut face partea care pierdut pentru a câștiga cazul:

"Interflora Inc și alte v Marks & Spencer plc și un alt [2013] EWHC 1291 (Ch), 21 Mai-2013" (Text complet: <http://www.bailii.org/ew/cases/EWHC/Ch/2013/1291.html>; analiza: <http://uk.practicallaw.com/7-530-0226?q=google+key+words+trademarks>)

"Fundación Española para la Innovación de la Artesanía (FEIA) v (1) Cul de Sac Espacio Creativo SL (2) Acierta Product & Poziția SA, cauza C-32/08, 02 iulie 2009" (Text complet: <http://www.bailii.org/eu/cases/EUECJ/2009/C3208.html>)

2) Vă rugăm să faceți un buget eșantion de cheltuieli planificate pentru prevenirea încălcărilor DPI ":

Type of IP	Cheltuieli de înregistrare a unui produs (taxă de stat + taxă avocat)			Cât de multe IP-uri care au nevoie de înregistrare apar într-un an			total cheltuieli
	EU	USA	Home country	EU	USA	Home country	
Marca comerciala							
Brevet de utilizare							
Brevet de proiectare / Brevet industrial / modele înregistrați							
Drepturi de autor							

Tema 2: Contracarea împotriva încălcării drepturilor de proprietate intelectuală

Ambele legi naționale și internaționale oferă protecție nu numai pentru actele juridice privind protecția drepturilor de proprietate intelectuală. Ele oferă, de asemenea, mijloacele de protecție. De obicei pentru toate celelalte crime și infracțiuni, infracțiunile referitoare la drepturile de proprietate intelectuală sunt contracarate prin mijloace administrative și judiciare. Poliția și autoritățile vamale reprezintă, de obicei, mijloacele administrative.

Principalul scop al organelor administrative (cum ar fi protecția drepturilor de proprietate intelectuală) este de prevenire și de oprire a comerțului cu mărfuri contrafăcute. În mod evident, autoritățile vamale împiedică circulația transfrontalieră cu bunuri contrafăcute. Un exemplu comun de activitate al autorităților vamale, în acest caz, ar fi pentru a opri o tranșă de medicamente care indică faptul că acesta include o substanță care a fost brevetată și protejată în altă parte, fără permisiunea directă a proprietarului. Desigur, nu toate mărfurile de la vama sunt analizate pentru a stabili dacă acestea cuprind o substanță patentată, sau o marcă comercială înregistrată. Sunt cercetate mai ales cele în care titularul dreptului a depus o cerere de suspendare a mărfurilor la frontieră și considerându-le a fi contrafăcute. Cu toate acestea, din momentul în care țările au împuternicit deja autoritățile vamale să întreprindă o serie de măsuri "ex officio": de exemplu, ele pot suspenda mișcarea unor mărfuri și sunt susceptibile să informeze titularul dreptului de autor cu privire la astfel de suspendare.

De exemplu, articolul 58 (acțiune din oficiu) din Convenția de la TRIPS sugerează următoarele reguli de bază ale cazurilor autorităților vamale din oficiu: "În cazul în care membrii solicită autorităților competente să acționeze din proprie inițiativă și de a suspenda acordarea liberei treceri de vamă:

(a) autoritățile competente pot, în orice moment solicita de la titularul de drept orice informații care le poate ajuta să își exercite aceste atribuții,

(b) importatorului, precum și dreptul titularului va fi notificat cu promptitudine asupra suspensiei. În cazul în care importatorul a depus un apel împotriva suspendării cu autoritățile competente, suspendarea va fi supusă condițiilor, mutatis mutandis, prevăzute la articolul 55;

(c) Membrii sunt scutiți de răspundere în cazul în care sunt luate în considerare ca acțiuni de bună credință au fost luate pentru încetarea încălcării.

Legislațiile naționale din diferite state prevăd posibilitatea de comportament din oficiu a autorităților lor

vamale, iar statele să coopereze în acest domeniu. Astfel, autoritățile vamale centrale administrează un registru vamal de mărci comerciale în Spațiul Economic unitar, incluzând Rusia, Belarus și Kazahstan. Orice proprietar al unei mărci înregistrate în țara respectivă depune un pachet de documente pe baza cărora autoritatea vamală va suspenda mărfurile la frontieră și să informeze titularul dreptului asupra suspensiei, astfel încât să-i permită să ia unele măsuri împotriva presupușilor contravenienți.

Competențele autorităților de poliție sunt aproape întotdeauna reglementate de legislația națională. Codurilor administrative naționale oferă de obicei listele de posibile încălcări ale drepturilor de proprietate intelectuală și pedepsele propuse. Încălcările includ, de obicei, producția, vânzarea de bunuri contrafăcute și a cazurilor de concurență neloială. Dar pentru unele cazuri exotice, secția de poliție situată la locul de angajament a încălcării sau reședința al contravenientului este considerată responsabilă și competența pentru examinarea unor astfel de încălcări.

Instanțele naționale includ, de obicei, un departament special specializat în cazurile de proprietate intelectuală, care ajută disputele să fie luate în considerare de către judecători bine-calificați. Dezavantajele recurgerii la un tribunal de stat includ lunga durată, lipsa de confidențialitate, și cu siguranță dificultăți de executare într-o țară străină.

Principala alternativă la instanțele de stat în disputele între cetățenii din diferite state este de cea de arbitraj. Tribunale de arbitraj nu depind de stat, și luarea în considerare a unui caz și emiterea unei decizii obligatorii pentru ambele părți la disputa se face numai în cazul în care ambele părți au fost de acord în prealabil acest lucru. Un astfel de acord trebuie să fie exprimat în mod explicit și este, de obicei, încorporat într-un contract separat cu privire la arbitraj ales de către ambele părți, sau în clauza de soluționare a litigiilor în contractul principal. Acordul poate fi atins cu privire la viitor și disputele existente. De exemplu, clauza de arbitraj standard a Curții de Arbitraj Internațional din Londra cu privire la litigiile viitoare prevede ca cuvintele dintre paranteze trebuie să fie eliminate sau completate, după caz, de părți după discreția proprie:

"Orice litigiu decurgând din sau în legătură cu acest contract, inclusiv orice întrebare cu privire la existența, validitatea sau reziliere, vor fi menționate și în cele din urmă rezolvată prin arbitraj în conformitate cu Regulamentul LCIA, a carui Reguli sunt considerate a fi incluse prin referință în această clauză. Numărul de arbitri va fi de [1-3]. Locul juridic, de arbitraj trebuie să fie [Oras și / sau țară]. Limba utilizată în cadrul procedurilor de arbitraj este [.]. Legea care reglementează contractul trebuie să fie dreptul material de [.]."

Hotărârile arbitrale sunt ușor puse în aplicare în toate țările participante la Convenția de la New York 1958 (Convenția pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine (New York, 1958)). Arbitrajul este mai ieftin, asigură imparțialitatea, și garantează confidențialitatea. Cu toate acestea, este destul de scump, ceea ce obligă partile să fie foarte atente când intra într-un acord de arbitraj. Cea mai renumită și, în același timp cele mai scumpe instituții de arbitraj sunt Camera Internațională de Comerț, din Londra, Curtea de Arbitraj Internațional (Londra), Asociația Americană de Arbitraj.

Unele alternative metode de soluționare a litigiilor în materie de proprietate intelectuală, de asemenea, au evoluat recent. Una dintre cele mai faimoase dintre ele este Uniforme Domain-Name Dispute-Resolution Policy (PSUL). PSUL este un proces stabilit de către Corporația Internet pentru Alocarea de Nume și Numere (ICANN) pentru soluționarea litigiilor privind înregistrarea numelor de domenii pe internet. UDRP în prezent se aplică tuturor. Aero, Asia., Biz., Cat., Com., Coop., Info., Jobs., Mobi., Muzeu., Nume., Net., Org., Poștă., Pro. tel. and.travel domenii de nivel superior, precum și unele coduri de țară domenii de nivel superior. PSUL este rapid (doar aproximativ 45 de zile), ieftin (aproximativ 750 USD), procedură simplă (nu veți avea nevoie de avocați

Seminar 2:

Scop: Dobândirea de cunoștințe de bază cu privire la metodele de protecție a DPI.

Obiective:

1) Formarea cunoștințelor despre mijloacele posibile de luat în considerare privind litigiile referitoare la drepturile de proprietate intelectuală;

2) Înțelegerea diferenței dintre diferitele mijloace de soluționare a litigiilor, precum și normele de bază privind utilizarea lor.

1. Vă rugăm să analizați articolul 58 din Convenția de la TRIPS pentru a stabili dacă normele sale sunt imperative și în ce măsură. Acordați o atenție deosebită a cuvintelor subliniate.

2. Vă rugăm să elaborați o clauză de arbitraj pentru tribunalul ICC, Asociația Americană de Arbitraj, un tribunal arbitral bazat în țara dumneavoastră de cetățenie. Luați clauzele eșantionului plasat pe site-uri web și umpleți golurile în timp ce considerați soluția cea mai bună.

3. Vă rugăm să pregătiți un plan de acțiune pentru a depune o cerere împotriva unui contravenient real sau presupus la o marcă într-un nume de domeniu, în conformitate cu procedura PSUL. Indicați planul de documente și informații pe care le va trebui să le depuneți la PSUL, și în ce etape de depunere a cererii anume acestea trebuie făcute.

4. Vă rugăm să învățați procedura pentru implicarea autorităților vamale locale, pentru a le permite acestora să suspende mărfurilor contrafăcute mărci dumneavoastră privind patente de utilizare și patente de design.

Lectură recomandată:

Amanda Michaels și Andrew Norris, "o abordare practică a Mark Drept Comercial", ediția a patra, 464 de pagini, 2010.

Lionel Bently și Brad Sherman, "Dreptul Proprietății Intelectuale", 1264 de pagini, 2008.

Olivier VRINS și Marius Schneider, "Punerea în aplicare a drepturilor de proprietate intelectuală prin intermediul Măsurilor la frontieră: legislația și practica în UE", 1248 de pagini, 2012.

Prof. Thomas F. Cotter, "Remedii de brevet comparative: o analiză juridică și economică", 448 pagini, 2013.

Alte materiale accesibile prin Internet:

UNDRP web-site: <http://www.icann.org/>

Statele Unite ale Americii de Brevete și Mărci Oficiul: <http://www.uspto.gov/>

Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne: <https://oami.europa.eu/ohimportal/en/>

Belarus Centrul National de Proprietate Intelectuala: <http://www.belgospatent.org.by/>

Institutul ucrainean de Proprietate Industrială: <http://www.uipv.org/>

Din Moldova Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală: <http://agepi.gov.md/ru/about/>

Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale: <http://www.wipo.int/>

IPKat blog: <http://ipkitten.blogspot.com/>

Unitate de curs 5: Legea Comuna de Protecție a Marcilor Comerciale TM

Autori: Olena Chernikova, Natalia Teliura, O.M. Universitatea Națională Beketov Economiei Urbane din Kharkiv, (Namek)

Tema 1: Mărci Comerciale (TM)

Subiectul oferă definiții principale și comune ale TM, caracteristici ale diferitelor categorii de TM.

Principalele întrebări pentru auto-evaluare:

1. Ce este o marcă comercială?
2. Cum Selectați marca potrivita?
3. Categoriile TM și caracteristicile acestora.
4. Cum se stabilesc drepturile la o marcă comercială?
5. Ce este Sistemul de la Madrid de înregistrare?
6. Cum se protejează drepturile într-o marcă? Cum sunt mărcile protejate pe plan internațional?
7. Cum puteți pierde drepturile dumneavoastră la o marcă?
8. În ce constă dreptul comun privitor la o marcă comercială?

Seminar 1: Mărci. Principalele acorduri internaționale pentru protecția TM și de stabilire a drepturilor.

Scop: Studiarea principalelor definiții ale TM familiarizarea cu principalele acorduri internaționale de protecție TM și de stabilire a drepturilor.

Obiective: familiarizarea cu principalele definiții și categorii TM; înțelegerea modului în care cineva poate stabili drepturile la o marcă comercială, de a o proteja sau pierde drepturile.

Mărci comerciale (TM)

Brandurile și mărcile comerciale sunt critice pentru cele mai multe întreprinderi, și pot valora milioane, chiar miliarde –de exemplu Microsoft sau Coca-Cola. Brandingul pe internet capătă o importanță deosebită, nu în ultimul rând pentru că brandurile pot fi încorporate în nume de domenii. Valoarea inclusă într-o marcă este protejată prin dreptul mărcilor și este important ca întreprinderile care operează pe internet să fie familiarizate cu acest domeniu al dreptului.

Ce este o marcă comercială

O marcă poate fi un nume, cuvânt, slogan, design, simbol sau alt dispozitiv unic care identifică un produs sau o organizație. Mărcile comerciale sunt înregistrate la nivel național sau teritorial cu un organism guvernamental numit. Înregistrarea în țări precum SUA, Marea Britanie, Japonia, etc va proteja marca în numai în această țară, dar în cadrul Uniunii Europene, există în prezent o marcă comunitară (CTM), care acoperă marca în toate țările UE.

Mărcile comerciale obțin drepturile de drept comun în virtutea reputației lor în comerțul, și ele pot fi, de asemenea, înregistrate. Drepturile conferite prin înregistrarea unei mărci sunt absolute, în sensul că, odată ce o marcă este înregistrată în ceea ce privește bunurile sau serviciile prevăzute, apoi în cazul în care o altă persoană utilizează același sau un semn similar aceasta constituie o încălcare a mărcii și poate fi persoana sau firma poate fi oprită de a o folosi.

Cum drepturile conferite de înregistrare sunt considerabile, există limitări destul de substanțiale, există o limitare privind semnele care pot fi înregistrate. Aceste limitări sunt stabilite în așa fel încât să se asigure că operatorii de afaceri legitime nu sunt restricționați pe nedrept.

Pentru ca o marcă să poată fi înregistrată trebuie să fie distinctivă alta marca, și nu trebuie să fie înșelătoare. Distinctivitatea poate fi prezenta de la început, chiar înainte ca marca să fie pusă în folosință. Alternativ distinctivitatea poate fi dobândită după o perioadă de utilizare.

Selectarea corectă a unei marci

Selectarea unei marci nu este ușoară. Este tentant a alege un cuvânt care pare a fi "ușor de reținut", și descrie o trăsătură sau caracteristică de bunuri sau servicii. Cu toate acestea, ca regulă generală, termeni care sunt pur și simplu descriptiv de produse și servicii pot fi dificil de a fi protejați în calitate de mărci.

Cu cat mai descriptiv este semnul dvs cu atât mai dificil poate fi oprirea concurenței de la utilizarea acestuia. În mod similar, în multe țări este dificil de a proteja termenii și numele de familie geografice ca mărci comerciale.

Cu cat io marca este mai distincta si ea devine mai cunoscuta, cu atât mai mare sfera de aplicare a protecției mărcii va fi. Cele mai puternice mărci nu au de obicei nici o semnificație în raport cu produsele sau serviciile pentru care acestea sunt utilizate, deși semne care sugerează calitățile pozitive ale produselor sau serviciilor pot, de asemenea, uneori, fi mărci puternice.

Mărcile comerciale pot fi clasificate ca având următoarele niveluri de distinctivitate sau putere:

Semne de fanteziste

Aceste marcaje sunt cuvinte care sunt alcătuite și nu au altă semnificație decât ca un nume de brand (de exemplu, XEROX pentru copiatoare și EXXON pentru produse petroliere). Astfel de marcaje primesc în general cel mai larg domeniu de protecție.

Semne arbitrare

Aceste semne includ cuvinte care pot avea un sens comun, dar nu în raport cu produsele sau serviciile pentru care acestea sunt folosite ca nume de marca (de exemplu, Apple pentru computere și SAMSUNG pentru televizoare).

Semne sugestive

Aceste semne sugerează unele atribute sau beneficii ale produselor sau a serviciilor, dar nu descriu mărfurilor în sine (de exemplu, Microsoft pentru software-ul pentru microcalculatoare, AIRBUS pentru avioane, și Volkswagen pentru automobile).

Semne descriptive

În majoritatea țărilor, termeni care descriu produse, servicii sau caracteristicile lor nu pot fi protejați ca un semn excepția cazului în care publicul a ajuns să le recunoască ca mărci, caz în care, termenul se spune ca are "caracter distinctiv dobândit" sau "al doilea sens."

Termeni pot dobândi un caracter distinctiv prin utilizarea pe scară largă și de publicitate (de exemplu, RICH "N jetoane pentru biscuiți cu ciocolata și casnice de servicii de menaj). Incluse în acest grup sunt cuvinte laudative (de exemplu, medalie de aur pentru făină și panglică albastră pentru bere), termeni descriptivi din punct de vedere geografic, care implică cu adevărat o asociere cu un loc (de exemplu, bere canadiana), precum și numele de familie (de exemplu, FORD pentru automobile).

Cuvântul generic pentru un tip de produs sau serviciu (cum ar fi masina de tuns iarba, aparat de ras, bomboane sau card de credit) nu poate fi un semn de marcă comercială sau de servicii pentru acel produs sau serviciu. Acest lucru se datorează faptului că termenul generic definește produsul sau serviciul, dar nu sursa acesteia.

Un semn înșelător (cum ar fi SUPER SILK pentru camasi nonsilk) sau un termen geografic, care implică în mod fals o asociere cu un loc (cum ar fi „realizat la Paris” a unui parfum fabricat în Statele Unite), nu poate fi înregistrat ca marcă de comerț sau servicii.

Înainte de a adopta o nouă marcă, este recomandabil de a face o cautare amanuntita și evaluare de către un avocat sau de furnizor de servicii calificat. Altcineva ar putea avea deja drepturi la aproape aceeași marcă, și este mai bine să știți despre asta sau alte semne de potențial conflict înainte de a face o investiție în noua marcă. Lipsa de cunoștințe nu este în mod normal o apărare pentru încălcarea drepturilor de autor.

Gradul de căutare care se justifică depinde de natura mărcii, produsele sau serviciile pentru care aceasta urmează să fie utilizate și țările în care marca este destinata a fi utilizata. Căutări de bază se concentrează de obicei pe baze de date de înregistrare de marcă. Cautari mai extinse includ numeroase alte surse, cum ar fi bazele de date de nume de companie, publicații comerciale și de Internet.

Stabilirea drepturilor la marcă

În funcție de țară, drepturile de marcă sunt de obicei stabilite fie prin utilizare sau de înregistrare. În unele țări, în special cele cu sisteme de drept bazate pe dreptul comun englezesc, folosind o marcă poate stabili drepturile de drept comun în cadrul mărcii. Acestea includ Australia, Canada, Marea Britanie și Statele Unite ale Americii. În aceste țări, o înregistrare a mărcii poate oferi drepturi mai largi decât cele de drept comun care decurg din simpla utilizare a mărcii.

De exemplu, drepturile de drept comun sunt de obicei limitate la zona geografică în care marca este folosită de fapt, în timp ce drepturile obținute prin înregistrarea mărcii se pot extinde în întreaga țară sau regiune care este acoperită de înregistrare. În mod semnificativ, în țările care nu recunosc mărci

comerciale comune de drept, prima înregistrare a unei mărci dobândește drepturi exclusive.

De obicei, o cerere de înregistrare a unei mărci comerciale se face la biroul național în țara sau regiunea în care solicitantul dorește să protejeze marca. Cererea va include, de obicei, numele și adresa solicitantului, o reprezentare a mărcii, o listă a produselor sau a serviciilor care sunt dorite a fi acoperite de înregistrare și taxa oficială de depunere.

În unele jurisdicții poate fi necesar a depune probe care arată cum se folosește marca. Cu toate acestea, cele mai multe țări nu este nevoie ca o marca să fie utilizată înainte de a fi înregistrată.

După ce o cerere de marca este depusă, un examinator examinează cererea și poate ridica întrebări cu privire la aceasta. În anumite țări, examinarea va fi doar de "motive absolute", evaluarea naturii mărcii (de exemplu, dacă marca este descriptivă și, prin urmare, neînregistrabilă) și formatul cererii (de exemplu, dacă cerințele formale ale procesului de înscriere au fost îndeplinite). În alte țări examinarea va fi efectuată pe "motive relative," adică dacă marca este suficient de unică în comparație cu alte mărci înregistrate în această țară. Odată ce examinatorul mărcii este mulțumit de faptul că cererea de marcă îndeplinește cerințele corespunzătoare de înregistrare, cererea de marca este de obicei publicată de biroul de marcă. În cele mai multe jurisdicții, cei care cred că ar putea fi afectați de înregistrarea mărcii vor avea o perioadă limitată de timp după această publicație să se opună cererii. În cazul în care nici o opoziție este depusă în această perioadă de timp, înregistrarea se eliberează.

O înregistrare a mărcii poate rămâne valabilă pentru totdeauna, cu condiția ca înregistrarea să fie reînnoită periodic. În unele țări, cum ar fi Portugalia și Statele Unite, este de asemenea necesar să se prezinte dovezi care să ateste utilizarea continuă a mărcii de înregistrare pentru ca aceasta să rămână în vigoare. Cele mai multe țări au, de asemenea, procedurile de anulare care permit terților anularea cererii de înregistrare a mărcii în cazul în care o marcă nu este utilizată în țară pentru o anumită perioadă de timp, de multe ori o perioadă de trei ani sau cinci ani.

Sistemul de la Madrid oferă o facilitate pentru a depune cereri pentru mărci comerciale în mai multe țări în același timp. Mărcile comerciale înregistrate pot fi identificate prin abrevierea "TM", sau simbolul "®". Este ilegal de a folosi simbolul ® înainte ca marca să fi fost înregistrată.

Simbolul TM, atunci când este utilizat alături de un nume, logo-ul sau un alt simbol, furnizează o notificare în lume ca o companie pretinde drepturile de marcă pentru acest simbol care este marca de proprietate. Companiile pot folosi simbolul TM cu privire la orice semn care servește la identificarea bunurilor companiei, iar simbolul SM cu privire la orice semn care servește la identificarea serviciilor acestei societăți. Nu este nevoie de a avea o înregistrare de stat înainte de a utiliza simbolurile TM sau SM. În cele mai multe țări oficiul pentru brevete administrează și înregistrarea marilor comerciale.

Convenția de la Madrid

Tratatul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor este un tratat internațional semnat inițial în 1891. Acesta este conceput pentru a simplifica depunerea de mărci comerciale și mărci de servicii în diferite țări. Tratatul prevede înregistrarea internațională a unei mărci aprobate de către un singur depozitar într-o singură limbă, în conformitate cu o procedură, cu plata unei singure taxe. Solicitanții țărilor membre trebuie să înregistreze mai întâi marca lor în țara de origine înainte de înregistrare internațională. Din acest motiv, tratatul tinde să favorizeze țările care au proceduri de aplicare mai puțin riguroase, și, prin urmare, Statele Unite și Canada, cu proceduri mai elaborate de înregistrare de marcă, au refuzat să devină semnatar.

Protejarea drepturilor într-o marcă

În scopul de a proteja marca dvs. și pentru a preveni alte persoane de la utilizarea acestuia în mod necorespunzător, este important să se înțeleagă principiile care stau la baza mărcilor. Dreptul mărcilor este proiectat pentru a proteja publicul de la confuzie în ceea ce privește sursa bunurilor și serviciilor. Dacă există nume similare sau simboluri pe produse similare, consumatorul poate achiziționa bunurile greșite.

Testul pentru a determina dacă a avut loc încălcarea drepturilor de autor este "risc de confuzie pe piața relevantă." Această analiză consideră mai mulți factori, dar, în general, în cazul în care publicul poate

distinge între două mărci similare, cele două pot coexista, cum ar fi Delta (companii aeriene) și Delta (robinete) sau Lexus (automobile) și Lexis (serviciu de cercetare juridică).

Protecția oferită de mai multe mărci înregistrate este limitată la țara în care sunt obținute. Ca atare, cererilor de marcă individuale sunt de obicei depuse în fiecare țară în care se solicită protecția. Cu toate acestea, există inițiative care permit proprietarilor de mărci comerciale să acopere mai multe țări, cu o singură cerere de marcă. De exemplu, Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne ("OAPI") (pagini <http://oami.europa.eu/ows/rw//index.en.do>) este numele oficial pentru biroul de marcă din Uniunea Europeană (UE), în cazul în care o marcă înregistrată (de asemenea, numită o "marcă comunitară" sau CTM) sau de design înregistrat este valabilă în toate țările membre ale Uniunii Europene. Africa oferă o alternativă de depunere similară prin Regional Organizației africane a Proprietății Intellectuale (ARIPO) (<http://www.aripo.org/>).

De asemenea, este posibil de a depune o singură cerere de a obține marca internațională înregistrată în mai multe țări în conformitate cu prevederile Acordului de la Madrid sau Protocolului de la Madrid, reducând și mai mult complexitatea și costurile asociate cu obținerea de protecție a mărcii în mai multe țări. Pentru a afla mai multe, vizitați site-ul de proprietate intelectuală Oficiului Mondial a (OMPI) (<http://www.wipo.int/madrid/en/index.html>). Ambele tratate permit ca o cerere de marcă internațională să fie depusă la oficiul din țara de origine într-o singură limbă. Alte beneficii ale înregistrării internaționale a mărcilor includ abilitatea de a transfera drepturi în toate țările acoperite printr-o singură desemnare a înregistrării (presupunând că cesionarul este într-o țară membră) și capacitatea de a reînnoi înregistrarea printr-un singur depozit. Este de asemenea posibil de a desemna alte țări după depunerea cererii. Există peste 80 de țări, care pot fi desemnate într-o cerere internațională de marcă în temeiul Protocolului de la Madrid. Aceste țări sunt situate în principal în Asia și Europa, dar și în alte țări notabile cum sunt Australia și Statele Unite ale Americii.

Pierderea drepturilor pentru o marcă

Cel mai comun mod de a pierde drepturile la o marcă este de a opri folosind-o și fără intenția de a o folosi din nou. Aceasta se numește "abandon." Cu toate acestea, există, de asemenea, moduri în care drepturile de marcă pot fi pierdute în mod neintenționat.

De exemplu, în unele țări, este posibil să pierdeți drepturile la o marcă de licențiere fără a controla natura și calitatea bunurilor sau serviciilor licențiatului oferite sub marcă. Acest concept este adesea menționat ca "licențiere goală".

Un alt mod în care drepturile pot fi pierdute este de utilizare incorectă a mărcii - sau prin faptul că nu s-a acționat împotriva utilizării abuzive a mărcii de către alții, astfel încât marca încetează de a indica sursa de bunuri sau servicii și devine un cuvânt generic (cum ar fi scară rulantă și celofan, care au fost inițial mărci comerciale, dar au ajuns să fie înțelese de către public ca denumiri generice ale produselor pentru care au fost utilizate ca mărci). Mai mult decât atât o marcă își pierde semnificația mărcii când semnificatia poate varia de la țară la țară, așa cum este cazul cu aspirina, care este un termen generic în Statele Unite, dar o marcă protejată în Canada și Germania.

Pentru a preveni pierderea de drepturi într-o marcă, urmați aceste reguli standard de utilizare a mărcii:

- Folosiți un adjectiv cu numele generic al produsului de marca (de exemplu, servetele KLEENEX)
- Nu puneți la plural termeni la singular. (De exemplu, Oreos biscuiți, nu OREOS)
- Nu modificați o marcă comercială prin formularea utilizând pronumele posesiv (de exemplu, lui Levi blugi, nu LEVI blugi)
- Nu utilizați semne ca verbe sau substantive. (De exemplu, nu scrieți xeroxand ci fotocopiare sau fotocopiare pe un copiator XEROX.)

Drepturile de drept comun privind mărcile

Drepturile de marcă de drept comun sunt drepturi pe care le achiziționați în mod automat într-o marcă pur și simplu prin utilizarea acestuia. Ele se acumulează când un semn este folosit pentru a identifica bunuri sau servicii în comerț. De exemplu, dacă utilizați numele "Strada Caramida Galbena", într-un oraș pentru a opera o agenție de turism, utilizarea de către dvs. a mărcii pentru aceste servicii va fi, în

general protejata în zona de utilizare și poate (în funcție de jurisdicție) se extinde într-o zonă de "expansiune previzibilă." Rețineți că, în orice litigiu, veți avea nevoie să arătați că ați folosit marca înainte de utilizarea celeilalte părți în acest domeniu.

Puteți îmbunătăți drepturile de drept comun, cu ajutorul simbolului exponent TM (pentru bunuri) sau simbolul SM (pentru servicii) pentru a arăta că se pretinde drept comun (neînregistrate), drepturilor numelui de marcă. Acest lucru avertizează pe cei care s-ar gândi să folosească acest nume și va protejează împotriva apărării bazate pe "contravenient nevinovat".

Există un risc potențial de încălcarea drepturilor de autor atunci când utilizați marca și includeți TM sau simbolul SM, deci marcarea clară înainte de a utiliza aceste simboluri. Dacă reprezentând atât bunuri cât și servicii cu marca, folosiți simbolul TM. Odată ce o înregistrare a mărcii din SUA se obține (și numai atunci), puteți folosi simbolul ®.

Un sistem juridic de drept comun

Un sistem juridic de drept comun este un sistem de drept, caracterizat prin lege, caz în care este legea elaborată de către judecători prin decizii ale instanțelor similare. Țările europene au dreptul destul de puternic de concurență nelocală și, de asemenea, un pachet de drepturi de drept comun, care pot atinge același efect. În cazul în care un alt producător produce, eventual, o versiune inferioară a produsului dvs. și o introduce pe piață utilizând literatura de specialitate concepută pentru a confuza clienții dvs. și să-i facă să creadă că au cumpărat produsul dvs. atunci producerea și vânzarea acestor bunuri poate fi oprită.

Alte drepturi de drept comun care oferă protecție împotriva utilizării abuzive a informațiilor confidențiale, cum ar fi secrete comerciale, precum și căile de atac pentru spionaj industrial. În unele țări mărcile de servicii au aceeași protecție ca și bunurile comerciale.

Tipuri de mărci

Cuvintele "marcă" sau "marcă comercială" sunt utilizate într-un mod general pentru a desemna orice fel de marcă, cum ar fi o marcă de certificare, marcă colectivă, marcă de serviciu sau de marcă. De obicei, "marca de serviciu" este folosită în asociere cu vânzarea de servicii, în timp ce "marca" este folosită în asociere cu vânzarea de bunuri. Mărci de certificare sunt utilizate pentru a identifica un anumit nivel de calitate sau a unor standarde specifice care au fost îndeplinite, și mărcile colective sunt utilizate pentru a identifica asociațiile ale companiilor sau organizațiilor. Orice astfel de marcă poate consta dintr-un simbol, miros, sunet, fraza, ambalaje atâta timp cât acesta este utilizat pentru a identifica lucrul care trebuie diferentiat.

Sunt mărci comerciale la fel ca și brevetele sau drepturile de autor?

Răspunsul simplu la această întrebare este NU! În timp ce mărcile comerciale, brevete și drepturi de autor sunt toate forme de proprietate intelectuală, acestea sunt destul de diferite unele de altele.

Dreptul de autor este un pachet de drepturi la care autorul sau creatorul de lucrări are dreptul în ceea ce privește aceste lucrări. Drepturi de autor protejează aceste lucrări originale de exprimare, nu ideea în sine. Obiectul unui drept de autor poate fi o scriere sau publicație, carte, joc, cântec, dans, pictură, sculptură, fotografie, film, video sau înregistrare, dar lista nu este exhaustivă. Drepturi de autor pot fi, de asemenea, acordate pentru a proteja programele pentru calculator, și chiar clădiri.

Drepturile de autor există în mod automat, în anumite jurisdicții, de îndată ce lucrarea a fost fixată într-un suport material, cum ar fi pe hârtie sau într-o înregistrare. Înregistrarea nu poate fi obligatorie în

temeiul convențiilor internaționale, dar poate, cum este în Statele Unite, o condiție prealabilă pentru ca anumite beneficii de înregistrare să intra în vigoare, cum ar fi depunerea unui proces de încălcare și solicitând

anumite remedii. În alte jurisdicții, este necesară înregistrarea. Înregistrarea de către autor este de obicei ieftină deoarece este supusă unui nivel scăzut de examinare.

Durata acoperirii dreptului de autor depinde de țară, dar poate dura 70 ani după dispariția autorului sau creatorului, sau 95 ani de la data publicării sau 120 de ani de la data de creare a lucrărilor de autor de către companii. Nu puteți conta pe absența unui anunț de copyright pentru a decide dacă o lucrare este în domeniul public, pentru că drepturile de autor sunt opționale în majoritatea țărilor.

Așa cum s-a discutat mai sus, o marcă este un cuvânt, logo, simbol, design de ambalaj sau alt indicator sursă utilizat pentru a identifica sursa unui anumit produs sau serviciu pe piață.

Drepturile de marcă pot continua la nesfârșit, atât timp cât marca nu este abandonată de proprietarul mărcii comerciale, și nici nu își pierde semnificația sa pe piață ca o marcă devenind un termen generic. Mărcile comerciale sunt protecții legale de comerț concepute pentru a proteja consumatorii de confuzie.

Astfel, fiecare formă de proprietate intelectuală protejează subiect diferit și are cerințe diferite, durate și costuri diferite.

Tema 2: Brevete de invenție și dreptul brevetelor

Descrierea: Subiectul oferă principalele definiții care se ocupă de brevete și dreptul brevetelor, definește surse, obiecte și subiecte de drept de brevet.

Principalele întrebări pentru auto-evaluare:

1. Ce este o noutate și poate fi brevetat?
2. Ce fel de invenții potențiale nu pot fi considerate invenții?
3. Cine eliberează brevetul?
4. Cum se stabilesc drepturile la invenții, procese industriale, produse noi, etc?
5. Care este scopul Convenției Europene de Brevete?
6. Ce este Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale?
7. Care sunt principalele obiective ale acordului TRIPS?

Seminar 2: Dreptul brevetelor european și național (BY, MD, UA) - caractere comune și diferențele principale.

Scop: Studiarea caracterelor comune ale legislației europene și legislației naționale privind brevetele (BY, MD, UA), în scopul de a identifica diferențele principale și familiarizarea cu principalele acorduri internaționale în dreptul brevetelor.

Obiective: Familiarizarea cu baza din dreptul brevetelor și chestiunilor legate de patente, familiarizarea cu principalele convenții internaționale; înțelegerea modului cum cineva poate stabili drepturile pentru o invenție, protejarea sau pierderea drepturilor pentru un brevet industrial.

Brevete

Brevetele se aplică proceselor industriale și invențiilor pentru a le proteja împotriva utilizării neautorizate a unei invenții. Brevetele sunt subvenții acordate de către guvernele naționale care dau creatorului unei invenții un drept exclusiv de a folosi, vinde sau fabrica invenția. Mărcile comerciale și patentele sunt înregistrate la nivel național sau teritorial cu un organism guvernamental. Dureaza aproximativ 2-3 ani pentru a obține un brevet. Un brevet este o subvenție guvernamentală de un drept exclusiv de a împiedica pe alții să utilizeze o nouă invenție pentru o perioadă limitată de timp. Un brevet este singurul mod în care cele mai multe țări protejează o invenție nouă și utilă și trebuie să fie, în general, aplicate înainte de orice dezvoltare publică a invenției. În unele jurisdicții, cum ar fi Statele Unite, o perioadă de grație este prevăzută astfel că o cerere poate fi depusă până la un an după dezvoltare. Obiectul unui brevet poate fi un proces nou și util, mașină, articol de fabricație sau compoziția de materie, sau orice îmbunătățire nouă și utilă a acestuia. În funcție de țară, brevetele pot fi, de asemenea, acordate pentru metodele de afaceri, programe de calculator și organisme vii, precum și desene sau modele ornamentale.

Un brevet este acordat de către guvernul național și procedura de a-l obține poate fi destul de scumpă. Cererea trece printr-un proces riguros de examinare, care poate dura mai mulți ani. După ce a emis, termenul de brevet poate varia în funcție de tipul de brevet de invenție, dar, în general, durează 20 de ani de la data depunerii în cazul în care taxele periodice de întreținere sunt plătite. Expresia "în curs de brevetare", înseamnă că o cerere de brevet a fost depusă. Pe de altă parte, un articol poate fi acoperit de un brevet, chiar dacă acesta nu are nici o notificare pe el, deoarece avizele de brevete sunt opționale.

In ce masura inventiile pot fi brevetate

Brevetele europene sunt acordate pentru invenții care sunt noi, implica o activitate inventivă și sunt susceptibile de aplicare industrială. O invenție poate aparține oricărui domeniu de tehnologie. EPC nu definește sensul de "invenție", dar aceasta nu oferă o listă neexhaustivă de obiecte și activități care nu pot fi considerate invenții, de exemplu, care sunt excluse în mod expres de la brevetare. În acest sens, atenția trebuie atrasă asupra următoarelor patru domenii:

Programe de calculator, care nu sunt considerate invenții dacă sunt revendicate ca atare. Cu toate acestea, un program de calculator nu este exclus de la brevetare în conformitate cu articolul 52 în cazul în care, atunci când rulează pe un calculator, provoacă un efect tehnic suplimentar dincolo de interacțiunea fizică "normală" între programul (software) și computerul (hardware). Un exemplu de efect tehnic suplimentar este locul unde programul servește pentru a controla un procedeu tehnic sau reglementează funcționarea unui dispozitiv tehnic. Funcționarea internă de calculator în sine, sub influența a programului ar putea duce la un astfel de efect.

Dacă programul de calculator în sine nu este exclus, nu este important dacă programul este revendicat de la sine, ca un mediu de stocare de date a programului, ca metodă sau ca parte a unui sistem informatic. Astfel, programele de calculator nu sunt excluse în mod automat de la brevetare. Mai multe informații despre posibilitatea de brevetare a invențiilor puse în practică de calculator sunt disponibile pe site-ul EPO (www.epo.org).

Metode de tratament a corpului uman sau animal prin chirurgie sau terapie, și metodele de diagnosticare practicate pe corpul uman sau animal. Excluderea de la brevetare nu se aplică produselor, substanțelor și compozițiilor pentru utilizare în astfel de metode, de exemplu, medicamente sau instrumente chirurgicale. Substanțele și compozițiile sunt, de fapt, nominalizate pentru un tratament special în EPC în ceea ce privește cerința de nouitate: chiar și o substanță sau compoziție cunoscută poate fi brevetată pentru alte utilizări medicale sau veterinare, cu condiția ca o astfel de utilizare să fie nouă și inventivă. Această excepție nu exclude brevetabilitatea altor metode de tratament a ființelor umane și animalelor; tratamentul țesuturilor corpului după ce au fost scoase din corpul uman sau animal și metodele de diagnosticare aplicate la astfel de țesuturi sunt brevetabile, atâta timp cât țesuturile nu sunt returnate la același organism.

Soiuri de plante și animale și a proceselor biologice esențiale pentru producerea de plante sau animale, sunt excluse în mod expres de la brevetare. În cazul soiurilor de plante, un formular separat de protecție este disponibil în cele mai multe state contractante și în conformitate cu legislația UE.

Un procedeu pentru obținerea de plante sau animale este esențialmente biologic dacă constă în întregime din fenomene naturale, cum ar fi încrucișarea sau selecția.

Excluderea nu se aplică procedeelor microbiologice sau a produselor de astfel de procese. În general invențiile biotehnologice sunt brevetabile dacă acestea se referă la un material biologic care este izolat de mediul său natural sau produs prin intermediul unui procedeu tehnic, chiar dacă acesta a apărut anterior în natură.

Invenții excluse de la brevetare, deoarece exploatarea lor comercială ar fi contrară "ordinii publice" sau moralității. În special, brevete nu sunt acordate în ceea ce privește procesele de clonare a ființelor umane, proceselor de modificare a identității genetice liniei germinale a ființelor umane, utilizările embrionilor umani în scopuri industriale sau comerciale, sau procedeele de modificare a identității genetice a animalelor, care sunt susceptibile de a provoca suferință fără un beneficiu medical substanțial pentru om sau animal, precum și animalele rezultate din astfel de procedee.

O invenție este considerată a fi nouă în cazul în care acesta nu face parte din stadiul tehnicii. Definiția de

stadiul tehnicii în EPC reflectă principiul de noutate absolută: stadiul tehnicii cuprinde totul pus la dispoziția publicului oriunde în lume printr-o descriere scrisă sau orală, prin folosire sau în orice altfel. Noutatea este prejudiciată doar de ceva care este în mod clar prezentat la o persoană de specialitate într-o singură sursă de stadiul tehnicii, de exemplu, într-o cerere de brevet publicată înainte de data de prioritate.

Legea brevetelor

Legea brevetelor se referă la invenții noi, aplicabile industrial. Dreptul de proprietate intelectuală își rezervă un mod foarte special și puternic de protecție pentru invenții care îndeplinesc standardele exigente. Acordarea unui brevet da în mod eficient inventatorului, sau mai frecvent angajatorul său, un monopol de a lucra cu invenția și la excluderea altora pentru o perioadă de timp, care nu depășește 20 de ani. Cu toate acestea, monopolul nu este absolut și există o serie de verificări și bilanțuri pentru a stopa abuzul.

Invenția se poate referi la un nou produs sau un produs îmbunătățit: de exemplu, un nou tip de blocare a ferestrei sau o îmbunătățire la proiectarea de cleme pentru schele. Alternativ, invenția se poate referi la un proces industrial, cum ar fi o nouă metodă de protejare a caroseriilor auto de rugina sau o metodă îmbunătățită de a face circuite imprimate pentru echipamente electronice. Având în vedere această formă de drept de proprietate, sunt necesare standarde ridicate - invenția trebuie să fie nouă și trebuie să implice o activitate inventivă, adică, aceasta trebuie să fie mai mult decât o cerere evidentă de tehnologie. Mai mult decât atât, invenția trebuie să fie susceptibilă de aplicare industrială și nu trebuie să se încadreze în anumite excluziuni menționate. Aceste cerințe sunt analizate în detaliu în capitolul următor; este suficient să spunem de acum că brevetele nu sunt acordate ușor și o cerere este supusă unui proces de examinare aprofundată.

În comun cu alte drepturi de proprietate intelectuală, un brevet este o formă de proprietate personală care poate fi atribuită, licențiată sau percepută prin intermediul unui credit ipotecar.

Legea brevetelor acordă un monopol pentru o perioadă limitată de timp în ceea ce privește o invenție în schimbul divulgării detaliilor privind invenția. Aceste detalii sunt disponibile pentru control public și sunt suficient de cuprinzătoare, astfel încât o persoană de specialitate în domeniu particular ar putea să pună invenția în practică; cu alte cuvinte, el ar putea îmbunătăți invenția.

După expirarea brevetului, invenția se încadrează în domeniul public și oricine este liber să facă uz de ea. V-ați putea întreba ce obține statul sau a publicului larg în schimbul acordării acestui privilegiu. Faptul că detaliile ale invenției sunt publicate înseamnă că concurenții, cercetători și alții au acces imediat la aceste informații pe care le pot studia și a le folosi. De acest sistem beneficiază toată lumea pentru că disponibilitatea de astfel de informații ajută să se răspândească și să extindă cunoștințele tehnice și, mai important, pentru că investițiile în invenții sunt încurajate și astfel se creează bogăție și noi locuri de muncă sunt create și menținute. Tranzacția brevetului în întregime poate fi considerată ca o afacere sau contract între inventator (sau angajatorul său) și stat.

Fără un sistem de brevete, inventatorii și angajatorii lor ar încerca să păstreze detaliile secretului invenției, bazându-se pe legea de încredere pentru protecție. În unele cazuri, ar fi imposibil a păstra detaliile secretului invenției. De exemplu, în cazul în care se referea la un nou tip de aranjament de transmisie pentru o bicicletă, oricine achiziționează o bicicletă cu noul sistem montat ar fi în măsură să descopere invenția la o examinare sau în unele cazuri după dezmembrare. Cu toate acestea, în cazul în care invenția în cauză poate fi utilizată pentru efectuarea unei noi biciclete, ar putea fi posibil a menține secretul pentru că o inspecție a produsului finit nu ar dezvălui neapărat procesul de producție.

Cele mai importante surse de lege privind brevetele europene și practica EPO, împreună cu multe alte informații utile, sunt accesibile pe internet prin intermediul EPO (www.epo.org).

Natura și scopul Convenției Europene de Brevete

EPC a stabilit o procedură europeană unică pentru acordarea brevetelor pe baza unei cereri unice și a creat un corp uniform de dreptul material al brevetelor concepute pentru a oferi o protecție mai ușoară, mai ieftină și mai puternică pentru invențiile în statele contractante.

În fiecare stat contractant, pentru care se acordă un brevet european, se conferă titularului său aceleași drepturi ca și cele conferite de un brevet național acordat în acest stat. În cazul în care obiectul său este un proces, protecția este extinsă la produsele obținute direct prin acest proces. Orice încălcare a unui brevet european este tratată de către legislația națională.

O cerere de brevet european publicat oferă o protecție provizorie, care nu este mai mică decât protecția conferită de către un stat contractant pentru o cerere națională publicată și care trebuie să includă cel puțin dreptul la o compensație rezonabilă în caz de încălcare ilicită.

Termenul standard a unui brevet european este de douăzeci de ani de la data de depozit. Cu condiția ca taxele anuale de reînnoire sunt plătite în mod corespunzător, în cele mai multe state contractante din cadrul EPC brevetele rămân în vigoare pentru termenul maxim.

Brevetele europene pot fi, de asemenea, eficiente în unele țări care nu au aderat la EPC. În prezent, acestea sunt Albania, Bosnia și Herțegovina, Croația, Serbia și fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei. EPC constituie un acord special în sensul Convenției de la Paris pentru protecția proprietății industriale. Acest lucru înseamnă, în special, că prevederile Convenției de la Paris cu privire la susținerea priorității și a principiului tratamentului național se aplică, de asemenea, în cadrul procedurii europene și la aplicații europene.

Convenția de la Paris

Convenția internațională pentru protecția proprietății industriale. Acest tratat a fost semnat inițial în 1883 și garantează, printre altele, drepturile de marcă pe baza tratamentului național pentru toți cetățenii ale căror țări au semnat convenția. O înregistrare a mărcii în țara de origine a cuiva stabilește data de prioritate pentru înregistrările efectuate în toate celelalte țări membre.

Since nearly all the contracting states of the EPC are members of the WTO, the relevant provisions of the TRIPS Agreement (Agreement on trade-related aspects of intellectual property rights) are implemented in the revised EPC.

Acordul TRIPS

În caz contrar, cunoscut sub numele de aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală, TRIPS este un nou acord în cadrul GATT, care abordează probleme de proprietate intelectuală. TRIPS marchează primul implicarea serioasă a GATT în probleme de proprietate intelectuală. Din cauza TRIPS, Legea Lanham, 2 (a) a fost modificată pentru a include o interdicție împotriva înregistrării de marcă geografică pentru vinuri sau băuturi spirtoase făcute în alta zona geografică decât cea indicată în cadrul mărcii.

Lecturi recomandate.

1. Proprietate intelectuală. David I. Bainbridge a opta ediție. 2010., [Www.pearsoned.co.uk](http://www.pearsoned.co.uk)
2. Cum să obțineți un brevet european. Ghid pentru solicitanți Partea 1, decembrie 2007 (ediția a 11-a)
3. MARCA DE BAZĂ © Brown & Kannady, LLC (2007)
4. Bazele de mărci. Un ghid de afaceri, Asociația Internațională Trademark INTA, 2012
5. Protecția Proprietății Intellectuale și Manual de aplicare: Un ghid practic și juridic pentru protejarea drepturilor de proprietate intelectuală. <http://www.ipr-policy.eu>
6. Drept Internațional Proprietății Intellectuale. Jonathan Franklin * Ghid de resurse electronice. 2013
7. Secretele de proprietate intelectuală. Un ghid pentru exportatori mici și mijlocii, Centrul de Comerț Internațional (ITC), Organizația Mondială a Proprietății Intellectuale (OMPI) <http://www.wipo.int>
Alte materiale pe bază de Internet:

1. [Http://www.inta.org/Media/Documents/2012_TMBasicsBusiness.pdf](http://www.inta.org/Media/Documents/2012_TMBasicsBusiness.pdf)
2. [Http://www.marklaw.com/trademark-glossary/AC.htm](http://www.marklaw.com/trademark-glossary/AC.htm)

3. [Http://ec.europa.eu/internal_market/copyright/docs/ipr_strategy/booklet_en.pdf](http://ec.europa.eu/internal_market/copyright/docs/ipr_strategy/booklet_en.pdf)
4. [Http://en.wikipedia.org/wiki/Trade_mark_law_of_the_European_Union](http://en.wikipedia.org/wiki/Trade_mark_law_of_the_European_Union)
5. [Http://oami.europa.eu/en/office/diff/pdf/National_law.pdf](http://oami.europa.eu/en/office/diff/pdf/National_law.pdf)
6. [Http://www.bardehle.com/fileadmin/contentdocuments/broschures/Trademark_Protection.pdf](http://www.bardehle.com/fileadmin/contentdocuments/broschures/Trademark_Protection.pdf)
7. [Https://docs.wto.org/dol2fe/Pages/FE_Browse/FE_B_009.aspx](https://docs.wto.org/dol2fe/Pages/FE_Browse/FE_B_009.aspx)
8. [Http://www.wto.org/english/](http://www.wto.org/english/)
9. [Http://www.jenkins.eu/downloads/a-guide-to-intellectual-property.pdf](http://www.jenkins.eu/downloads/a-guide-to-intellectual-property.pdf)
10. [Http://www.epo.org/searching/data/data/manuals.html](http://www.epo.org/searching/data/data/manuals.html)
11. [Http://www.ipo.gov.uk/downloads/practice-manual.pdf](http://www.ipo.gov.uk/downloads/practice-manual.pdf)
12. [Http://www.wipo.int/pct/guide/en/gdvol2/annexes/ep.pdf](http://www.wipo.int/pct/guide/en/gdvol2/annexes/ep.pdf)

Unitatea de curs 6: autorul și drepturile de autor

Autor: Ceaus Sergiu, Academia de Studii Economice din Moldova - ASEM

Tema 1: Conceptul si premisele de bază ale dreptului de autor

"Dreptul de autor" definește legile care se referă la protecția operelor literare și artistice (lucrări de creație) care acordă creatorul cu drepturi exclusive de utilizare și distribuția acestuia. Prin "munca de creație" se înțelege orice creație intelectuală, inclusiv la locul de muncă, atât științifice și tehnice, precum și cele datorate imaginației: literatura, pictura, muzica, arhitectura, coregrafie, etc. Numele englezesc "Drepturi de autor" vine de la primul act care recunoaște dreptul exclusiv al autorilor de a imprima lucrări sau de a autoriza tipărirea acestora: „Copyright Act” adoptat în Anglia în 1709 și cunoscut sub numele de Statutul Anne.

Drepturi de autor ofera autorilor dreptul exclusiv de a autoriza utilizarea operelor lor în orice fel. Cele două premise fundamentale ale drepturilor de autor pot fi găsite în drepturile fundamentale ale omului, înregistrate ca atare în Declarația Universală a Drepturilor Omului:

1. Orice persoană are dreptul la protecția intereselor morale și materiale care decurg din orice lucrare științifică, literară sau artistică;
2. Orice persoană are dreptul de a participa liber la viața culturală a societății, pentru a se bucura de arte și de a participa la progresul științific și sa beneficieze de rezultate.

Cele două principii sunt în strânsă dependență și legile dreptului de autor au scopul de a găsi un echilibru între ele. În acest fel, societatea încurajează autorului de a publica lucrările sale, pentru a fi disponibile pentru toată lumea. Autorul are o garanție să poată să dea drepturi exclusive pentru un editor de a publica munca sa.

Pe de altă parte, societatea este una care creează condițiile de lucru ale autorului, și este justificată de a avea, în anumite limite, lucrările publicate. Durata de exclusivitate este limitată în timp și apoi lucrarea devine publică.

Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe nu conține o definiție legală a dreptului de autor; această sarcină revine doctrinei de jurisprudență.

Astfel, în literatura de specialitate, dreptul de autor a fost definit ca "o combinație de responsabilități personale și economice ale creatorilor de lucrări și a legilor și normelor privind relațiile dintre autor și societate în ceea ce privește crearea și utilizarea de opere literare, științifice și artistice."

În jurisprudență, dreptul de autor a fost definit în Decizia Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr 32 din 09 noiembrie 1998 "Cu privire la aplicarea în practică de către instanțele judecătorești a unor prevederi ale legislației privind dreptul de autor și drepturile conexe". Acesta prevede în secțiunea 2 că "dreptul de autor este un sistem de norme juridice stabilite prin lege care protejează opere de creație intelectuală de literatură, artă și știință, exprimate într-o formă care să le permită să reproducă, ambele forme. publicate și nepublicate, indiferent de forma, scopul și valoarea și drepturile de autor: analog, drepturile artiștilor interpreților sau executorilor, producătorilor de fonograme, a organismelor de radiodifuziune".

Termenul de drepturi de autor poate fi văzut atât în sensurile obiective cât și subiective.

Într-un sens obiectiv dreptul de autor este, de asemenea, un set de norme de drept care reglementează relațiile cu privire la utilizarea de opere literare, artistice și științifice. Prin urmare, dreptul de autor este o instituție juridică și așa cum am văzut din analiza de mai sus, aceasta este o parte a dreptului de proprietate intelectuală.

Sensul subiectiv este utilizat pentru a reflecta situația, atunci când, în condițiile legii, un anumit subiect are dreptul de a fi numit autorul unei opere literare, științifice sau artistice.

Pentru o definiție mai clară a acestui termen, putem spune că instituția juridică a dreptului de autor înseamnă ansamblul normelor juridice care reglementează relațiile sociale ce decurg din crearea și utilizarea de opere literare, artistice sau științifice.

Concluzie:

Dreptul de autor este dreptul de proprietate intelectuală de o persoană sau de persoane care au realizat o operă originală de creație intelectuală în domeniul literar, artistic sau științific, oricare ar fi modul de creație, modul sau forma de exprimare și independent de valoarea practică și de destinație sau a altor deținători legali, fizici sau juridici.

Seminar 6.1:

Scop:

1. Înțelegerea și dobândirea de cunoștințe teoretice privind caracteristicile de bază ale dreptului de autor.

Obiective:

După ce a studiat acest domeniu vei înțelege:

- 1 Conceptul de drepturi de autor;
2. Premise fundamentale ale dreptului de autor.

Tema 2: Cerințe de protecție și categorii de lucrări protejate

În conformitate cu Legea nr.139/2010 privind dreptul de autor și drepturile conexe, toate lucrările exprimate într-o formă obiectivă în domeniul literar, artistic și științific, indiferent dacă acestea au fost sau nu au fost publicate. Prin urmare drepturile de autor sunt formate din operele originale de creație intelectuală în domeniul literar, artistic sau științific, oricare ar fi modalitatea de creație, modul sau forma de exprimare și independent de valoarea practică și destinație.

O lucrare literară și artistică trebuie să îndeplinească trei condiții:

- Sa fie rezultatul unei creații intelectuale a autorului;
- sa ia forma concretă de exprimare, percepția senzorială - ceea ce înseamnă că, în toate cazurile, lucrarea trebuie să fie fixată pe un suport material;
- Să fie capabilă de a fi prezentată publicului prin reproducere, performanță, expoziție, prezentare sau orice alte mijloace.

Legea precizează că lucrările și părți de lucrări, beneficiază de protecție în cazul în care sunt originale, în sensul că reprezintă creații intelectuale ale autorului. Alte criterii nu sunt aplicate, cum ar fi caracteristicile cantitative, calitative sau estetice, pentru a determina în cazul în care aceste lucrări fac obiectul unei protecții.

Alături de lucrări absolut originale sunt și opere relativ originale ale caror autori au împrumutat elemente ale unor opere protejate existente, fără această vocație de a priva dreptul de autor, cum ar fi o întreagă categorie de lucrări numite derivate sau compozit.

Categorii de lucrări protejate

Cele mai multe legi nu includ o listă de categorii de lucrări protejate. Aceasta este, de obicei, o trimitere la cele trei mari categorii de clasificare doctrinare anume literare, artistice și muzicale. În unele cazuri, opera muzicală este încorporată în categoria de artă. Lucrările științifice sunt uneori prezentate separat. Unele jurisdicții nu includ o definiție a operelor protejate.

Legi noi, cu toate acestea, inclusiv legea nr.139/2010, au recurs la o listă de opere protejate fără a atribui această enumerare exhaustivă.

Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe, pentru a nu da naștere la interpretări, enumeră categoriile protejate:

- a) operele literare (povestiri, eseuri, romane, poezii, etc.)
- b) Programele pentru calculator sunt protejate ca opere literare;
- c) lucrări științifice;
- d) scenariile dramatice și muzical-dramatice și proiectele de scenarii, librete, sinopsisul filmului;
- e) operele muzicale cu sau fără text;
- f) coregrafie și lucrări pantomimele;
- g) Lucrări în domeniul audiovizualului;
- h) operele de pictură, sculptură, grafică și alte opere de artă plastică;
- i) lucrări de arhitectură, urbanism și design de grădina;

- j) opere de artă aplicată;
- k) operele fotografice și operele produse printr-un procedeu analog fotografiei;
- l) hărți, desene, schițe și lucrări tridimensionale de geografie, topografie, arhitectură și alte domenii ale științei;
- m) baze de date;
- n) alte lucrări.

Legea nu limitează numărul de obiecte ale dreptului de autor, dar afirmă că obiectele pot fi alte lucrări care se presupune a fi create în viitor și care trebuie să îndeplinească în mod evident, toate condițiile specificate.

Dreptul de autor în sine și o componentă sau alt element de muncă (inclusiv titlul de lucru sau caractere) care este într-o creație intelectuală sunt de asemenea protejate.

De asemenea, art 7 din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe nr.139/2010 include în subiecte drepturi de autor, fără a aduce atingere drepturilor lucrării originale, lucrările integrale și derivate, care se bazează pe una sau mai multe lucrări și / sau orice alt fond material:

- a) traducerile, adaptările, note, aranjamentele muzicale și orice alte modificări de opere literare, artistice sau științifice, cu condiția ca rezultatele să constituie o creație intelectuală (opere derivate);
- b) culegerile de opere literare, artistice sau științifice (enciclopediile și antologiile, compilații de alte materiale sau date, indiferent dacă acestea sunt sau nu protejate, inclusiv baze de date), cu condiția ca selectarea considerentului și sistematizarea conținutului lor să constituie rezultatele creației intelectuale (lucru compozit).

Seminar 6. 2:

Scop:

1. Consolidarea cunoștințelor privind condițiile pentru ca un obiect să poată capta protecție a drepturilor de autor.
2. Înțelegerea categoriilor de opere protejate.

Obiective:

După studierea acestui capitol veți cunoaște:

1. Obiecte Copyright.
2. Condițiile pentru a beneficia de protecție juridică.
3. Categoriile de opere protejate.

Tema 6. 3: Lucrări creative și alte obiecte neprotejate de drepturi de autor

Protecția drepturilor de autor se extinde la forme de exprimare, dar nu se extinde la idei, teorii, descoperiri științifice, proceduri, metode de operare sau conceptele matematice ca atare și invențiile conținute într-o operă, oricare ar fi modul de preluare, explicare sau de exprimare .

În primul rând, sunt excluse de la lucrările de protecție obiectele care nu îndeplinesc trei condiții esențiale, și anume: lucrul este rezultatul activității creatoare a autorului, pentru a pune o formă concretă de exprimare perceptibilă pentru simțurile umane și de a fi accesibilă pentru public. Astfel, doctrina și jurisprudența au venit pe cale de interpretare la concluzia că acestea nu pot fi supuse drepturilor de autor, deoarece există o lipsă a elementului de creație intelectuală: cărți de telefon, calendare, agende, cataloage, semne calendare, etc contribuția editorilor la munca de editare, contribuția oamenilor în cazul de lucru în comun.

Legislația Republicii Moldova, preluând practica de legi occidentale, prevede la articolul 8 lucrări care nu se bucură de protecție a drepturilor de autor:

- a) documentele oficiale, acte normative, administrative și politice, precum și traducerile oficiale ale acestora;

Prevederi similare sunt întâlnite în toate legile. În categoria de documente oficiale care aparțin legii, decizii, ordine, instrucțiuni, decrete ale administrației publice centrale și locale și a deciziilor judiciare și

a altor acte de procedură ale organelor judiciare.

b) simbolurile de stat și semne ale statului;

Categoria lor includ: steaguri, embleme, sigilii, imnuri, ordine, medalii, semne monetare, etc Excluderea de protecție a lor este faptul că, deși beneficia de protecție, ei au un regim juridic diferit, deoarece destinația lor ca simboluri de stat și semne trebuie să fie utilizate fără nici o restricție privind regimul juridic al dreptului de autor.

c) expresiile folclorice;

Deoarece în literatura de specialitate nu există un punct de vedere comun în această privință, au fost discutate mai multe opțiuni pentru a determina unde și cum se aplică protecția.

d) știri zilnice și fapte care sunt pur și simplu informații diferite.

Aceasta include comunicațiile agenției de știri referitor la diverse fapte, etc În astfel de cazuri, cu accent pe eficiență și concizie nu rămâne mult loc pentru manifestarea creativității autorilor. Ei vor putea să pretindă la organele mass-media pentru a indica sursa din care a fost luată această informație. Dar, în cazul în care comunicările privind evenimentele și faptele sunt însoțite de comentarii, evaluări, analize previziuni și alte explicații ale acestui autor decât este protejat prin lege.

De asemenea, protecția juridică nu se aplică la lucrări la care perioada de protecție a expirat, și a devenit publică. Lucrări în domeniul public pot fi utilizate în mod liber în cazul în care respectă drepturile personale ale autorului.

Este important să rețineți că aproape toate creațiile pe care le-am discutat mai sus, pot beneficia, în principiu de o protecție prevăzută de lege în cazul în care acesta este un subiect de prelucrare, selecții de sistematizare sau ca rezultat sau lucrări integrale derivate. Acest lucru este reglementat prin Decizia nr 32 din 09 noiembrie 1998. Cu privire la aplicarea în practică de către instanțele judecătorești a unor prevederi din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe, adoptat de Plenul Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova.

Seminar 6. 3:

Scop:

1. Înțelegerea categoriilor de obiecte la care protecția drepturilor de autor nu se aplică.
2. Dobândirea de cunoștințe cu privire la reglementările privind obiecte neprotejate de Convenția de la Berna.

Obiective:

După studierea acestui capitol veți înțelege:

1. Obiecte neprotejate prin dreptul de autor
2. Prevederile privind aplicarea în practică de către instanțele judecătorești a unor prevederi din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe
3. Cazurile în care lucrarea neprotejată poate beneficia de protecția dreptului de autor.

Tema 4: subiecte privind dreptul de autor

Legea face o distincție între autorii lucrării pe de o parte și obiectul dreptului de autor pe de altă parte. Cel mai important subiect al dreptului de autor este considerat autorul unei opere de artă, literatură sau știință.

Calitatea de autor al unei lucrări poate fi atribuită doar la persoane fizice, pentru că numai ele au calități și capacități fizice și spirituale, care sunt necesare pentru a realiza astfel de lucrări. Articolul 3 din lege prevede că paternitatea poate fi atribuită unei persoane fizice, care prin activitatea creatoare a făcut această lucrare.

Opera de artă ar trebui să reprezinte un produs de creație intelectuală. Aceasta este principala caracteristică care distinge lucrările autorului de lucrările realizate de alte persoane care copiază lucrările. Statutul juridic apare din momentul în care este creată lucrarea, deoarece munca este conținută pe un suport concret, care are o formă obiectivă de exprimare.

Odată ce activitatea de creație a luat o formă concretă, chiar dacă nu a fost terminată, autorul obține drepturile de autor asupra lucrărilor efectuate și cu ea statutul juridic de subiect al dreptului de autor. Legea prevede că dreptul de autor într-o lucrare este recunoscută și garantată "în condițiile prezentei legi", iar autorul beneficiază de protecția dreptului de autor a operei sale prin însuși faptul de a o fi creat.

Noțiunea de subiect al relațiilor de autor se înțelege persoana care deține drepturile individuale într-o operă de artă, literatură și știință. Aceste drepturi pot fi deținute de persoane fizice și juridice, atât pentru cetățenii țării, precum și cetățenii străini și apatrizii. Drepturile individuale cu privire la activitate încep atunci când a fost creată opera. Am constatat că legea nu transmite nicio restricție privind drepturile de autor asupra aspectului, legate de vârstă, subiect sau capacitate. Capacitatea de a face obiectul dreptului de autor o are oricine, indiferent de sex, religie și rasă.

Subiect al dreptului de autor pot fi atât persoane juridice cât și persoane fizice. Reglementarea noastră curentă recunoaște drepturile de autor pentru persoane juridice și, ca urmare, acestia pot deveni titulari de drepturi care decurg din creația intelectuală. Dar ceea ce se poate obține și, uneori, acorda prin lege pentru altă persoană fizică sau juridică nu este dreptul de autor, care în mod natural poate aparține doar creatorului, ci numai "beneficiu de protecție" acordat autorului.

Doctrina împarte problemele drepturilor de autor în subiecți primari, cei care au creat și funcționează în mod direct, și subiecte derivate - oameni care dobândesc atribute ale dreptului de autor.

Autorul este persoana sub numele căreia a fost publicată prima dată lucrarea.

În cazul în care lucrarea a fost publicată anonim sau sub un pseudonim care nu permite identificarea autorului, editorului al cărui nume este indicat pe opera este considerat, în absența unor dovezi contrare, ca reprezentând autorul, cu dreptul de a proteja și de a exercita drepturile de autor.

Pentru a informa publicul cu privire la drepturile sale, deținătorul drepturilor de autor ar trebui să utilizeze simbolul de protecție a drepturilor de autor, care va fi aplicat fiecărui exemplar al operei și constă din trei elemente:

- a) scris latin "©", inclus în cerc;
- b) numele titularului dreptului de autor cu dreptul exclusiv;
- c) anul primei publicari a operei.

Folosirea simbolului de protecție a drepturilor de autor nu este o cerință de a oferi protecție de muncă în conformitate cu prezenta lege.

În ceea ce privește subiecții primari, ei trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- Munca a fost creat de către o singură persoană;
- Munca a fost creată de două sau mai multe persoane - lucrează cu mai mulți autori în realizarea co-autor.

Așa cum este argumentat în literatura de specialitate pentru existența coautorilor, trei condiții trebuie îndeplinite:

- Lucru creat de către două sau mai multe persoane;
- Este considerată coautor persoana care a efectuat o activitate de creație și nu una care a oferit suport științific;
- Existența unui acord prealabil între co-autori.

În caz de coautor, există o operă de artă comună la care mulți oameni își vor exercita drepturile lor, ca urmare și dataorita acestui lucru se vor aplica normele privind co-proprietatea dreptului comun.

Obiecte de artă, literatură și știința pot fi create de către o singură persoană și un grup de oameni care contribuie prin activitatea lor intelectuală la crearea unui singur lucru. Distingem două categorii de muncă: lucrări comune și lucrări colective. Ambele, lucrări comune și operele colective sunt comune prin participarea colectivă a mai multor autori la creare și se distinge prin faptul că autorii muncesc în colectiv.

Subiecții drepturilor de autor sunt oamenii care au creat opera în calitate de coautori. Legea prevede că dreptul de autor într-o lucrare comună aparține tuturor coautorilor, indiferent dacă lucrările constituie un întreg sau sunt compuse din părți.

Relațiile dintre coautori trebuie să fie, de obicei, sub contract. În absența unui astfel de contract, drepturile de autor într-o lucrare sunt exercitate în comun de către toți autorii, și remunerarea se împarte între ei proporțional cu contribuția fiecăruia, în cazul în care aceasta poate fi determinată. În cazul în care contribuția fiecăruia dintre co-autori nu poate fi determinată, remunerarea se împarte în părți egale.

Lucru în comun este o realizare făcută de către două sau mai multe persoane. A face un schimb constructiv de idei este o activitate creatoare de co-autori pentru a crea o unitate de lucru.

Opera de artă poate fi divizibilă sau indivizibilă. În cazul unei lucrări indivizibile, autorul are dreptul de a gestiona drepturile sale dincolo de controlul managerilor. În caz de lucrări indivizibile, drepturile pot fi valorificate în mod independent. Lucrarea este indivizibilă, atunci când capitalizarea unei parti a lucrării

poate afecta integritatea sensului comun. Lucrările colective care sunt complexe, fiind un rezultat al unei uniuni, un corp comun de mai multe lucrări individuale, în care drepturile de autor de munca colective aparține persoanei sub a cărei inițiativă responsabilitate a fost creat (ex. munca audiovizuale).

Subiecte derivate reprezintă succesorii de drepturi de autor: moștenitorilor autorului, editorii, teatre, studiouri de film și alte organizații, și statul însuși.

Ei pot dobândi un drept de moștenire, conform dreptului civil. Este evident că există copii care, înainte de vârsta majoratului, crează opere de artă, literatură și știință, care nu sunt la fel de populare ca opere create de persoane care au depășit vârsta majoratului.

Legiuitorul nu delimitează cercul drepturilor de autor de subiecți, arată că autorul este persoana care a creat opera. Deci, nu există limitări de vârstă.

Pentru a fi titular de drepturi subiective este necesar a atinge un fapt juridic - crearea unei opere de artă, literatură sau știință.

Statutul juridic al autorului care nu a atins vârsta majoratului este reglementată de Codul civil al Republicii Moldova, care prevede că pentru persoanele care nu au împlinit vârsta majoratului, tranzacțiile sunt completate de către părinți, tutori sau tutorilor.

Moștenitori la dreptul de autor

În conformitate cu legislația, autorul are dreptul să declare persoana care va beneficia de drepturile de autor după moartea sa. Moștenirea se poate face prin lege sau prin testament. Prin moștenire legală - moștenitorul devine persoană strict indicată de lege. Dacă moștenirea este făcută prin testament - moștenitorul devine persoana care a fost indicată în testament, indiferent de naționalitate sau existența unei rudenii.

Succesorii cu drept de autor utilizează numai drepturile economice, care sunt transferabile. Drepturile nepatrimoniale nu pot fi vândute, deoarece acestea sunt inseparabile de personalitatea autorului.

Drepturile economice vor fi utilizate în cazul în care părțile terțe au fost încălcate. Recuperarea în acest caz implică comiterea de acțiuni care vizează restabilirea drepturilor.

Organizațiile care administrează drepturile de autor colective

Subiecți importanți ai drepturilor de autor sunt organizații de gestionare a drepturilor de autor colectiv. Aceste organizații sunt înființate apoi, când exercitarea individuală a drepturilor de autor și a drepturilor conexe ale autorilor de opere de artă, literatură și știință este dificilă.

Organismele de gestiune colectivă au statut legal și liberă asociere fondat și conduse de către titularii drepturilor de autor și / sau a drepturilor conexe, fie să devină membri ai acestor organizații sau să delegheze puterile printr-un contract scris.

Conform Legii nr. 139/2010 organismele de gestiune colectivă își exercită în numele titularilor de drepturi de autor, următoarele sarcini:

- a) eliberează licențe pentru utilizatorii de exploatare a operelor sau obiectelor de drepturi conexe, drepturi la care au fost încredințat gestionarea drepturilor titularilor sau sunt exercitate în condițiile legii;
- b) Negocierea cu valoare utilizatorilor de remunerație pentru utilizarea operelor sau obiectelor de drepturi conexe și alte condiții de licență;
- c) acumularea remunerațiilor prevăzute în licențele eliberate sau care sunt datorate în virtutea dreptului la remunerație echitabilă;
- d) distribuie echitabil remunerația proporțional cu valoarea și exploatarea efectivă a lucrărilor și a obiectelor de drepturi conexe adecvate;
- e) reprezintă titularii de drepturi, inclusiv cei străini (în persoana de organisme de gestiune colectivă din țară corespunzător), instanțele de judecată și alte proceduri juridice, precum și organele de stat și organizațiile, în legătură cu drepturile transmise de acestea sau de prezentul act în management, și de a efectua orice alte acte necesare pentru a proteja și a asigura aceste drepturi, inclusiv propria lor;
- f) să asigure drepturile membrilor săi de peste hotare prin intermediul unor acorduri de reprezentare reciprocă cu organizații similare din străinătate;
- g) să ia orice alte măsuri în limitele competențelor care au fost delegate de titularii drepturilor de autor și a drepturilor conexe.

Împreună cu sarcinile indicate mai sus organismele de gestiune colectivă sunt obligate în temeiul articolului 48 din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe:

- a) Pentru a utiliza o remunerație calculată doar pentru distribuire și plată a titularilor drepturilor de autor și a drepturilor conexe. Cu toate acestea, organizația are dreptul de a reține remunerarea acumulată, costurile reale legate de drepturile de administrare, precum și sumele pentru fonduri speciale create de către organizație, cu condiția ca fundația să fi fost autorizată, fie de către titularii de drepturi sau, în cazul în care titularii de drepturi de către străini, organizația de gestiune colectivă care pe care o reprezintă;
- b) Pentru a partaja, după deducerea sumelor menționate la a) remunerația acumulată pentru a face plăți regulate în proporție de lucrările reale și / sau obiectelor de drepturi conexe;
- c) Titularii de drepturi de autor și drepturile conexe, concomitent cu plata remunerației, rapoartate privind realizarea drepturilor lor.

Seminar 6. 4:

Scop:

1. Consolidarea cunoștințelor pe subiecte privind drepturile de autor și subiecte derivate.
2. Intelegerea responsabilităților organizațiilor de gestionare a drepturilor de autor colectiv.

Obiective:

După studierea acestui capitol veți ști:

1. Subiecte privind dreptul de autor.
2. Criterii pentru determinarea subiectelor de autor.
3. Cine poate deține calitatea de autor?
4. Subiecți derivați.
5. Obligațiile organizațiilor colective de gestionare a drepturilor de autor.

Tema 6. 5: Drepturi Conexe

Beneficiari și obiecte de protecție

Drepturile conexe sunt strâns legate de drepturile de autor. Acestea diferă prin aceea că drepturile conexe aparțin persoanelor care sunt considerate intermediare în producția, tipărirea și distribuirea de lucrări. În conformitate cu Convenția de la Roma și a Acordului TRIPS, beneficiarii de drepturi conexe sunt după cum urmează:

- artiștilor interpreți sau executanți (actori și muzicieni pe performanțele lor) și succesorii lor;
- producătorii de fonograme (casete și CD-uri) și succesorii lor, și
- organismelor de radiodifuziune și succesorii lor legali.

OMPI protejează doar drepturile artiștilor interpreților sau executanților și producătorilor de fonograme. În conformitate cu articolul 2 (a) al OMPI, "interpreți" sunt actori, cântăreți, muzicieni, dansatori, și alte persoane care reprezintă, cântă, recită, cântă la instrumente, interpretează sau altfel execută lucrări folclorice literare și artistice. Dirijorii sunt incluși în definiția de interpreți.

"**Fonogramă**" - înseamnă stabilirea unei interpretări sau de o reprezentare de sunete într-un mod diferit decât cele încorporate într-o operă cinematografică sau audiovizuală (art. 2 (b) al OMPI).

"**Producătorul de fonograme**" este persoana fizică sau persoana juridică pe a cărei inițiativă și a cărei responsabilitate, inclusiv financiară, se imprimă sunete, sunete sau alte reprezentări de sunete (art. 2 (d) al OMPI).

"**Organism de radiodifuziune**" este o organizație de radio și / sau de televiziune. Convenția de la Roma (art. 3 (f)) definește emisie TV-Radio și transmiterea prin imagini și sunete eterice pentru public .

Pe plan internațional, există în mod tradițional trei categorii de drepturi conexe: a drepturilor artiștilor interpreților sau executanților, a drepturilor producătorilor de fonograme și ale drepturilor organismelor de radiodifuziune. Convenția de la Roma și Acordul TRIPS oferă toate aceste categorii de drepturi, în timp ce OMPI oferă numai drepturile artiștilor interpreți sau executanți și producătorii de fonograme. Cu toate acestea, în ceea ce privește drepturile artiștilor interpreți sau executanți audiovizuali, aceste tratate limitează protecția spectacolelor neînregistrate.

Directivele UE, în plus față de categoriile de mai sus, furnizează o a patra categorie: drepturile producătorilor primelor producții de filme. Totuși protecția se extinde și asupra drepturilor artiștilor interpreți sau executanți audiovizuali și a organismelor de radiodifuziune.

Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe din Republica Moldova este în conformitate cu

tratatele internaționale și directivele UE (cu toate acestea, se folosește termenul "videogramele" în loc de expresia "primelor fixări de filme").

Drepturile artiștilor interpreți sau executanți

a) drepturile morale

Potrivit art. 33 (1) din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe ale Republicii Moldova, interpreții au dreptul la nume de paternitate și să respecte integritatea lucrării. Acest articol corespunde art. 5 al OMPI și extinde protecția oferită de aceasta într-un fel.

În același timp, spre deosebire de drepturile morale ale autorilor, nu există prevederi cu privire la dreptul de informare și de retragere (motivul este că există o relație mai profundă între autori și operele lor și între artiștii interpreți sau executanți și interpretările lor).

b) drepturile patrimoniale exclusive

Drepturile de interpretare

Interpreții au două drepturi exclusive în temeiul Legii privind dreptul de autor și drepturile conexe ale Republicii Moldova și în conformitate cu art. 6 al OMPI și arta 7 (1) și articolul 8 alineatul (1) din Directiva cu privire la chirie, de împrumut și anumite drepturi conexe:

a) dreptul de comunicare publică prin radio sau interpretare prin cablu (art. 33 (2) (e) din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe ale Republicii Moldova), și

b) dreptul de a înregistra interpretare (art. 32 (2) litera (a) din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe ale Republicii Moldova).

Rețineți că înregistrarea unei interpretări în ceea ce privește drepturile de autor nu se aplică dreptul de a tipări, doar dreptul la reproducere.

Drepturile asupra performanțelor înregistrate

Directivele UE extind protecția drepturilor artiștilor interpreți sau executanți asupra înregistrării audio de performanțele lor. În conformitate cu această Lege privind dreptul de autor și drepturile conexe ale Republicii Moldova stipulează următoarele drepturi exclusive:

a) dreptul de a reproduce interpretarea înregistrată (art. 33 (2) (b), în conformitate cu articolul 2 din Directiva privind Societății Informaționale);

b) dreptul de a distribui interpretarea înregistrată (art. 33 (2) (c), în conformitate cu art 8 (1) din Directiva privind închiriere, împrumut și anumite drepturi conexe);

c) dreptul de a angaja o înregistrare de o performanță (art. 33 (2) (d) în conformitate cu art 3 (1) din Directiva privind închiriere, împrumut și anumite drepturi conexe);

d) dreptul de a publica (art. 33 (2) (f) în conformitate cu art. 3 (2) al Societății Informaționale.

Cu referire la epuizarea de distribuție, aceleași dispoziții se aplică ca și în cazul în care la fel ca și autorii - dreptul de a distribui copii expiră la prima vânzare în Republica Moldova (art. 32 (7) din Legea privind dreptul de autor și conexe drepturile Republicii Moldova). Pentru dreptul de a închiria, există o regulă similară cu dreptul de a închiria al autorilor, și anume că în cazul transmiterii drepturilor exclusive către producători de către artiștii interpreți sau executanți ultimii păstrează dreptul inalienabil la o remunerație echitabilă exercitată de către organismele de gestiune colectivă (art. 32 (8) din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe ale Republicii Moldova).

Dreptul de retransmisie prin cablu

Spre deosebire de drepturile autorilor, tratatele internaționale nu garantează dreptul artiștilor interpreți sau executanți de retransmitere prin cablu. Existența unei astfel de acordare a licențelor exclusive - rezervate gestiunii colective este obligatorie - este încă recunoscut în conformitate cu articolul 8 și 9 din directiva de transmisie prin satelit și cablu.

c) Dreptul la remunerație

Artiștii interpreți sau executanți și producătorii de fonograme au dreptul la o remunerație echitabilă unică pentru difuzarea și publicarea performanțelor lor asupra fonogramelor înregistrate. Acest lucru va fi discutat mai jos în legătură cu drepturile producătorilor de fonograme.

Drepturile producătorilor de fonograme

a) Drepturile exclusive

Articolul 34 (1) din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe ale Republicii Moldova, în conformitate cu tratatele internaționale și directivele europene (și pe dreptul de adaptare, chiar dincolo de granițele lor), oferă drepturi exclusive producătorilor de fonograme de a permite sau interzice:

- a) Reproducerea de fonograme său;
- b) Distribuția a fonogramei;
- c) Împrumutul;
- d) Importul de fonograme pentru distribuție;
- e) Dreptul de a pune fonograma la dispoziția publicului într-un mod interactiv;
- f) Adaptarea fonogramei.

Tratatelor internaționale, spre deosebire de cele acordate autorilor, nu garantează pentru producătorii de fonograme dreptul de retransmitere prin cablu.

Producătorii de fonograme au trei categorii de drepturi:

- Dreptul de a reproduce fonograme și de a face specimene concrete pentru public;
- Dreptul de a pune la dispoziția publicului fonogramele în modul interactiv (pentru utilizare on-line - pentru descărcare sau de streaming);
- dreptul de a adapta (transforma fonograme, astfel încât elementele lor sunt folosite într-o nouă fonogramă).
- Dreptul la remunerație.

Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe din Moldova prevede dreptul la o remunerație echitabilă a artiștilor interpreți sau executanți și producătorii de fonograme, în art. 37 (1). Alineatul (4) reglementează, de asemenea, ponderea veniturilor obținute de artiștii interpreți sau executanți și producătorii de fonograme, care - în absența unei prevederi contrare în contractul dintre reprezentanții celor două categorii de beneficiari - sunt de 50% -50%.

Producătorilor de fonograme publicate în scopuri comerciale și executanții ale căror executări sunt înregistrate pe aceste fonograme au dreptul comun aplicabil la o remunerație echitabilă unică pentru radiodifuzarea și comunicarea către public a fonogramei lor (Fonograme în spațiile publice sau deschise sau cablu).

Drepturile producătorilor primelor fixări de filme ("Videogramele")

După cum sa menționat mai sus, tratatele internaționale nu conțin dispoziții referitoare la această categorie de drepturi, dar se aplică directivele UE.

Deosebit de important este faptul că, deoarece filmul este o operă audiovizuală, drepturile co-autorilor și producătorului primei fixări a unui film se aplică simultan. Rezultă că în cazul transferului drepturilor de la autori la producător, ultimul devine titularul de seturilor. Acest lucru merită atenție, deoarece drepturile producătorilor primelor fixări de filme sunt mai mici decât cele ale co-autorilor operei audiovizuale. În cazul în care un producător are un drept asupra primei fixări a unui film (care este, de asemenea, o lucrare audiovizuală), ei pot fi, și adesea sunt, titularii dreptului de autor asupra operelor audiovizuale. S-ar părea un conflict major cu tratatele internaționale privind drepturile de autor (Convenția de la Berna, TRIPS și OMPI), în cazul în care protecția s-ar aplica drepturilor limitate legate, nu drepturilor care decurg din fabricare.

Drepturile organizațiilor de radiodifuziune și transmitere prin cablu

Articolul 13 din Convenția de la Roma prevede drepturi exclusive de la organismele de radiodifuziune prin cablu (radio și televiziune) pentru retransmisia emisiunilor lor, fixarea și reproducerea unor astfel de emisiuni de comunicare publică și dacă o astfel de comunicare se desfășoară în locuri accesibile publicului prin plata unei taxe de intrare. Cu toate acestea, în ceea ce privește ultimul articol menționat, art. 16 (1) (b) din Convenție recunoaște rezerva.

Articolul 36 (1) din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe ale Republicii Moldova, în conformitate cu cele de mai sus, să asigure următoarele drepturi exclusive ale organismelor de radiodifuziune prin cablu și de a autoriza sau interzice (în cazul când problemele se referă la programele difuzate de radiodifuziune și prin cablu):

(A) fixarea emisiunilor lor (în conformitate cu art 7 (2) din Directiva privind închirierea, împrumutul și anumite drepturi conexe);

- (B) reproducerea fixărilor emisiunilor lor (în conformitate cu art 2 (1) din Directiva Societății Informaționale.);
- (C) Repartizarea fixărilor emisiunilor lor (în conformitate cu Art. 9 (1) din Directiva privind închirierea, împrumutarea și anumite drepturi conexe.);
- (D) Retransmisia emisiunilor lor (în conformitate cu art 8 (3) din Directiva privind închiriere, împrumut și anumite drepturi conexe.);
- (E) Retransmisie prin cablu a emisiunilor lor (în conformitate cu art 8 (1), 9 (1) și 10 din Directiva privind transmiterea prin satelit și transmisie prin cablu);
- (F) comunicarea publică a emisiunilor lor, în locuri accesibile publicului prin plata unei taxe de intrare (în conformitate cu art 8 (3) din Directiva privind închiriere, împrumut și anumite drepturi conexe.);
- (G) Furnizarea către public a unui mod interactiv (în conformitate cu art. 3 (2) al Societății Informaționale).

Dreptul de distribuire, art. 36 (3) din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe ale Republicii Moldova stipulează dispoziții identice pentru autorii și alte subiecte de drepturi conexe. În acest caz, dreptul de a importa pentru distribuție nu este prevăzută în mod explicit; Cu toate acestea, ca urmare a efectului primelor exemplare de vânzare teritoriale, pentru motivele discutate mai sus în ceea ce privește legătura cu drepturile de autor și drepturile conexe, dreptul de distribuție implică dreptul de a importa.

Rețineți că, în conformitate cu art. 10 din Directiva privind transmisie prin satelit și cablu, dar spre deosebire de drepturile autorilor și a beneficiarilor de drepturi relative, difuzarea nu face obiectul gestiunii colective obligatorii. Aceste organizații își exercita acest drept în mod individual.

Alte drepturi în conformitate cu directivele UE și Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe ale Republicii Moldova

Există trei categorii de drepturi care nu sunt considerate drepturi de autor sau a drepturilor care, deși nu sunt prevăzute în tratatele internaționale, sunt prevăzute în Directivele UE și în conformitate cu, Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe ale Republicii Moldova legate de: drepturile sui generis de creatori, drepturile anterioare lucrărilor nepublicate care au intrat în domeniul public, precum și drepturile la edițiile critice și științifice.

a) Drepturile sui generis

Producătorul unei baze de date care arată că a făcut o investiție substanțială în ceea ce privește calitatea și cantitatea în obținerea, verificarea sau prezentarea conținutului lor are dreptul de a interzice extragerea și sau reutilizarea conținutului în parte, întreg sau substanțial, evaluată calitativ și / sau cantitativ, pentru că baza de date (art. 40 (1) din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe ale Republicii Moldova, în conformitate cu art. 7 (1) din directivă), ceea ce înseamnă drepturile sui generis de date producătorilor de baze de date, "extragere" înseamnă transferul permanent sau temporar al ansamblului conținut sau o parte substanțială a conținutului unei baze de date pe un alt suport prin orice mijloc sau sub orice formă, și "refolosire" în orice fel, care este conținut la dispoziția publicului, în totalitate sau o substanțială o parte din conținutul bazei de date prin distribuția de copii, prin închiriere, prin on - line sau prin alte moduri de transmitere. La epuizarea dreptului de distribuire, se aplică același principiu de efect teritorial (art. 40 (2) din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe ale Republicii Moldova, în conformitate cu art. 7 (2) din directivă). Drepturile sui generis se aplică indiferent de baze de date de eligibilitate pentru protecția drepturilor de autor sau a altor drepturi. Producătorii de baze de date au două drepturi fundamentale sui generis: "extracția" și "reutilizarea", care sunt similare - dar mai restrânse decât drepturile corespunzătoare ale autorilor (cu o durată mai mică de protecție decât dreptul de autor). Cu toate acestea, în cazul în care bazele de date - din moment ce corespunde cu criteriul de originalitate (cele mai frecvente) - sunt sub protecția drepturilor de autor, cele două seturi de drepturi (drept de autor și de drepturi sui-generis) se aplică în paralel.

b) Drepturile lucrărilor nepublicate anterior, care au intrat în domeniul public

Orice persoană care, după încetarea protecției drepturilor de autor, pentru prima dată publică în mod legal sau pune la dispoziția publicului prin orice mijloace o lucrare nepublicată anterior beneficiază de o

protecție echivalentă cu cea a drepturilor patrimoniale ale autorilor. Durata de protecție a dreptului de autor este de 25 de ani de la data la care opera a fost publicată sau pusă la dispoziția publicului prima dată legal.

Din această dispoziție rezultă că aceleași drepturi sunt valabile atât pentru drepturile de autor - deși nu sub protecția drepturilor de autor, dar pentru o perioadă mai scurtă.

c) Drepturile de publicații critice și științifice cu privire la lucrările care au intrat în domeniul public

În timp ce articolul 4 din Directiva privind punctul de vedere al protecției solicită statelor membre ale UE să recunoască aceste drepturi, art. 5 din aceeași directivă nu stipulează nici o obligație de a proteja publicațiile operelor critice și științifice care au intrat în domeniul public. Articolul 46 (1) din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe din Moldova oferă, de asemenea, protecție. Alineatul (2) al aceluiași articol din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe din Moldova stabilește termenul de protecție a acestor drepturi - în conformitate cu articolul din directivă - 30 ani de la prima publicare legală dintre aceste ediții.

Seminarul 6. 5:

Scop:

1. Dobândirea de cunoștințe asupra beneficiarilor și categoriilor de drepturi conexe.
2. Înțelegerea categoriilor care nu sunt considerate drepturi de autor sau a drepturilor conexe.

Obiective:

După studierea acestui capitol ar trebui să știți:

1. Ce reprezintă drepturile conexe
2. Beneficiarii drepturilor conexe
3. Condiții de protecție
4. Drepturile beneficiarilor
5. Definiții ale artiștilor interpreți sau executanți, fonograme, producătorii de fonograme, organismele de radiodifuziune.

Lectură recomandată :

1. Constituția Republicii Moldova din 29.07.1994.
2. Legea privind dreptul de autor și a drepturilor relative ale Republicii Moldova no.293-XIII din 23 noiembrie 1994.
3. Hotărârea de Guvern cu privire la înregistrarea de stat a operelor literare și artistice protejate de dreptul de autor și a drepturilor no.901 relative de 28.08.2001.
4. Convenția de la Berna pentru protecția operelor literare și artistice din 9 septembrie 1886,
5. Calmuschi Otilia, "Dreptul proprietății intelectuale", București, 2004.
6. AGEPI anual științific și practic simpozion, Chișinău, 2000-2005.
7. OMRI, "Introducere version Proprietatea intelectuală". - București, 2001.
8. Roș Viorel, "Dreptul proprietății intelectuale". - București, 2001
9. Victor Volcinschi, Dorian Chiroșca "Dreptul proprietății intelectuale", Chișinău, 2001.
10. Bodiș T., "Protecția juridică a invențiilor", - Chișinău, 1997.
11. Constantin I. "Proprietatea intelectuală Si succesul version Afaceri". București, 1996.
12. Eminescu Iolanda "Dreptul de autor". - București, 1996.
13. Eminescu I., "Regimul juridic al mărcilor". - București, 1996.

UNITATE CURS 7: Introducere în Brevete

Autor: Halyna Nahorniak, Ternopil Ivan Puluj Universitatea Tehnică Națională – TNTU

*Concepte și principii, obiectul unor drepturi de proprietate industrială;
Protecția juridică a invențiilor, modele de utilitate, desene și modele industriale;
Procedura de obținere a unui brevet pentru o invenție, model de utilitate, design industrial;
Tipuri de documente de brevet, conținutul documentelor de brevet;
Clasificarea internațională a brevetelor;
Sistem de recuperare de informații și de căutare tradiționale de brevete;
Metode și instrumente de căutare, colectarea și stocarea de informații științifice și tehnice;
Metode de nivel tehnic de cercetare de brevet, examenul de brevetare pentru încălcarea dreptului comunitar;
Baze de date de brevete interne și externe;
Rețea de calculatoare de baze de date de brevete.*

Concepte și principii ale drepturilor de proprietate industrială

Orice proprietate are nevoie de protecție. Proprietatea intelectuală nu este diferită. Cu toate acestea, metodele de protecție a proprietății intelectuale sunt semnificativ diferite de cele pentru bunuri corporale. Proprietatea intelectuală nu poate fi protejată cu garzi armate deoarece angajatul companiei poate divulga secrete în exterior, de exemplu, poate spune unui concurent de invenții secrete tehnologice (know-how). El nici măcar nu trebuie să iasă din companie, el poate transfera aceste informații DPI prin intermediul internetului. Prin urmare, principala metodă de protecție de eliberare a solicitantului (de exemplu, autor sau angajator) de protecție este brevetul sau certificatul de proprietate intelectuală.

Esența protecției juridice a drepturilor de proprietate intelectuală este că autorul (dezvoltator) DPI primește de la stat drepturi exclusive asupra drepturilor de proprietate intelectuală, de obicei, pentru o anumită perioadă de timp. Domeniul de aplicare a acestor drepturi este reglementată de documentul de protecție emis de către proprietarul drepturilor de proprietate intelectuală. Proprietarul, cu un document de protecție se simte încrezător că drepturile sale sunt protejate de legea aceluși stat. Acum, el poate dezvălui conținutul DPI tuturor, astfel încât aceștia să poată utiliza în mod legal, dar numai cu permisiunea proprietarului drepturilor, evident cu plata corespunzătoare pentru un astfel de permis. În cazul în care nu au nici o protecție legală, proprietarii în loc de veniturile suplimentare din utilizarea drepturilor de proprietate intelectuală ar trebui să aibă doar pierderi. Faptul că dezvoltarea drepturilor de proprietate intelectuală, susține achiziționarea de drepturi asupra drepturilor de proprietate intelectuală și menținerea lor în vigoare acoperă cheltuielile necesare. Costuri și mai mari sunt necesare pentru stabilirea produselor care utilizează DPI, cum ar fi invenția de producție. Numai după ce aceste produse vor fi fabricate și vândute, se va obține returnarea fondurilor care au fost cheltuite în etapele anterioare. Acum imaginați-vă următoarea scenă. Un concurent rauvoitor intercepează ideea din stadiul în care este gata pentru uz comercial. El nu a cheltui bani pe etapele de creare, achiziționarea de drepturi de proprietate intelectuală și de plasare de producție. Din aceasta cauza produselor sale vor fi mai ieftine și, prin urmare, mai competitive.

Scopul de protecție juridică este de a crea un mecanism legal pentru a preveni posibilitatea ca anumiți "paraziți", să utilizeze drepturile de proprietate intelectuală către terți în scopuri comerciale.

Seminar 1.1: Comercializarea de obiecte ale dreptului de brevet

Parte teoretică

Este cunoscut faptul că punerea în aplicare a inovațiilor duce în cazul celor mai multe companii la creșterea volumului vânzărilor și a veniturilor. Din aceasta cauza cele mai multe companii caută să identifice prompt tendințele pieței să promoveze o noi produse competitive, concepute pentru a satisface nevoile și dorințele actuale și viitoare ale consumatorilor. Concentrarea pe producția inovatoare necesită entităților de afaceri restructurarea de managementului, stabilirea principiilor de marketing în zone operaționale și găsirea de noi modalități de a realiza potențialul bazat pe noi produse, noi tehnologii, noi metode de producție și de comercializare.

Procesul de inovare poate fi definit ca o secvență de acțiuni întreprinse pentru a crea ideea unei posibile inovații, inovații în marketing, producție, vânzarea și distribuția de inovare, evaluare a eficienței.

Ciclul de viață al produselor și a ciclului de viață asociat cu inovarea, care reflecta transformarea structurală a cunoștințelor și a procesului de transformare a ideilor în produse noi.

Ciclul de viață al inovației duce la inovare de produs în toate etapele sale, inclusiv:

- Noi rezultate de cercetare - idei și descoperiri științifice, invențiile protejate prin brevete;
- Noi proiecte și dezvoltări;
- Noi produse (produse și tehnologii);
- Cunoștințe noi cu privire la modul de a pune în aplicare, învețarea și folosirea de proprietate intelectuală (secretele comerciale);
- Noi servicii, noi modalități de transfer de bunuri și servicii.

Rezultatul acestui tip de inovație este inovarea de produs sau produse inovatoare a caror diferență este asociată cu etapele de produs inovator.

Inovația poate fi definită drept rezultatul de cercetare și / sau dezvoltare experimentală.

Produse inovatoare sunt noi produse sau servicii competitive care îndeplinesc cerințele pentru inovare.

Transformarea evoluțiilor științifice și tehnologice în produse inovatoare, care sunt adecvate pentru producție și piața este cel mai dificil pas în lanțul care leagă știința cu consumatorul, deoarece dezvoltatorii nu înțeleg pe piața dominantă, nevoile consumatorului și de multe ori nu au suficientă experiență în antreprenariat tehnologic.

Transformarea de proprietăți intelectuale în produs inovator implică structurarea procesului de inovare, și anume:

- Generarea de idei noi;
- Realizarea experimentală de idei noi;
- Dezvoltarea producției;
- Producția de masă;
- Consum.

Baza organizațională pentru transformarea proprietății intelectuale în produs inovator este construirea și punerea în aplicare a proiectelor inovatoare în etapele adecvate de planificare a investițiilor, inclusiv:

- Etapa inițială, care constă în dezvoltarea unui plan de afaceri de inovare;
- Pre-etapă, în care s-a dezvoltat un studiu de fezabilitate de investiții în inovare;
- Etapa în care să se evalueze eficacitatea proiectului de inovare;
- Design inovator - platforma pe care se formează un proiect inovator;
- Etapa finală, în care se realizează introducerea proiectului inovator. În această etapă, se face conectarea etapei de investiții cu etapa de furnizare și utilizare a resurselor financiare pentru investiții.

Stadiul de design inovator include elaborarea unui studiu de fezabilitate de investiții în inovare. Acest document este principalul act care justifică fezabilitatea și eficiența investițiilor în proiecte de inovare.

Ca parte a unui studiu de fezabilitate care detaliază și specificarea deciziile luate în stadiul de studiu de investiții se numără: proiectarea, protecție tehnică, tehnologia de mediu, posibilitatea de protecție juridică a inovării, performanțele de mediu și consecințe sociale.

Etapa inițială permite dezvoltarea unui plan de afaceri de inovație. Planul de afaceri pentru inovare este principalul document care permite evaluarea și justificarea proiectului inovator. Se efectuează o descriere de aspect viitor al proiectului de inovare, se analizează problemele care pot apărea în timpul procesului de implementare, se identifică modalități de a rezolva planul. Implementarea unui proiect de inovare poate evalua oportunități pentru proiecte inovatoare în etapa finală, pentru a determina veniturile și cheltuielile, capacitatea de a se auto-sustine, calcularea fluxului real de fonduri pentru a analiza rentabilitatea proiectului de inovare și recuperarea creditului.

Desigur, planul de afaceri al activităților inovatoare face parte din planul de afaceri al companiei din planul de reabilitare de afaceri al proiectului inovator

Acesta descrie etapa antreprenorială în procesul general de inovare.

Un proiect inovator este numit de cercetare, în cazul în care se referă la activitățile de inovare și se ocupă de cercetare. Agenții de design experimental se ocupă cu găsirea și dezvoltarea de idei, punerea în aplicare a activităților de C & D.. Desfășurarea activității de cercetare se concentrează și pe procesul de dezvoltare și de securitate financiară. Acest proiect inovator descrie stadiul de muncă de cercetare și dezvoltare, în general și procesul de inovare.

În același timp, în cazul în care rezultatul acestei faze a procesului de inovare este un produs inovator (cum ar fi o invenție), care poate fi vândut (comercializat), acest proces este finalizat prin etapa

de comercializare.

Experiența arată că, în termeni reali, de la ideea de a crea un nou produs până la obținerea primelor profituri din vânzarea pe piață trec aproximativ trei sau patru ani, în cazuri rare mai puțin. The inovare de comercializare - o mișcare de capital intelectual proces pentru profit.

Evaluare a drepturilor de proprietate intelectuală se realizează, de obicei, în următoarea ordine:

- Identificarea obiectului de evaluare;
- Definiția evaluării obiective;
- Alegerea valorii;
- Alegerea de abordare a evaluării;
- Alegerea metodei de evaluare;
- Drepturile asupra obiectului de proprietate intelectuală;
- Raport de înregistrare (act) de evaluare.

Primul pas este de a determina ceea ce este obiectul de evaluare: invenție, model de utilitate, design industrial, marca, etc, sau o tehnologie care implică două sau mai multe obiecte de proprietate intelectuală. Trebuie, de asemenea, să vă asigurați care sunt drepturile și în ce constau ele.

În ceea ce privește tipul de valoare, ea poate fi o piață sau non-piață, cum ar fi: costul investiției, costul de înlocuire net și așa mai departe.

Evaluarea se încheie cu un raport de evaluare în scris. Dacă această proprietate constituie utilitate publică documentul final este actul.

Evaluarea valorii drepturilor de proprietate în drepturile de proprietate intelectuală se efectuează pentru a determina:

- Baza de impozitare a societății;
- Valoarea drepturilor la drepturile de proprietate intelectuală, care este introdus în capitalul social al societății;
- Valoarea unui drept exclusiv care se transmite printr-o cesiune de contract de drepturi sau acordul de licență.
- Valoarea compensației care trebuie să le plătească în conformitate cu legislația în vigoare Suportul pentru încălcarea drepturilor sale exclusive.

Această listă nu este exhaustivă. Astfel, este important să se înscrie dreptul la drepturile de proprietate intelectuală în scopul de a stabili vsichiditatea de contabilitate, evaluarea în cazul de privatizare a companiei, fuziune, divizare, schimbare a proprietarilor.

În multe țări prevederile de bază de evaluare a proprietatii și drepturilor de proprietate sunt: cost, comparativitate și profitabilitate.

Abordare de cost se bazează pe principii de contabilitate și înlocuire de utilitate. Aceasta implică determinarea valorii actualizate a costurilor de restaurare sau înlocuire a drepturilor de proprietate intelectuală, în prețuri curente, cu ajustări ulterioare, valoarea de depreciere (amortizare). Abordarea prin cost este numai potrivită, atunci când drepturile de proprietate intelectuală nu sunt concepute să genereze venituri, sau în cazul în care, indiferent de motiv, este dificil să se determine valoarea de piață a celorlalte două abordări.

O abordare comparativă constă în faptul că costul drepturilor la drepturile de proprietate intelectuală se face prin compararea prețurilor de vânzare recente de obiecte similare. Deși această abordare a evaluării, la prima vedere, pare destul de simplă, aplicarea ei în practică este asociată cu multe dificultăți și convenții. Deci, practic, nu există nici un drept de proprietate intelectuală identic. De asemenea, este dificil a găsi informații cu privire la vânzarea unor astfel de drepturi de proprietate intelectuală, din moment ce nici vânzătorii, nici cumpărătorii nu sunt interesați în difuzarea de astfel de informații. Pentru aceste și alte motive, această abordare este de folos în unele țări.

Abordarea bazată pe venituri constă în evaluarea drepturilor pe baza calculării viitoarelor beneficii pentru proprietarul lor. Această abordare se face prin calcularea conversiei fluxurilor de numerar viitoare (venituri, profit) generate de obiectele drepturilor de proprietate intelectuală în valoarea reală (actual). Pentru a face acest lucru se folosește adesea o metodă de actualizare (scădere) a fluxurilor de numerar viitoare, ceea ce înseamnă că costurile sunt mai ridicate astăzi decât în viitor. Tabelul de mai jos indică relația dintre abordările și cele mai frecvente.

Tabelul 1.1.1
Crelatia dintre seturi de valoare a dreptului tintellectual și metodele de evaluare

Abordări	Metode
Abordarea prin cost	Metoda de reproducere directă Metoda de substituție Metoda costurilor reale Metoda costurilor reduse
O abordare comparativă	Abordarea prin comparația vânzărilor
Abordarea prin calcularea veniturilor	Metoda de capitalizare
	Metoda fluxurilor de numerar actualizate
	Metoda de profituri în exces
	Metoda de drepturi de autor
	Metoda de scutire de drepturi de autor

Metoda de reproducere directă este de a determina valoarea ca suma costurilor care sunt necesare pentru a crea o nouă replică de proprietate intelectuală. Aceste costuri trebuie să se bazeze pe prețurile de astăzi. Metoda de substituție este de a determina costul de înlocuire a deducerii ulterioare de depreciere (amortizare). Principiul de substituție prevede că valoarea maximă a bunului este prețul minim care trebuie plătit la achiziționarea de drepturi de proprietate intelectuală de o utilitate similară sau o valoare similară consumatorilor.

Metoda implică însumarea costurilor reale și costurile reale sunt cel mai adesea folosite pentru a determina valoarea contabilă.

Metoda de reducere a costurilor în termeni de costuri trecute reale de stabilire și se formează pentru utilizarea de evaluare a valorii actuale, adică valoarea la data evaluării. În practică, această metodă este utilizată în cazul în care activele necorporale (drepturi de proprietate ale drepturilor de proprietate intelectuală) au o valoare socială, sau utilizate în aplicații de apărare, programele de securitate de stat sau de importanță regională.

Abordarea prin comparația vânzărilor este un important element în evaluarea pietei. Dacă există informații despre vânzări recente de obiecte similare, această metodă permite determinarea mai precisă, așa-numitului preț "corect".

Metoda prin capitalizarea a venitului este utilizată atunci când se poate prezice mărimea veniturilor pe o perioadă. Capitalizarea de astfel de venituri se efectuează prin împărțire la rata de capitalizare.

Metoda scaderii fluxurilor de numerar face parte din tehnicile de capitalizare indirecte. Conform acestei metode, valoarea reală (actuală) din drepturile de obiectul drepturilor de proprietate intelectuală se calculează ca:

$$PV = \sum_{t=1}^n \frac{C_t}{\left(1 + \frac{i_t}{100}\right)^t}$$

în cazul în care PV - costul real al drepturilor la un obiect al drepturilor de proprietate intelectuală;

t – Numarul de ani in care se așteaptă să se profite de la subiectul drepturilor de proprietate intelectuală;

C_t - fluxul de numerar generat de obiectul drepturilor de proprietate intelectuală în perioada t;

l - rata de actualizare în perioada t, %.

Metoda de venituri în exces este o variație a metodei fluxurilor de numerar actualizate. Atunci când Ct realizează venituri excedente nete generate de obiectul drepturilor de proprietate intelectuală în perioada respectiva. Cuvântul "curat", înseamnă că acest venit "purificat" de impozite și "exces" - ceea ce este profit peste un profit care ar fi obținut fără utilizarea obiectelor de proprietate intelectuală. Metoda oferă posibilitatea calculării fluxurilor de numerar periodice (venituri), drepturile de autor generate cu ajutorul de proprietatii intelectuale:

$$PV = \sum_{t=1}^n C_t \frac{R_t}{100}$$

în care PV - drepturi de autor;

t - Perioada (ani);

Ct - fluxul de numerar în perioada t;

RT - rata de drepturi de autor în perioada t, %.

Pentru calcule preliminare, putem lua valoarea medie a $R_t = 5\%$. Mai precis, R_t pot fi găsite în tabelele care iau în considerare sectorul economic, tipul de produs și serialității producției.

Metoda scutii de plata a drepturilor de autor implică actualizarea fluxului anual de plata redevențelor. Conform acestei metode:

$$PV = \sum_{t=1}^n \frac{R_t}{100} \cdot \frac{C_t}{\left(1 + \frac{i_t}{100}\right)^t}$$

Cele mai multe dintre Ct accepta vânzările de bunuri produse prin utilizarea în acea perioadă. Ar putea fi, calculate profitul sau chiar costul materiilor prime de bază utilizate pentru fabricarea produsului.

Parte practică

Evaluati drepturile asupra invenției, în astfel de circumstanțe. Compania are un brevet pentru un dispozitiv tehnic. Compania are o experiență în vânzarea de licențe pentru fabricare, astfel încât dimensiunea setului de drepturi de autor. Durata de viață economică a unui brevet este estimată la 10 de ani, după care valoarea brevetului expiră.

Context:

- Valoarea estimată a vânzărilor de până la 1 an este de 5,000 euro, 7,500 euro – 2-3ani – 100,000 euro, de la patrulea la al zecelea – 50,000 euro pe an;
- Rata de drepturi de autor 1 ani - 7%, 2 - 6%, 3 - 5%, de la a 4-a 10-a - 7%;
- Rata de actualizare este de 15%.

Glosar

Taxa de Apel - un corp colectiv de a ridica plângeri, contestă decizia biroului de titluri de protecție a drepturilor de proprietate intelectuală și alte aspecte care țin de competența sa.

Analog – Obiect similar în scop sau funcție cu obiectul revendicat și este cunoscut din stadiul tehnicii. Cel mai apropiat analog este numit un "prototip".

Marca asociativă - un semn care este identic (același) sau similar cu marci deja înregistrate de aceeași persoană în ceea ce privește produsele similare și (sau) de servicii. Rezultatul înregistrării mărcii este incapacitatea transferului asociativ de un astfel de semn pentru alții, din cauza riscului de confuzie bazat pe similitudine.

Descrierea bibliografică a documentului de brevet - un set de date bibliografice ale documentelor de brevet menționate în conformitate cu normele stabilite de actele normative și tehnice relevante necesare și suficiente pentru performanța generală, identificarea și căutare pentru document.

Tipuri de lucrări - Lucrările captive sunt de două feluri: originale (traducere, prelucrare, rezumate, rezumate, comentarii, de așteptare, aranjamentele și alte transformări ale operelor ale științei, literaturii și artei) și colecții (enciclopedii, antologii, baze de date și alte lucrări compuse, care sunt sub selecție și un material este rezultatul muncii de creație).

Drepturi exclusive - drepturile oferite celor care trebuie să îndeplinească anumite acțiuni prevăzute de lege, care nu pot fi facute de o altă persoană fără acordul proprietarului acestor drepturi.

Folosirea gratuită - utilizarea muncii care rezultă din restricțiile privind drepturile de autor, utilizarea gratuită a produsului, în unele cazuri, fără a obține un permis, dar în condițiile prevăzute de lege, care sunt în principal legate de utilizarea și protecția drepturilor morale ale autorului. Folosirea gratuită este motivată în principal în scopuri de informare sau are nevoie de educație, știință și cultură.

Recompensa - plată efectuată de către persoane care folosesc dreptul de autor în producerea de marfuri, executarea de lucrări, fonograme și radioteleperedachi în beneficiul autorilor, artiștilor interpreți sau executanți, a producătorilor de fonograme și a organismelor de radiodifuziune, precum și a altor proprietari în cauză, în măsura în care drepturile lor sunt protejate în utilizarea adecvată. Remunerarea poate consta de plăți unice (așa-numitele "compensare completă" sau "de compensare completa") pentru anumite utilizări.

Înstrăinare a drepturilor - furnizarea permisiunii pentru utilizarea obiectului patentat de proprietate intelectuală fără consimțământul proprietarului de protecție, dar plătindu-i compensații corespunzătoare.

OMPI (Organizația Mondială de proprietate intelectuală, 1967) - subordonat organismul internațional al Organizației Națiunilor Unite, al căror scop principal este de a promova protecția proprietății intelectuale în întreaga lume și de a ajuta la realizarea avantajelor și beneficiile de la primirea tuturor statelor părți la OMPI privind proprietatea intelectuală sistem de proprietate.

Expertiză științifică și tehnică - proces de cercetare reglementat legal, care are scopul de a testa posibilitatea de brevetare a proprietatii industrială.

Sistem de stat de proprietate intelectuală - birou și de expertiză, științifice, educaționale, informaționale, precum și alte specializare relevant de facilități publice, care sunt gestionate de birou. Protecția drepturilor de proprietate este utilizarea de mijloace legale pentru a elimina sau preveni

Lectură recomandată

1. Bondarenko S. de autor și drepturile conexe [învăța. guidances] / S. Bondarenko. - Kiev: Inst. Int. propunerii. și de drept, 2009 -. 260 p..
2. E Brukynh. Capitalul intelectual / [Trans. . cu Eng] - ed. LN Kowalyk. - St-Petersburg: Piter, 2006 - 288 p..
3. Butnik-Siversky O.B. Economie de proprietate intelectuală / O.B. Butnik-Siversky. - Kiev: Inst. Int. propunerii. și de drept, 2004 -. 296 p..
4. Demchenko T.S. Protecție a mărcii comerciale (analiza juridică comparativă) [monografii] / TS Demchenko. - Inst. de stat și de drept numit după M. Koretsky NAS din Ucraina, 2008 -. 184 p..
5. Drobyazko V.S. Drepturile de proprietate intelectuală: [predau. guidances] / [V.S. Drobyazko, R.V. Drobyazko]. - K.: Inter Yurinkom, 2009 - 512 p..
6. V. Zharov Protecția proprietății intelectuale în Ucraina [î învețe. guidances] / V.A. Zharov. - Kiev: Inst. Int. propunerii. și de drept, 2008 -. 88 p.
7. ZV Managementul sobstvennostyu intelectuale [manual. . beneficii] - Moscova.: Delo, 2007 - 512 p..
8. Kozharskaya Y.Yu. Lege Patentn / Y.Yu. Kozharskaya, B.G. Prakhov. - Kiev: Inst. Int. propunerii. și de drept, 2009 -. 140 p..
9. Economia Krainev P. cunoștințe: gestionarea de proprietate industrială [monografii] / PP Krainev. - K.: Editura "Inyure", 2007 - 448 p..
10. Krainev P. P. Brevetarea invențiilor în Ucraina [monografii] / Krainev PP, Robotyahova LI., Dyatlyk II - K.: Editura "Inyure", 2009 - 340 p..
11. Mendrul AG Evaluarea activelor nemateryalnyh / AG Mendrul, VS Kartseva. - K.: OOO "Poligraf-informa", 2008 - 264 p..
12. Tofylo A.V. Proprietate intelectuală examinare obektov: cerere de invenții și modele de utilitate / A. Tofylo. - Kiev: Inst. Int. propunerii. și de drept, 2007 -. 176 p..
13. P.M. Tsybulev Populare de proprietate intelectuală / P.M. Tsybulev, Vice Președinte Chebotarev. - K.: OOO "Alfa - PIC", 2010 - 56 p..

Alte materiale pe bază de Internet:

- 1 <http://ipdl.wipo.int/en> - OMPI (Organizația Mondială de proprietate intelectuală)
- 2 <http://www.uspto.gov/patft/index.html> - brevet de baze de date de birou marcă din SUA

- 3 <http://www.depatistnet.de/> - Cathode Biroul Digital Library de Brevete și Mărci Germania
- 4 <http://www.patenl.gov.uk/patont/dbase/index.htm> - Căutare agențiile de baze de date, în special în <http://webdb4> buletin de brevete. brevet, gov. UK / brevete - registru Patent <http://gb.espacenet.com> - documente de brevet cu numărul 2000001 (1979 p.) - UK Patent Office (registru de brevet)
- 5 [http://www.swissreg.ch.](http://www.swissreg.ch;); <http://www.espacenet.ch> - Institutul Elvetian de proprietate intelectuală

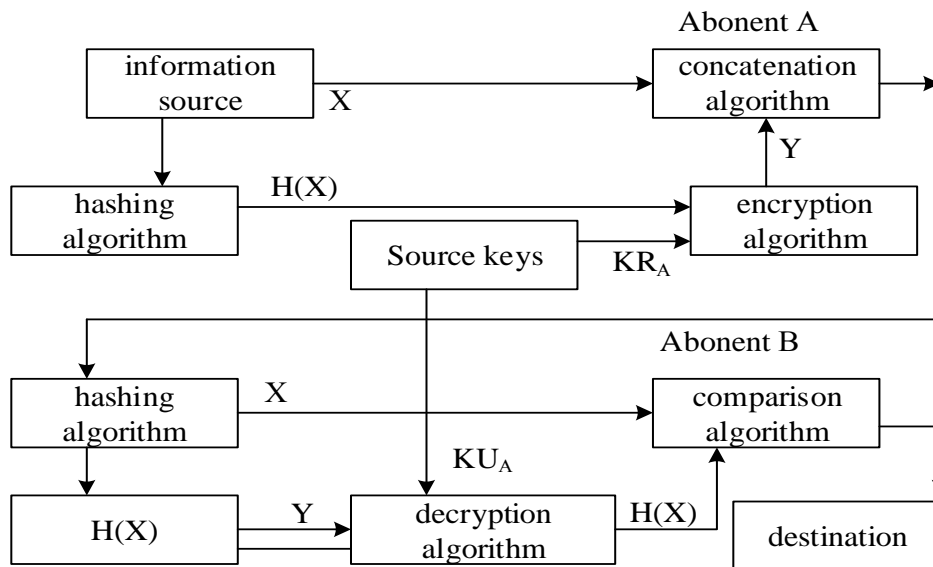
Uitatea de curs 8: regulament Legea semnăturii digitale electronice

Autor: Serghei Evseev, Universitatea Națională de Economie Kharkiv - KhNUE

Tema 1: Semnătură digitală, conceptul său și statutul juridic.

Descrierea: semnăturii digitale:concept, regimul juridic.

Semnătură digitală garantează autenticitatea informațiilor conținute într-un document electronic, precum și face posibilă demonstrarea unei parti terțe ca documentul electronic a fost semnat de către expeditor sau în numele expeditorului și nu a fost modificat în tranzit.

Semnatura digitala garantează autenticitatea informațiilor conținute într-un document electronic. De asemenea aceasta garanteaza ca documentul a fost semnat si stampilat si nu a fost modificat in faze ulterioare.

Fig 1 Protocolul semnăturii digitale

Cheie privată (CP)

este o secvența unică de caractere cunoscută de un proprietar a certificatului cheii de semnare și este dedicat pentru a crea semnăturii digitale în documentele electronice cu utilizarea de semnături digitale electronice.

Cheie publică (CPu)

secvența unică de caractere care corespunde cu cheia privată a semnăturii digitale și este disponibilă pentru orice utilizator al sistemului de informare și proiectat pentru a verifica autenticitatea semnăturii digitale într-un document electronic.

Semnătură certificat de cheie

pe suport de hârtie sau un document electronic care conține semnătura digitală a unei persoane autorizate a centrului de certificare, care include cheia publică a semnăturii digitale pentru a verifica autenticitatea semnăturii digitale și identificarea unui proprietar a certificatului de semnătură de cheie

Semnătură digitală este un document de intrare conceput pentru a proteja un document electronic de la falsul în curs de transformare a datelor criptografice cu utilizarea cheii private a semnăturii digitale și posibilitatea de a identifica un proprietar a certificatului de cheie de semnare, precum și determinarea absenței de distorsiune a informațiilor într-un document electronic.

Semnătură digitală este un tip analog semnăturii de mână care servește ca mijloc de securitate a informațiilor, care oferă posibilitatea de a controla integritatea și verifica autenticitatea documentelor electronice.

Semnătură digitală este o secvență de caractere care rezultă din transformarea criptografică a informațiilor inițiale și care permite pentru confirmarea integrității și autenticității informațiilor oferite.

Tema 2: Activitatea centrului de certificare

Descrierea: Activitățile centrului de certificare.

În conformitate cu legislația în vigoare, semnătura digitală a unui document electronic este echivalentă cu o semnătură de mână într-un document pe suport de hârtie cu condiția respectării următoarelor condiții:

- Certificatul de semnătură cheie legat de semnătura digitală să fie valabil la un punct de verificare sau de a semna un document electronic în ipoteza de disponibilitate a dovezilor determinate în momentul semnării documentului.
- Autenticitatea semnăturii digitale într-un document electronic este verificată.
- Semnătura digitală este utilizată în conformitate cu informațiile menționate în certificatul de cheie de semnătură.

- Rol deosebit în funcționarea legitimă a sistemului de semnătură digitală este atribuit centrului de certificare.
FUNCȚIILE PRINCIPALE ALE CENTRULUI DE CERTIFICARE:
 - Formarea unei chei secrete proprii și certificata;
 - Eliberarea certificatelor de către centrul subordonat de certificare și a certificatelor de chei publice pentru utilizatori;
 - Gestionarea bazei de date a tuturor certificatelor emise și formarea unei liste de certificate anulate pe o bază regulată determinată de regulamentele respective;
 - Publicarea informațiilor despre starea certificatelor și a listei de certificate anulate.

- **OBLIGAȚIILE CENTRUL DE CERTIFICARE CU PRIVIRE LA UN Proprietar:**

- Intraroducerea certificatului de date-cheie de semnătură în baza de date respectivă;
- Asigurarea eliberării certificatului de cheie de semnare a participanților din sistemele informatice respective;
- Stocarea certificatului de cheie de semnare până la recursul proprietarului;
- Notificarea proprietarului certificatului de semnătură cheie cu privire la faptele cunoscute la centrul de certificare care ar putea afecta, în esență, posibilitatea de a utiliza mai mult certificatul de cheie de semnare;
- Alte obligații prevăzute de legislația sau de alte acorduri respective.

- **OBLIGAȚIILE Un proprietar:**

- Nu folosiți pentru cheile publice și private de semnătură digitală în cazul în care știți că tastele sunt utilizate sau au fost în uz în prealabil;
- Pstrarea în loc sigur a cheii private a semnăturii digitale;
- Cereti imediat anularea valabilitatii certificatului de cheie de semnare, dacă credeți ca codul a fost accesat de altcineva.

Nerespectarea cerințelor menționate mai sus va impune ne-compensarea pierderilor unui proprietar a certificatului de cheie semnătură.

- **CERTIFICATUL DE SEMNATURA cheie conține:**

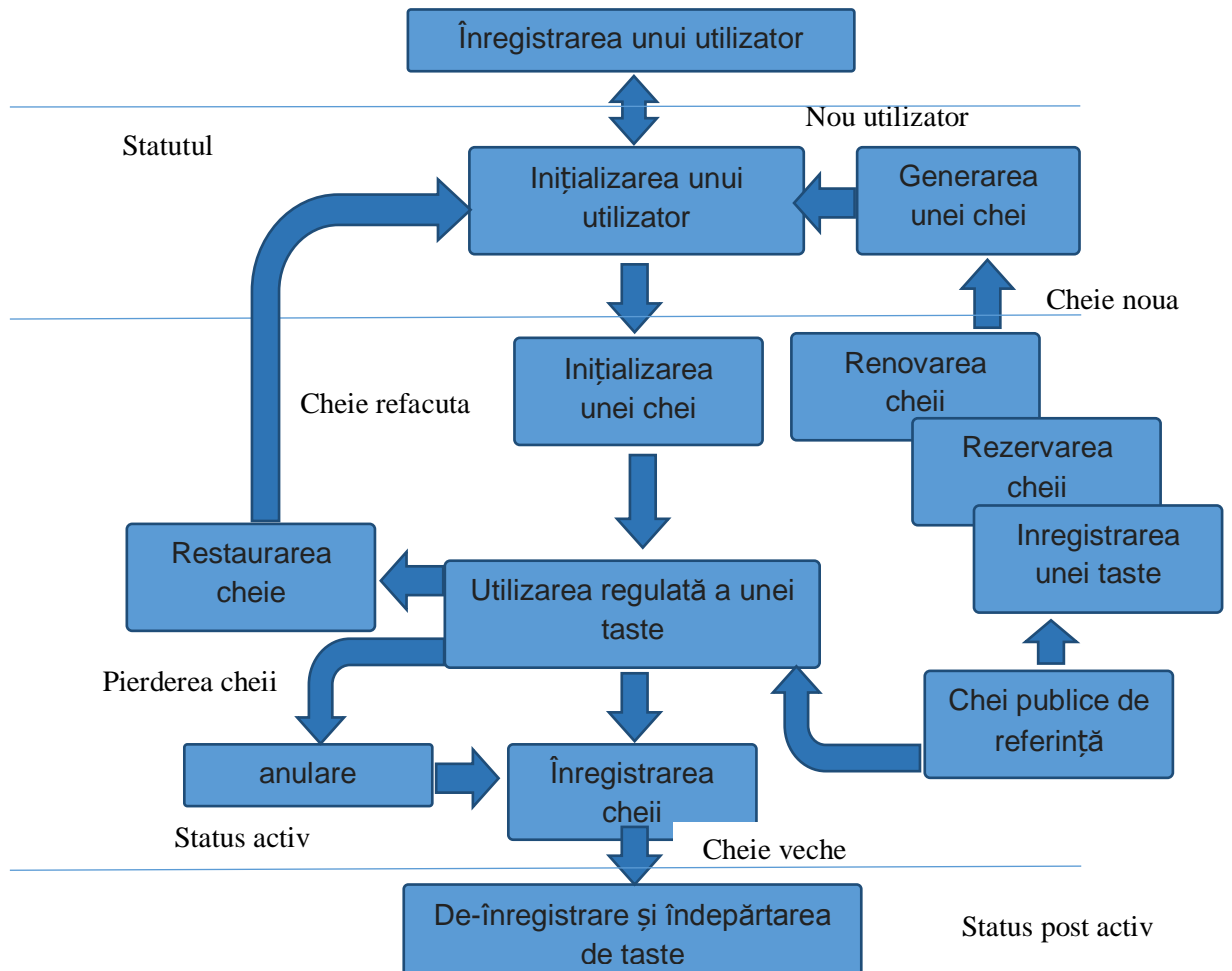
- numărul unic de înregistrare al certificatului de cheie semnătură, data de începere și expirare, datele perioadei de valabilitate a certificatului cheii semnătură situat în registru a centrului de certificare;
- nume, prenume a proprietarului certificatului de cheie semnării sau pseudonimul de proprietar;
- cheia publică a semnăturii digitale;
- descrierea mijloacelor de semnătură digitală, alături de care se utilizează cheia publică a semnăturii digitale;
- numele și adresa centrului de certificare care eliberează certificatul de cheie de semnătură.

Seminar 2: Ciclul de viață al semnăturii digitale

Scop: Principalele etape ale ciclului de viață al cerințelor de semnătură digitală pentru formarea și înregistrarea ciclurilor active și post-active care utilizează semnături digitale.

Obiective: ciclul de viață al semnăturii digitale.

Ciclul de viață al semnăturii digitale

1. Înregistrarea unui utilizator este un proces de autorizare a unui obiect într-un domeniu de securitate.
2. Inițializare a unui utilizator este un proces de inițializare aplicarea sa criptografice de către un utilizator.
3. Generarea unei chei este furnizarea caracteristicilor respective.
4. Instalarea unei chei este un proces de instalare a unei chei pe suport digital prin diverse metode.
5. Înregistrarea cheii este un proces de înregistrare a unei chei sub numele unic a unui obiect de către un administrator într-o bază de date privată de chei.
6. Utilizarea regulata se referă la funcționarea unui sistem la un moment dat de utilizarea regulată de chei.
7. Rezervarea unei cheii este un proces de rezervare a unei chei într-un depozit independent și sigur, în scopul de a restabili o cheie in caz de necesitate. Copii de rezervă, în general, sunt trimise pentru o depozitare pe termen scurt pentru o perioadă de utilizare regulată a unei taste.
8. Renovarea unei chei presupune utilizarea de combinații de o funcție de generare a cheilor, emiterea sau stabilirea de noi chei, realizarea de protocol bilateral pentru a aduce în taste de servicii sau de organizare de legătură cu implicarea de terțe părți confidențiale.

9. Înregistrarea unei chei care nu va fi utilizată pentru operațiuni criptografice în viitor este realizată în scopul de a permite căutarea pentru o cheie, în caz de apariție sau de condiții speciale (de exemplu, procedura de litigiu).
10. De-înregistrare unei chei este un proces de eliminare a înregistrării respective din cartea de referință și eliminarea corelației între cheia specifică și un obiect.
11. Restaurarea unei chei este pusă în aplicare în caz de pierdere a cheii, de uitare a parolei, de ne-funcționare etc.
12. Anularea unei chei implică retragerea unei chei de la starea activă în starea post-activ, ca urmare a compromiterii sale.

Tema 3: Ordinul de utilizare a semnăturii digitale

Descriere: Procedura de utilizare a semnăturii digitale. Aplicabilitatea semnăturii digitale într-un proces.

Orice persoană poate deține un număr de certificate de chei de semnătură, în același timp. Legea conține prevederea că un document electronic cu semnătură digitală are o semnificație juridică în punerea în aplicare a relațiilor menționate în certificatul de cheie de semnătură. Cerința dată ar trebui să fie recunoscută ca un eșec, deoarece nu fiecare proprietar viitor al semnăturii digitale este conștient de legislație care îl da posibilitatea să cunoască cu exactitate toate raporturile juridice în care se va aplica când utilizează semnătura digitală.

Legislația prevede anulare a certificatului de cheie de semnătură. Procedura este îndeplinită de către centrul de certificare, în anumite cazuri:

- La expirarea perioadei de valabilitate a certificatului de cheie de semnare;
- La invalidarea certificatului de mijloacele respective ale semnăturii digitale utilizate în sistemele de informare a publicului;
- În cazul în care este cunoscut pentru centrul de certificare că certificatul devalidat a expirat;
- La solicitarea scrisă a unui proprietar a certificatului de cheie de semnare;
- În alte cazuri prevăzute de legislația sau de alte acorduri respective.

După anularea certificatului de cheie de semnatura centrul de certificare notifică utilizatorii certificatului de cheie semnării prin introducerea datelor respective în registrul certificatelor de cheie semnatura data și ora de anulare a certificatului.

Seminar 3: Aplicabilitatea semnăturii digitale în proces legal

Scop: Principalele probleme de aplicabilitate a semnăturilor digitale în proces.

Obiective: furnizarea de autentificare bazate pe utilizarea semnăturii digitale.

Legislație specifică "cazurile de înlocuire a semnăturii", atunci când conținutul unui document pe suport de hârtie, ștampilată și transformată într-un document electronic, este făcut în conformitate cu regulamentele sau acordurile respective.

În cazurile stabilite de legi, semnătura digitală într-un document electronic care certifica faptul că acesta conține toate informațiile necesare cu privire la autorizarea proprietarului de a pune în aplicare astfel de acțiuni este recunoscută echivalentă cu o semnătură de mână într-un document pe suport de hârtie ștampilată.

În cazul în care părțile au creat și semnat un acord cu ajutorul tehnologiei de calculator, care se aplică unui sistem de semnătură digitală părțile pot utiliza probe cu semnatura digitală. În caz de absența a unui astfel de acord și în absența unei proceduri care descrie soluționarea neînțelegerilor instanța nu poate accepta ca evidența documente semnate digital. Mai mult decât atât, legea declară certificarea obligatorie a sistemelor de semnătură digitală pentru uz public. Acest lucru este în contradicție cu practica internațională. În caz de comun acord orice mijloace se aplică. Participanții de relație juridică au dreptul de a decide gradul de încredere de care au nevoie pentru o anumită tranzacție.

Semnatura digitala

În cadrele de drept modelul CSI "Despre semnătură digitală":

- pentru a verifica integritatea informațiilor inițiale, după semnarea cu semnătură digitală;
- să se asigure că semnătura digitală a fost creată cu utilizarea de cheie privată corespunzătoare cu cheie publică;
- să identifice un proprietar de certificat de înregistrare pentru cheie publică a semnăturii digitale în cazul în care acesta există;

Directiva UE privind semnătura electronică:

- să identifice cine a semnat un document;
- să se asigure că persoana care semnează documentul aprobă aceasta;
- sa se asigure ca metoda de semnare este suficient de obiectiv pentru aplicarea acesteia.

Semnătură digitală se referă la date în format electronic, care sunt atașate sau logic adăugate la alte date electronice utilizate ca metodă de autentificare.

- Semnătură digitală specifică potrivește următoarele cerințe:
 - Se referă exclusiv la o persoană care semnează un document;
 - Permite identificarea persoanei care semnează un document;
 - Creaza instrumente care sa permita semnatarului sa controleze procesul.
 - Permite identificarea cazului cand datele au fost modificate ulterior.

Lectura recomandata:

1. Brevete și drepturi de autor Y. Kuznetsov. - De.: Condor, 2005 - 428 p.
2. V. Drobyazko, R. Drobyazko. Bazele de proprietate intelectuală: - K.: Inter Yurinkom, 2004 - 512 p..

Alte materiale pe bază de Internet:

1. [Http://www.uipv.org](http://www.uipv.org)

